

Ædrelandet

22 december 1863

Kan lægges frem i spillokalet, når spillerne ankommer til Svanevang. Giver stemning og kan give inputs til rollespillet.

Print avisen ud tosidet og bind den ind med tape eller lignende.

Fædrelandet.

1863.

Abonnementspris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Quartal, 5 Mk. pr. Måned; enkelte Nr. 6/8 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rd.
pr. Quartal frit i Huset. Hver Sæson-Aften udgaaet et Numer.

Medsendtgjærelser
Indrykkes mod en Betaling af 5 Sk. for
Pettikluden. Helge en Overenskomst med
«Aftenbladet» i Stockholm, «Dag-
bladet» i Christiania og «Middeltid-
s- og Sjøfarts-Tidningen» i Go-
teborg kunne de ogsaa blive indfattet i
disse mod en lignende Betaling for hvert
Blad.

24de Aarg.

Tirsdagen den 22. December.

Nr. 298.

Henviisning.

Paa Forlagsbureauets Forlag er udkommet:
Digte, lyriske og dramatiske, af
Chr. K. F. Molbech. 3 Bind.
[See Bekjendtgjærelser.]

Paa mit Forlag er idag udkommet:
Hertug Skule. Tragedie i fem Akter af A.
Munch.
G. E. C. Gad,
Vimmelskædet Nr. 32.
[See Bekjendtgjærelser.]

Idag er udkommet:
Sørgedale ved H. Majestæt
Kong Frederik VII's Blavetale
i Roskilde Domkirke den 19de December 1863.
Af Biskop, Dr. H. J. Jørgensen.

Prædikener holdte i Aarene 1859
— 63. Af Biskop, Dr. H. Jørgensen.
Cyldendalske Boghandlung.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Eddasagen, Forklæret som
Bidrag til Verdenshaandens His-
torie, af V. B. Hjørt. 2det Hefte.
[See Bekjendtgjærelser.]

Idag er udkommet:
Sigen Historie. En Fortælling af Magdalene
Thoresen. Smadrig af Chr. Mi-
chardsen. 3de Oplag. — Prædikener af
N. G. Hørdahl. 3de Oplag. — Tre Jule-
prædikener af A. A. Mønst. — Aime-
fattelegens Naturskildringer. Udgivet af
Dr. ph. Chr. Fr. Lütken. Compl. 1 2 Bind.
Cyldendalske Boghandlung.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Jens. Idyl med Sange af H. P. Holst.
C. A. Reitzel.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
To Aar blandt Zouavernes,
af John Lilliböök.
[See Bekjendtgjærelser.]

Digtninger af Rudolf Schmidt.
[See Bekjendtgjærelser.]

Has undertegnede er udkommet:
Danmarks Kongesamling
gennem tolv Aar
af H. P. Schier.
Kristian Vissing.
[See Bekjendtgjærelser.]

På mit forlag er udkommet:
Tante Sully's Julegaver.
En Fortælling
af
Mark Lemon (Udgiver af «Punch»).
Oversat fra Engelsk.
Kristian Vissing.
[See Bekjendtgjærelser.]

På Kristian Vissings forlag er udkommet:
Nogle Aar i det hemmelige Polit.
En engelsk Oplevelsesberetning.
Frit oversat af Bob.
Tredie (sidste) Samling.
[See Bekjendtgjærelser.]

På mit forlag er udkommet:
I Verdens.
Billeder af Livet i Australien
af
Bob.
Indhold:
En Veddeleddag i Melbourne. — Sophy. — Blad-
det Seislab. — «Lost in the bush». — Den
gamle Doctor. — Et Spil af Skelton.
Kristian Vissing.
Guthergade no. 2 (skand. hotel).
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Holberg's Peder Paars, paany ud-
givet af F. L. Liebhørg, med Billeder af
W. Maastrand.
Holberg's Comedier i et Bind ved
H. Levin, med Portræt.
Dr. Syntaxes mærkelige Reise-
eventyr med 30 Billeder.
Menneskelivet, en christelig Haandbog
for Unge og Gamle, med et Forord af Pastor
L. A. Warburg.

For Børn
To og halvtredsindstyve Søndage,
eller tre Børns Dagbog, af A. Stein, med Billeder.
I Skumringen, smaa Fortællinger for Børn
med Billeder.
En lille Drengs Historie, Fortælling for
Børn med Billeder.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Sangbog for danske Soldater, ud-
givet af Carl Fleug. Med Kong Frederik
VII's Portræt.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Sangbog for danske Soldater, ud-
givet af Carl Fleug. Med Kong Frederik
VII's Portræt.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Sangbog for danske Soldater, ud-
givet af Carl Fleug. Med Kong Frederik
VII's Portræt.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Sangbog for danske Soldater, ud-
givet af Carl Fleug. Med Kong Frederik
VII's Portræt.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udkommet er:
Sangbog for danske Soldater, ud-
givet af Carl Fleug. Med Kong Frederik
VII's Portræt.
[See Bekjendtgjærelser.]

En Broder i Nød!

(En Resi fra Norge.)

Nu samler sig om Thyra Borg,
Kan hende sidste Gang, —
Et Folk i Nød, et Folk i Sorg,
Med Flaget halvt paa Slang,
Forladt, forladt paa Færens Dag,
Forladt i Stridens Stund!
Var saadan ment det Nævetag,
Der loved godt for Nordens Sag
i Axelstad og Lund?

Det Ord, der fald, som om det kom —
Fra Hjerter lige hid,
Det var da kun en Fraseflom, —
Og nu er Torkens Tid!
Det Træ, som Blomstrendelevet gav
i Festens Solskinsvæld,
Det slaar, af Stormen vristet af,
Som Kors paa Nordens Ungdoms Grav,
Den første Alvorsqvæld.

Det var da Løgn i Gidheskrud,
Kun glimt i Judaskys,
Hvad Norges Sonner jubled ud
Ved Sundets Strande nye!
Hvad talles mellem Drot og Drot
Ved sidste Kongefærd!
O, legtes om igjen da blot
Kong Gustavs Leg paa Stockholms Stot
Med Carl den Tolvtes Sværd?

Et Folk i Sorg, paa Dødens Tog,
Af hver en Ven forladt, —
Saa ender Danmarks Sagahog; —
Hvo har dens «Finis» sat?
Hvo taalte tamt, den sluttet slig:
Og tydsk blev Thyra Vold,
Mens Dannebrogs forrevne Flig
Slog om den sidste Danskes Lig
Sit Rosenlagens Fald.

Men Du, min frelste norske Bro'er,
Som slaar paa fredstid Grund
i Kraft af Løftets fagre Ord,
Forglem i Stridens Stund.
Strøg Du paa Flugt fra Fædrestavn,
Jag over Havets Hvæl;
Gaa Glemselgang fra Havn til Havn,
Og list Dig til et fremmed Navn,
Og gjem Dig for Dig selv!

Hvert Stormsuk, som i Norge gaar
Langs Li fra Danmarks Hav,
Dig spørgende med Rædsel slaar:
«Min Broer, hvor blev Du af?»
Jeg stred en Livensstrid for Nord,
Mit Hjemland blev en Grav,
Jeg speided over Belt og Fjord
Forgæves Dine Snekkers Spor;
Min Broer, hvor blev Du af?»

Det var en Drom. Vaagn stærk og kjæk
Fra Folkens til Daad!
En Broer i Nød! Hver Mand paa Dæk!
Hør gjælder rappe Baad!
End kan det staa i Saga slig:
Dansk, dansk er Thyra Vold!
End Dannebrogs forrevne Flig
Kan over Nordens Fremtid rig
Slaa ud sin røde Fald!

Hent. Ibsen.

— Hvor nær beslægtede end Svenske og
Danske ere i Nationalitet og Sprog, saa er der
dog, ligesom i deres Livsformer og Skikke, saa-
ledes ogsaa i deres Lovgivning og Statsindret-
ninger ikke saa Forskelligheder, der let afsted-
komme gjensidige Misforstaaelser, som i Reglen
dog ogsaa let kunne opklares. Hvad navnlig
angaaer vore Statsforhold, saa er deres Udvik-
lingsgang gennem de sidste 7 Aar saa uklar
og vidtsom for os selv, at vi ikke kunne undre
os, om vore Naboer og Frænder paa den
anden Side af Sundet have kunnet løbe sur-
deri, saameget mindre som de Helge deres
Nationalitet ikke ere oplagte til længe at

trippe om i en Labyrinth af Krinkelkroge, taal-
modig ventende engang at finde en Afbøling,
ikke besidde vor forventede Smag for det Fine i
de gjorte Vendinger og opfundne Udvele, eller
vor særegne Lyet til at krydse omkring for
smaa Seil i hvad der forekommer dem at være
et Ocean af Vævi. Naar altsaa vor ærede Sam-
tidige og Ven «Aftenbladet», som følger de danske
Anliggender med saa levende en Interesse, og
vi skyldte den største Taknemmelighed, fordi
det med ligesaa stor Trofasthed som Dygtighed
har hævdet Nødvendigheden af, at Sverige og
Norge staa Danmark bi i den nuværende Krise
— naar det, sige vi, har kunnet tage fejl i sin
Forklaring af den tilsyneladende Vaklen, der har
fundet Sted i den svenske Regerings nordiske
Politik siden Midten af November, men som
Gudskelev synes forbi igjen, saa kunne vi paa
vor Side vel beklage dette, men ikke dædte det;
thi det er kun altfor naturligt, at en aldelens
utvivllig Misforstaaelse kan have fundet Sted.
Denne maa det være os tilladt at opklare.

«Aftenbladet» formoder, at de Omstændig-
heder, som have gjort den kgl. svenske Rege-
ring vaklende i den Politik, som den alt i flere
Aar har fulgt ligeoverfor Danmark, og som nu i
afvigte Sommer havde ført til den Consequens,
at tilbyde Danmark en Alliance, for det Tilfælde
at Nordens gamle Grændse, Eideren, truedes
— at de have været: Tilbagekastelsen af Kund-
gjærelsen af 30te Marts og «Dagbladets» For-
slæg, at melde Holsten ud af Forbundet og in-
corporeere det. Men hvad det Første, Tilbage-
kastelsen af Kundgjærelsen, angaaer, saa har
vor ærede Ven overseet Tidsløben. Den Vaklen,
eller hvad man vil kalde det, som er ind-
traadt i den svenske Politik, maa alt have været
tilstede, da Grev Manderström paa Ridder-
huset deltog i Forhandlingen om det overorden-
lige Creditiv og udtrykte sig saa forunderlig om
de førte Allianceforhandlinger, som om han vilde
fordøje, at saadanne overhoved havde fundet
Sted. Men Grev Manderströms Udtaalelse skete
24de November, og Kundgjærelsen af 30te
Marts blev først tilbagekaldt 4de December;
ja Patentet blev først kundgjort d. 7de. Det
er saaledes umuligt, at Grev Manderström
kan have benyttet dette Motiv. Derimod er det
ikke umuligt, at H. M. Kong Carl kan have
havt Kundskab derom, da han d. 8de Decbr.
holdt sin Throntale, hvis Slutning tyder hen paa
en foreløbig Opgivelse af Alliancen; men det er
dog ikke meget sandsynligt, at der kan have
foreligget Andet end en Telegraphmelding; en
nærmere Forklaring over dette Skridt fra den
herværende kgl. svensk-norske Gesandt kan
neppe have været i Stockholm d. 8de, og en
Throntale bliver desuden vistnok i Reglen drøftet
og vedtaget flere Dage, før den holdes.

Men selv om den kgl. svensk-norske Rege-
ring dog har havt Kundskab om, at dette
Skridt var paatænkt, før det blev udført,
saa synes det heller ikke rimeligt, at denne
Kundskab kan have indvirket paa dens Beslut-
ning. Thi for det Første kan man have anet
det næsten 2 Maanedes før Kong Frederiks Død,
da H. Exc. Indenrigsministeren alt under Grund-
lovsudkastets første Forhandling i Rigsraadet
fremkom med en Antydning derom, og det alt-
saa ogsaa er sandsynligt, at det svensk-norske
Gesandtskab, som maatte vide, hvad Vægt dets
Regering lagde paa Kundgjærelsen, har søgt og
faaet Oplysning om, at en saadan Tanke ikke
var vor Regering fremmed, og derpaa forlængt
underrettet sin Regering derom. Dernæst have jo
de danske Blade, saavel «Fædrelandet» som «Dag-
bladet», hvis Udtaalelser man i Sverige dog plejer
at følge, ogsaa for længe siden og gjentagne

Gange i fuld Overensstemmelse forklaret, at
Kundgjærelsen af 30te Marts, naar Grundlovs-
kastet blev vedtaget af Rigsraadet og stadfæstet
af Kongen, ikke vilde have nogen umiddelbar
Betydning, og forsaavidt gjerne kunde hæves,
medens det dog ikke vilde være ønskeligt, at
dette ekele, fordi det var ydmægtende for Rege-
ringen. Denne Forklaring er nu tilvisse ogsaa
ganske rigtig. Holstens Udskillelse af Fælles-
skabet med de udenfor Forbundet liggende
Lande har jo to Sider, som gjensidig udfylde
hinanden, og hvoraf den ene er lige saa ned-
vendig som den anden. Den ene er Organisa-
tionen af det udskilte Holsten og Ordningen af
dets fremtidige Forhold til de andre Lande;
den anden er Organisationen af Kongeriget og
Slesvig, efterat Holsten er udskilt. Men der er
den Forskjel, at medens den danske Regering
ikke har det i sin Magt, endelig at afgjøre den
første, fordi Holstens Stænder og det tydske
Forbund her have et Ord at sige, saa har den
derimod i Forening med Rigsraadet fuld Raad-
ighed over den anden. Kundgjærelsen af 30te
Marts var nu et Forsøg paa at udorganisere
Holsten af Fællesskabet, saaledes at eet af dets
tilfældige Fællesanliggender, dets Hær, strax
skulde være særlig, men de øvrige skulde fore-
løbig vedblive at være fælles, og Holstens Stænder
for Holstens Vedkommende have samme Myn-
dighed i disse som Rigsraadet besidder for
Kongeriget og Slesvig; kunde Stænderne
ikke blive enige med Rigsraadet, skulde ogsaa
disse Anliggender kunne gaa over fra fælles til
særlige. Men det var det Naive og Ufuldstændige
ved Kundgjærelsen, at det ingenlunde var givet,
at noget Andet end de holstenske Stæn-
ders uvidede Myndighed vilde komme til Ud-
førelse, fordi denne strax vilde blive brugt til
at modsette sig det Øvrige. For at Kundgje-
relsen skulde faae nogen sand Betydning, be-
høvedes der en tilsvarende Organisation for
Kongeriget og Slesvig, som gav disses fælles
Lovgivningsmagt fuld Raadighed til at afgjøre
Fællesanliggenderne, uden Hensyn til Holstens
Stænders Samtykke. Denne Organisation er nu
tilveleghet ved Fælles-Grundloven af 18de No-
vember, og efterat denne var bleven til, saa var
det forsaavidt ligegyldigt, om Kundgjærelsen af
30te Marts opretholdtes eller toges tilbage; thi
fra nu af er det nye Rigsraad raadigt over
Kongerigets og Slesvigs Fællesanliggender, og
Holsten kan hverken deltagtjæres i eller
udelukkes af noget af disse uden Rigsraadets
udtrykkelige Samtykke; det beror paa dette,
om hvorledes Fællesskabet med Holsten skal
vedblive eller afskræres. Dermed er Faren for
at vende tilbage til en Helstat os iops afkæn-
et, om man end med en mærkværdig Lettroen-
hed bliver ved at tale om en saadan Mulighed,
fordi Holsten og Tydskland nu vilde kunne
komme overens med det nye Rigsraad om en
ny Fællesforfatning for hele Monarchiet. Ved
Kundgjærelsen af 30te Marts var meget af det
bestaaende Fællesskab foreløbig bevaret; ved
Ophævelsen af den, efterat Grundloven af 18de
November er bleven til, er der gjort «tabula rasa»
med Fællesskabet for Holstens Vedkommende,
er Alt med Hensyn til Ordningen af dette For-
hold stillet uafgjort hen og forbeholdt Overens-
komst med dets Stænder og Forbundet. Derved
vil altsaa i Virkeligheden opstaa en fuldstæn-
dig Udskillelse, end der var paatænkt, idet
Sandsynligheden for Overenskomst i noget Punkt
er liden eller slet ingen. Der kan som sagt af
andre Grunde opklares Tvivl, om det dog var rigtigst

7) See bl. A. det Rigsraadets især meddelte kgl. Udtaalelse.

formelt at tilbage tage Kundgjørelsen, men den kgl. svenske Regering, som i de sidste Aar bestandig har anseet Holstens Udskillelse, kan umulig have misforstaaet Kundgjørelsens Tilbage tagelse som et Skridt mod Helstaten; den kan umulig have været uvidende om, at man havde påtænkt dette Skridt længe før det skete, og naar den da ikke ndrøytelig og indtrængende har fraraadet det, saa kan den ikke beklage sig over, at det er skeet; den kan ikke deri have fundet noget virkelig Motiv til at forandre sin egen Stilling til Danmark.

Men endnu mindre kan et saadant søges i «Dagbladets» overleiede Forslag om Holstens Udskillelse af Forbundet og Incorporation. Bytken Vægt man end maatte tillægge det ærede Blads Udtalelser i Sverig, og selv om man antager det for af og til påvirket fra heler Steder, saa har det dog hverken nogen officieus eller officiel Charakter, og om det end ejedend har udtalt egenlig oppositionelle Meninger eller i saa Fald fastholdt dem længe, saa har det dog skrevet grumme Meget, som Regeringen aldrig kannde vedkende sig, og som man heller ikke her har mistænkt den for at bifalde. Og saaledes netop hint Forslag! Det var overmaade vel egnet til at behage Hr. Sørensen i hans første Vrede; men vi troe ikke, at noget eneste Menneske for Alvor har troet, at vor vægtsellig forsigtige Regering skulde vilde begaae noget saa Dumdrisligt, Noget saa aldeles hen i Vind og Veir, som dette Forslag, hvilket «Dagbladet» heller ikke siden har gjort mindste Forsøg paa at hævde, og som vi for vort Vedkommende strax slog hen som en daarlig Spøg. Til at drage sig tilbage fra Underhandlinger, i hvilke, efter «Aftenbladets» egen Mening, Sverigs Ære var forpligtet, kunde et saadant flygtigt «Bugs-kott» af et Blad, der ikke er noget Regeringsblad, umulig afgive nogen fornøfflig Anledning.

Medens man nu, som sagt, dog meget let kan tilgive «Aftenbladet», at det, uagtet sin levende Interesse for Danmarks og Nordens fælles Sag, og uagtet sin gode Indsigt i vore almindelige Forhold, dog har taget Feil i Forklaringen af den kgl. svensk-norske Regerings Motiver til dens tilbagegaaende Bevægelse, saa er det væsentligere at forstaae, at den halvt officielle «Posttidning» kan give en Forklaring, der ikke er et Haar hedre. «Posttidningen», der som iaktet, og af hvis Artikel de samtidige ankomne geleborgske Blade give et Udtryk, anfører nemlig som Grund til, at Underhandlingerne om Alliancen for Tiden vilde, dels den danske Sags ved Thronskiftet forandrede Stilling, idet Arvefølgergesamlet nu tillige er reist, dels den nye Fællesforfatnings Indførelse, idet denne er et Skridt til Slesvigs Incorporation, som Sverig altid har fraraadet. Da vi ikke vide, hvor noie det Forhold er, hvori «Posttidningen» staaer til Grev Manderstrøm, vide vi heller ikke, hvorvidt vi tør tillægge ham noget umiddelbart Ansvar for den sidste Ytring. Vi baahe, at den er ham uvekkommende; thi, da han al engang har erkjendt at have brugt saa uforfælgelige Ytringer om Slesvig, at han har ndseet sig ved at lade dem trykke (see Depeche 30te Dec. 1862 i Diplomatiska Handlingar S. 72), vilde det være uforensligt, om Hr. Exc. i et saa kritisk Øieblik som dette havde gjort sig skyldig i en ny Uforfælgelighed. Men i hvert Fald er dette Motiv falskt, og det i dobbelt Forstand. Det er urigtigt, at den nye Fællesforfatning er et Skridt til Slesvigs Incorporation, den forandrer ikke det Mindste i Slesvigs hidtidige Forhold, eller i Omraadet af dens fælles og særlige Anliggender, og det er ligesaa urigtigt, at dette Skridt skulde være foretaget mod Sverigs Raad og Villie. Den nye Fællesforfatning er, som foran viit, slet intet Andet end det nødvendige Complement til Kundgjørelsen af 30te Marts; den congruerende Halvdel af den ved samme indledede Ordning af vore Statsforhold. Har den kgl. svenske Regering nu bifaldet hin — og det maa den jo have gjort, siden Allianceforhandlingerne ere begyndte efter 30te Marts — saa maa den «eo ipso» ogsaa bifalde Fællesforfatningen af 18de November; thi uden denne vilde hin kun være et tomt Løfte, et aldeles intetsigende Bogstav. Og det er umuligt Andet, end at Sverig maa have været fuldkomment indviet i vor Regerings hele Tankegang, navnlig efterat hine Forhandlinger ere begyndte. Det er umuligt Andet, end at Grev Hamilton,

der med den utrættelige Flid og den samvittighedsfuldste Omhu søger Kundskab om Alt hvad her skeer, maa have set sin Regering i Kundskab om Forfatningsudkastets Indhold, saasnart det var forelagt Rigsraadet. Men dette skete som bekjendt den 29de September, og man mærkede intet til nogen Afkøling paa Sverigs politiske Thermometer inden den sidste Halvdel af November; ja man antog tvertimod her, som det er blevet yttret offentlig, at Alliancens Afslutning kun udsattes efter Forfatningsforelagets Vedtagelse og Stadfæstelse. Men i hvert Fald har den kgl. svenske Regering allsa siden Slutningen af September vidst, at Forfatningsudkastet, hvis det vedtoges af Rigsraadet, vilde udkomme som Lov, saa at dets paafligste Stadfæstelse den 18de November umulig kan have overrasket den.

Vi have for vort Vedkommende en aldeles tiltækkelig Forklaring af den kgl. svensk-norske Regerings noget forandrede Holdning i den første af «Posttidn.» angivne Grund, Thronskiftet og det samtidige reiste Arvefølge-pørgemaal; thi derved foregedes Uklarheden og Ufsynsløsheden ogsaa Omfanget af vor Tvist med Tydskland, og Sverig-Norge kunde aldrig være forpligtet til ene at træde i Skranken for Londontraktaten; her var de andre Garanter Forpligtelse ligesaa stor. Men naar den kgl. svensk-norske Regering dog nu, som vi haabe, har erkjendt, at Siendens Kjerne i hvert Fald er uforandret, og at det kun er Danmarks og Nordens fælles Fare, der er voxet, hvorfor vil man da forsøge at forklare en meget rimelig midlertidig Standning paa den med saa uforanderlig Troskab og saa ridderlig Ædelmodighed hidtil fulgte Bane, efter «Aftenbladets» egen Mening, Sverigs Ære var forpligtet, kunde et saadant flygtigt «Bugs-kott» af et Blad, der ikke er noget Regeringsblad, umulig afgive nogen fornøfflig Anledning.

Medens man nu, som sagt, dog meget let kan tilgive «Aftenbladet», at det, uagtet sin levende Interesse for Danmarks og Nordens fælles Sag, og uagtet sin gode Indsigt i vore almindelige Forhold, dog har taget Feil i Forklaringen af den kgl. svensk-norske Regerings Motiver til dens tilbagegaaende Bevægelse, saa er det væsentligere at forstaae, at den halvt officielle «Posttidning» kan give en Forklaring, der ikke er et Haar hedre. «Posttidningen», der som iaktet, og af hvis Artikel de samtidige ankomne geleborgske Blade give et Udtryk, anfører nemlig som Grund til, at Underhandlingerne om Alliancen for Tiden vilde, dels den danske Sags ved Thronskiftet forandrede Stilling, idet Arvefølgergesamlet nu tillige er reist, dels den nye Fællesforfatnings Indførelse, idet denne er et Skridt til Slesvigs Incorporation, som Sverig altid har fraraadet. Da vi ikke vide, hvor noie det Forhold er, hvori «Posttidningen» staaer til Grev Manderstrøm, vide vi heller ikke, hvorvidt vi tør tillægge ham noget umiddelbart Ansvar for den sidste Ytring. Vi baahe, at den er ham uvekkommende; thi, da han al engang har erkjendt at have brugt saa uforfælgelige Ytringer om Slesvig, at han har ndseet sig ved at lade dem trykke (see Depeche 30te Dec. 1862 i Diplomatiska Handlingar S. 72), vilde det være uforensligt, om Hr. Exc. i et saa kritisk Øieblik som dette havde gjort sig skyldig i en ny Uforfælgelighed. Men i hvert Fald er dette Motiv falskt, og det i dobbelt Forstand. Det er urigtigt, at den nye Fællesforfatning er et Skridt til Slesvigs Incorporation, den forandrer ikke det Mindste i Slesvigs hidtidige Forhold, eller i Omraadet af dens fælles og særlige Anliggender, og det er ligesaa urigtigt, at dette Skridt skulde være foretaget mod Sverigs Raad og Villie. Den nye Fællesforfatning er, som foran viit, slet intet Andet end det nødvendige Complement til Kundgjørelsen af 30te Marts; den congruerende Halvdel af den ved samme indledede Ordning af vore Statsforhold. Har den kgl. svenske Regering nu bifaldet hin — og det maa den jo have gjort, siden Allianceforhandlingerne ere begyndte efter 30te Marts — saa maa den «eo ipso» ogsaa bifalde Fællesforfatningen af 18de November; thi uden denne vilde hin kun være et tomt Løfte, et aldeles intetsigende Bogstav. Og det er umuligt Andet, end at Sverig maa have været fuldkomment indviet i vor Regerings hele Tankegang, navnlig efterat hine Forhandlinger ere begyndte. Det er umuligt Andet, end at Grev Hamilton,

der med den utrættelige Flid og den samvittighedsfuldste Omhu søger Kundskab om Alt hvad her skeer, maa have set sin Regering i Kundskab om Forfatningsudkastets Indhold, saasnart det var forelagt Rigsraadet. Men dette skete som bekjendt den 29de September, og man mærkede intet til nogen Afkøling paa Sverigs politiske Thermometer inden den sidste Halvdel af November; ja man antog tvertimod her, som det er blevet yttret offentlig, at Alliancens Afslutning kun udsattes efter Forfatningsforelagets Vedtagelse og Stadfæstelse. Men i hvert Fald har den kgl. svenske Regering allsa siden Slutningen af September vidst, at Forfatningsudkastet, hvis det vedtoges af Rigsraadet, vilde udkomme som Lov, saa at dets paafligste Stadfæstelse den 18de November umulig kan have overrasket den.

«Aftenbladets» egen Mening, Sverigs Ære var forpligtet, kunde et saadant flygtigt «Bugs-kott» af et Blad, der ikke er noget Regeringsblad, umulig afgive nogen fornøfflig Anledning.

Medens man nu, som sagt, dog meget let kan tilgive «Aftenbladet», at det, uagtet sin levende Interesse for Danmarks og Nordens fælles Sag, og uagtet sin gode Indsigt i vore almindelige Forhold, dog har taget Feil i Forklaringen af den kgl. svensk-norske Regerings Motiver til dens tilbagegaaende Bevægelse, saa er det væsentligere at forstaae, at den halvt officielle «Posttidning» kan give en Forklaring, der ikke er et Haar hedre. «Posttidningen», der som iaktet, og af hvis Artikel de samtidige ankomne geleborgske Blade give et Udtryk, anfører nemlig som Grund til, at Underhandlingerne om Alliancen for Tiden vilde, dels den danske Sags ved Thronskiftet forandrede Stilling, idet Arvefølgergesamlet nu tillige er reist, dels den nye Fællesforfatnings Indførelse, idet denne er et Skridt til Slesvigs Incorporation, som Sverig altid har fraraadet. Da vi ikke vide, hvor noie det Forhold er, hvori «Posttidningen» staaer til Grev Manderstrøm, vide vi heller ikke, hvorvidt vi tør tillægge ham noget umiddelbart Ansvar for den sidste Ytring. Vi baahe, at den er ham uvekkommende; thi, da han al engang har erkjendt at have brugt saa uforfælgelige Ytringer om Slesvig, at han har ndseet sig ved at lade dem trykke (see Depeche 30te Dec. 1862 i Diplomatiska Handlingar S. 72), vilde det være uforensligt, om Hr. Exc. i et saa kritisk Øieblik som dette havde gjort sig skyldig i en ny Uforfælgelighed. Men i hvert Fald er dette Motiv falskt, og det i dobbelt Forstand. Det er urigtigt, at den nye Fællesforfatning er et Skridt til Slesvigs Incorporation, den forandrer ikke det Mindste i Slesvigs hidtidige Forhold, eller i Omraadet af dens fælles og særlige Anliggender, og det er ligesaa urigtigt, at dette Skridt skulde være foretaget mod Sverigs Raad og Villie. Den nye Fællesforfatning er, som foran viit, slet intet Andet end det nødvendige Complement til Kundgjørelsen af 30te Marts; den congruerende Halvdel af den ved samme indledede Ordning af vore Statsforhold. Har den kgl. svenske Regering nu bifaldet hin — og det maa den jo have gjort, siden Allianceforhandlingerne ere begyndte efter 30te Marts — saa maa den «eo ipso» ogsaa bifalde Fællesforfatningen af 18de November; thi uden denne vilde hin kun være et tomt Løfte, et aldeles intetsigende Bogstav. Og det er umuligt Andet, end at Sverig maa have været fuldkomment indviet i vor Regerings hele Tankegang, navnlig efterat hine Forhandlinger ere begyndte. Det er umuligt Andet, end at Grev Hamilton,

der med den utrættelige Flid og den samvittighedsfuldste Omhu søger Kundskab om Alt hvad her skeer, maa have set sin Regering i Kundskab om Forfatningsudkastets Indhold, saasnart det var forelagt Rigsraadet. Men dette skete som bekjendt den 29de September, og man mærkede intet til nogen Afkøling paa Sverigs politiske Thermometer inden den sidste Halvdel af November; ja man antog tvertimod her, som det er blevet yttret offentlig, at Alliancens Afslutning kun udsattes efter Forfatningsforelagets Vedtagelse og Stadfæstelse. Men i hvert Fald har den kgl. svenske Regering allsa siden Slutningen af September vidst, at Forfatningsudkastet, hvis det vedtoges af Rigsraadet, vilde udkomme som Lov, saa at dets paafligste Stadfæstelse den 18de November umulig kan have overrasket den.

«Aftenbladets» egen Mening, Sverigs Ære var forpligtet, kunde et saadant flygtigt «Bugs-kott» af et Blad, der ikke er noget Regeringsblad, umulig afgive nogen fornøfflig Anledning.

Love og vedblive med sit guddommelige far-niente nogle Aftener endnu.

«Fasino» — som var smykket med sorte Draperier og Flor, med Kong Frederiks Buste, krandsat med Gigt, og med Guldrander — havde udsøgt Hus til et nyt fransk Lystspil i 3 Acter, «Unge Mennesker», et hverken godt eller morsomt eller velspillet Arbejde, og til «Jens», Idyl med Sange, af H. P. Holst. Dette sidste lille Arbejde fremkaldte baade kjendelig Bevægelse og stormende Jubel; og skjønt det ikke kan gjøre Fordring paa æsthetisk Værd som Helhed eller paa Brugbarhed for mere end Øieblikkets Stemning, indeholder det virkelig flere meget vellykkede og særdeles tillalende Enkeltheder. Tilførelsen udførtes med Varme af Hr. G. Price, der navnlig sang en Vis om den Adøds med smuk Konst.

Folketheatret begyndte Aftenen med en Mindesfest, idet Seenen var smykket med Kong Frederiks Buste, med Vaabenskjold og Flag. Helt Personalet stod festligt og deltog som Chor i en Sang, hvis Soloparti udførtes af Jfr. Agnes Lange.

— Fru Magdalene Thoresen har udgivet en stor Fortælling: «Signes Historie», som er den bedste Bog, denne Jul hidtil har bragt i Danmark og Norge. Den afgiver, trods sin stærke Alvor og ofte noget tunge Stemning, ikke blot en underholdende og berigende, men virkelig velgjørende Læsning. Den skildrer, ligesom Forfatterindens tidligere Fortællinger, det norske Bondeliv, men behandler i denne Skildring et sædeltigt Problem af dyb Betydning. Dog, saavel om den eien-dommelige Løsning, der gives dette, som om den Rigdom af ypperlig Karaktertegning, denne Fortælling indeholder, forbeholdt vi os en udførligere Udtalelse, idet vi blot herved ønske særlig at udpege denne Bog for vore Læsere.

— Udkommet er: Hos Gyldendal og Lind: A B C af Chr. Winther og Constantin Hansen. Vi troe, at det er nok at henvende vore Læsers Opmærksomhed paa denne lille Bog, for at skaffe den talrige Kjøber. Foruden de almindelige Bogstav-rækker og Slavevælsker, indeholder den nogle nydelige Smudsfige, hvoriblandt især kan fremhæves «Karens Gjestebud», og ligesom i den rigtige gamle A B C en Tegning og et lille Vers til hvert Bogstav. Tegningerne ere ofte ligefremme Konstværker, og Versene baade morsomme og karakteristiske. Vi troe, at denne A B C ikke blot vil kunne glæde Børnene, men ovenikjøbet mange Voksne.

Hos Th. Lind: Ellen Burton og Slave Martin, to Fortællinger for unge Læsere, udgivne af V. K.

Hos Ursin. Julgave for Børn, Hverledes Dagen gaar for lille Lise, Billederne af L. Frølich, Texten efter P. I. Stahl. Vi kunne ikke noksom anbefale disse fortræffelige Billeder af Frølich; man kan ikke blive træt af at betragte dem. — Bogen er trykt i Strassburg, og Grunden hertil er, at den franske Forlægger af Frygt for Misbrug ikke vilde overlade Hr. Ursin Cliecheerne, men forbeholdt sig selv at besørge Trykningen, men da nu Cliecheerne aldrig lader sig trykke saa ren som det oprindelige Træsnit, har Bogens Ud-styrt kun vundet herved, saa at den danske Ud-gave i enhver Henseende staaer ved Siden af den franske.

Hos Reitzel: Efterretninger om de borgerlige Klostre eller de ved indraget Klostergods for Trængende i Almindelighed oprettede milde Stiftelser af H. Th. Oppermann. Efterat ved Reformationen Biskoppernes og Klosters Gode var blevet inddraget under Kronen, skænkede Christian den 3die og Frederik den 2den en Del deraf bort til Hospitalet for Trængende. Disse Stiftelser findes i Byerne Roskilde, Helsingør, Slagelse, Nykjøbing paa Falster, Odense, Aalborg, Viborg, Aarhus, Randers, Horsens, Ribe, Kolding, Vejle og Vardø. I Regelen vare Hospitalet ikke bestemte for en enkelt By eller et enkelt Stift, men stode aabne for Trængende i Almindelighed; men i de Fundatser, der for flere af dem ere givne i den sidste Tid, er det udtrykkelig bestemt, at der kun kan optages Trængende fra det Stift, hvori Hospitalet ligger. Dog er det herved ikke Meningen, at de tilhøre Stiftet eller ere commu-nale Indretninger; de ere tvertimod selvstændige Stiftelser med eget Pengevæsen, egne Eiendomme og egen Bestyrelse. Indtil ind i dette Aarhundrede vare Hospitalet ikke meget forskjellige fra de almindelige Fattighuse, men paa Grund af hellige Tidsforhold er Localer blevet større, Forplejningen bedre og Understøttelserne rigeligere, saa at de ere blevne Opholdssteder for værdige Trængende. Forfatteren siger, at «Forholdet imellem dem og det almindelige Fattighus er i Nordland angives saaledes, at medens Adgangen til den communale Forsørgelse fremtræder som en Retlighed, hvorpaa Enhver, uden at baae tidligere Opsørelse kommer i Betragtning, har ubetinget Krav, saa Hospitalet-forsørgelsen derimod betragtes som en Begunstigelse, som kun den, der har gjort sig værdig til samme, kan ventet at erholde.» Tidligere var der ved hvert Hospital indrettet en saakaldet Daarekiste for Af-sindige, men siden vii have faaet de store Sinds-

sygeanstalter, ere Hospitalet befriede for denne Byrde.

I Christiania hos Joh. Dahl: Oldnorsk Læsebog ved C. Unger. Det er en ny Udgave af den Læsebog, som P. A. Munch og Unger besa-gede i Forening 1847. Nogle Stykker, som i den ældre væsentlig vare medtagne, fordi de ikke til-ligore vare trykte, men mindre passede for en Læsebog, ere nu udeladte som trykte andre Steder. Af det nye Tilkomne i denne Udgave ere to Prøver paa den romantiske Sagasat det betydeligste.

Hos V. Prior: Kortfattet islandsk Form-lære til Skolebrug af C. Iversen, Adjunkt. Den er en Omarbejdelse af et tidligere Forsøg, som var indført i Haderslev Skoleprogram fra 1861, der i «Philologisk Tidsskrift» og et Skoleprogram fra Røykjavik blev i det Hele rosende omtalt. Forfatteren har benyttet de der meddelte Vink og leveret et Arbejde, der vist ved det praktiske Anlæg vil findes hensigtsmæssigt til Brug ved Skole- og Privatundervisning.

Hos Gyldendal: Eddasangene, forklarede som Bidrag til Verdensaandens Historie af V. B. Hjort, Committeret ved Generalpostdirektoratet. (2det Hefte.) Man lærer derved at kjende Forfatteren til et lille Hefte, der udkom anonymt for et Par Aar siden, betitelt «Eddas ægte Tøllingsruner». Den deri indeholdte Oversættelse af tre Eddadigte for-sættes i dette andet Hefte med Oversættelser og Forklaringer af andre eddiske Sange. Tillige gøres mange interessante Bemærkninger om og Sammen-ligninger med andre Folkeslags Gudeleere.

Hos Philipsen: Underværdenen med dens Skatte og Vidunder af G. Hartvig (5te Le-vering). Denne Levering omhandler Jernet, Kobberet, Tinruber, Qvicksilver og Begyndelsen af Selvminnerne. Desuden medfølger i Tontryk et Billede af Minerne ved Falun.

I Odense: Udlog af Forordninger, Rescripter osv. for Hertugdømmet Slesvig af J. C. Drøyer, Cancellirad. (2det Hefte 1862—54.)

— Mandagen den 21de Decbr. solgtes Eiendommen Gade-Nr. 68 & 70 paa Nørrebrogade i Kjøbenhavns udenbys Kildebo-Quartier for 20,010 Rdl. til Hørkammer J. S. Poulsen.

— Keiser Napoleon d. Første oprettede 33 Hertug- og Fyrstetitler, hvilket aaværed til Antallet af Hertugdømmer i 1789. Af disse ere allerede 11 uddøde, nemlig Fyrsten af Ekmühl (Davoust) 1863, Castiglione (Augezeau) 1816, Dalmatien (Soult) 1867, Feltre (Clark) 1832, Friaul (Duroc) 1813, Gaeta (Gaudin) 1841, Istrien (Bessieres) 1866, Otranto (Fouché) 1863, Bagusa (Marmont) 1852, Danzig (Lefebvre) 1820 og Abrantes (Junot) 1859. Tre Hertugtitter ere overførte til Sidegren, efterat Hovedlinien var uddød, nemlig Consegiano (Moneoy), Dalberg og Piacenza (Lobrun). Det andet Keiserdømme har oprettet 4, Malakoff, Magenta, Morny og Persigny.

— San Francisco, Californiens Hovedstad, har efter Adressebogen for 1863—64 i Alt 103,000 Indbyggere. I Løbet af det sidste Aar er Mængden Antal steget fra 227 til 390, Løegernes fra 207 til 227 og Apothekernes fra 51 til 58, medens Bagernes aflag fra 67 til 49. Af Bryggerier findes 26, Kostbuse 447, Cigarhandeler 168, Skænke-steder 1315.

I Japan findes 126 Slægter af Daimios med 265 slige Lensfyrster, inddeelt i 5 Rangelasser med henholdsvis 3, 10, 17, 89 og 137 Medlemmer. De have en samlet aarlig Indtægt af 474½ Mill. fros., den laveste indtægt er 200,000, den betydeligste er 24½ Mill. fros. og tilfalder Familien Miyakoto Kay.

I 1862 havde Paris i sine 20 Distrikter 1,696,141 Indbyggere, hvoraf 28,300 Soldater. Der blev født 52,312 og døde 42,186. — Fra 1ste Octbr. 1862 til 30te Septbr. 1863 ere 993 Huse nedrevne helt eller tilhels, 2943 nybyggede eller udvidede, hine med 6189, disse med 16,400 Bo-liger. I Alt er der saaledes blevet Plads til 31,400 Indbyggere flere. Siden 1862 ere 12,400 Huse nedrevne eller ombyggede og 61,217 nye Huse opførte.

Sverig og Norge. Stockholm den 17de Decbr. Som vi tidligere have meddelt, vedtog Rigsdagen et Forslag af Regeringen om for de følgende to Aar at bevilge 10,000 Rdl. til saadanne videnskabelige For-dragrs Afholdelse i Hovedstaden, der maatte have Interesse for dannede Folk i Almindelighed. Der er nu blevet nedsat en Comitee, der skal søge for, at Planen snarest mulig kan iværksættes, og den bestaer af Overstartholder Bildt, Friherre Beskov, en af de Allens, Rigsantiquar Hildebrand og Professor Wahlberg.

Videnskabs-, Historie- og Antikvitetsacade-miet har tilkjendt kgl. Secretair, Mag. N. F. San-dor, det store Lettæstedske Stipendium paa 4700 Rdl. Efter ham havde Lector Herman Bjørn-sten de fleste Stemmer. Stipendiet forlængtes Stipendiaten til et reise udeladte 1 Aar.

— I mange af Sverige Stæder har man, foruden at samle Penge ind, ogsaa givet Forestillinger og Soireer til Førdel for de Brandlidte i Warberg. Officererne i Stockholm have saaledes givet en Forestilling paa Theatret, og i Göteborg har man holdt en Soiree, der indbragte 3000 Rdl. Hele Indsamlingen nærmer sig nu til 80,000 Rdl.

— Ligesom de stærke Storme i forrige og i denne Maaned, foruden andre Ødelæggelser, ogsaa stærkt har medtaget Skovene navnlig i det nordlige Jylland, saaledes er ogsaa i det vestlige Sverige store Skovstrækninger ødelagte. Ved Halle- og Hunneberg tæt ved Venersborg, er der blæst saa mange Træer omkuld, at den samlede Masse af Brænde, de indeholde, kan anslaaes til 4 a 5000 Favne. Skovene har bedækket et Fladerum af 10,000 Tdr. Land og bestaae for Størstedelen af Gran, men Stålen, som er dem, har ikke synderlig indtægt af dem, da Faven kun koster 3 Rdl. paa Grund af de stelte Samfærdselsmidler. Det er kun de nærmestliggende Sogne, der kjebe Udvisningen.

Christiania d. 16de Decbr. I forrige Uge afholdt de forenede Sangforeninger i Christiania en storartet Fest i Anledning af Indvielsen af de bergenske Damer til samtlige Sangforeninger i Landet forenede Fane. Der blev naturligvis afsluttet Sange og holdt mange Taler. Bjørnstjerne Bjørnsons smukke Tale for Danmark blev hilset med stormende Jubel.

— Der har dannet sig en Forening i Christiania for at bevirke Oprettelsen af Mindesmærke for Sørensen C. M. Falson, der i 1814 tiligemed Geheimeleitsraad Adler forfattede Udkastet til den norske Constitution.

Udlandet.

Fra Mexico berettes i «Monteur», hvorledes General Bazaine er brudt op med en Del af sin Hær og af de mexicanske Højepetropper for over Tula og Toluca at gaa mod Queretaro, hvor Comonfort staar. Forbindelsen mellem Hovedstaden og Veracruz sikres ved stærke Garnisoner og flyvende Coloner, og Arbejderne paa Banen fra Veracruz fortsættes med Iver. Ligeledes fortæller efter private Breve, at Landets indre Tilstand forbedres, at Befolkningen ikke blot viser sin Velvilje mod de Franske ved Afstemning, men ved aktiv Deltagelse i Kampen. Borgergarder dannes overalt; flere Selve ere vundne over Guerillaskarerne og flere Byer erobrede af de med Franskmandene forbundne mexicanske Generaler. Ogsaa forsætter Regentkabet sine Arbejder, søger at organisere de forskellige høiere Skoler (Academiet San Carlos, Bjergværks-, Konst-, Handels- og Agerbrugsskoler) og at forbedre Vejene. — Derimod give andre Blade, saaledes «L'Indip. B.», Efterretninger af en anden Karakter. Afstemningen var aldeles ikke fri, hverken i Veracruz eller Tampico, men tværtimod undergivet voldeligt Tryk. Handelen er standstødt og til Tildel ophørt; paa Vejene seer man ophængt i Træerne, dels Juarister, dels Reactionaire; Juarez's Hær fortsætter, tildeels ved Frivillige, der komme fra San Francisco, og forsvares med Vaaben fra Californien og Sonora; han synes at forberede sig til en regelmæssig ordnet Guerillakamp. Vejene ere saa usikre, at selv Jernbanetog fra Veracruz til Solidar er bleven overfaldet af Guerillaskarer, og at Forey paa sin Reise fra Mexico til Veracruz havde en Ledsagelse af 2000 Mand. Endelig er der udbudt Uenighed mellem Regentkabet Medlemmer, idet Erkebiskopen har stillet afgjort ultramontane Fordringer, medens General Salas, som har nogen indflydelse paa de maadeholdende Liberale, og selv Almonte, gjøre Modstand. Han har saaledes gjort Indsigelse mod et Decret af Almonte, der med Hensyn til Inddragelse af Kronpengs havde udtalt, at man ikke vilde foregribe Spørgsmaalet om Kirkegodsets Inddragelse, men overlade Alt til den kommende Keisers Visdom. Alle have vundet ved hnt Skridt, og man ber kun forestaa en Revision af ligefrem sværgelige Salg, men ikke til Førdel for Geistligheden, men for Statskassen; Geistligheden maa her, ligesom i andre Lande, underholdes af Statskassen. Napoleon har ogsaa forsikret, at Alle, som eliede Nationalindomme med lovlig Adkomst, skulde beholde dem, og at kun bedrageriske Salg skulde revideres. Dette synes ogsaa at være den retfærdigste Ordning, men den vil naturligvis ikke tilfredsstille, endelig behage, de Geistlige. Skulde denne Sag fremkaldte en Spaltning i det conservative Parti, vilde det være Juarez meget nyttigt. Nu dukker altid Spørgsmaalet op, om hvorledes Mexicos Stilling skal være; snart melder man, at Maximilian fordrer af Frankrig en Hær paa 25,000 Mand og nogle Skibe til Guds, mod en årlig Betaling af 46 Mill. Frs., snart at han bestemt har afslaaet at modtage Kronen, da Frankrig ikke vil eller kan give de forlangte Garantier. Hvad Frankrig skal vil yjere er en Gaude. Efter nogle Beretninger vil det ligefrem erobre Mexico og beholde det under sig ligesom nu Alger. Minorne skulde da give det

Erstatning for de store Krigsomkostninger, 210 Mill., og Landet selv omdannes til et bomuldsavlende Land.

Rigsraadet.

Gaarsmødet. Præsidenten meddelte, at Hs. Maj. Kongen under 17de ds. har stadfæstet Loven om Tillæg til Statsudgifterne 1862—64, om Kong Christian den 3des Civilstat, om Krongrundsens Apanage, om Bemyndigelse til at udrede Pensioner i Anledning af Thronskiftet, om Eftergivelse af Summer, der skyldes Statskassen, om Udskrivning 1865—66 og om overordnede Udskrivning af Heste. — Efterat et Navneopraab havde konstateret 33 Medlemmers Tilstedeværelse, og Finansministeren havde hørt Ordet for at meddele, at saadanne Oplysninger, som ved Statsregnskabet 1ste Behdl. ønskedes, allerede vare givne i en Skrivelse af 12te Marts 1862 fra ham til Finansudvalget, hvilken han derfor anmodede Præsidenten om at lade optage i Rigsraadetidenden — foretoges:

3die Behdl. af Lovudkast om Tillæg til Statsudgifterne 1864—66. Udkastet vedtoges enst. med 32 St.

3die Behdl. af Lovudkast om Tillæg til Statsindtægterne 1864—66. Udkastet vedtoges enst. med 32 St.

3die Behdl. af Lovudkast om Pensioner for de tre Vardepotembedsmænd. Tæshering tager Ordet for endnu engang at fremhæve, hvor stor en Feil det er at have saa mange fast ansatte kgl. Embedsmænd. Man faaer en ganske anderledes god og sikker Forvaltning, naar man ikke har saa mange faste Embedsmænd. — Udkastet vedtoges enst. med 31 St.

2den og sidste Behdl. af Betænkningen over indkomne Andragender. Anknær anbefaler et Andragende fra Fane om en Telegraph til denne Ø til Finansministerens Opmærksomhed. — Finansministeren finder ikke Anledning til at udtale sig om Spørgsmaalet, da Intet Forslag foreligger, og da han ikke hidtil har set nogen særdeles Grund til at give Fane en Linie fremfor andre Øer paa Slesvigs Vestkyst. — Anknær ansker denne Linie af Hensyn til Øens betydelige Rederier. — Udvalgets eneste Indstilling, nemlig om Henvisning til Finansministeren af et Andragende fra Toldecomptoirister angaaende Reserve-officiersinstitutionen, vedtoges enst. med 31 St.

Præsidenten: Inden han sluttelig giver Conseilspresidenten Ordet til en Meddelelse, hvorved sandsynligvis Rigsraadets Samling vil blive sluttet, vil han endnu udtale sin Tak til Rigsraadet for den Imødekommen og Overbærelse, som det har vist ham under hans Ledelse af Forhandlingerne. Med denne Samling ophører det nuværende Rigsraad, ikke blot efter sin personlige Sammensætning, men tillige efter hele dets Stilling og Grundlag. Rigsraadet fra træder næsten samtidig med den Konges Jordfæstelse, under hvem det er blevet kaldt til Live. Han skal overlade Dommen over dets Godhed og Dygtighed til Andre, men blot hævde dets redelige Stræben. Rigsraadet har virket under vanskelige Forhold, og desværre ere Vanskelighederne ikke forsvundne; tværtimod skilles Raadet i et særdeles tungt, trykkende og farligt Øjeblik. Idet han ønsker Efterfølgerne den samme Fædrelandskærlighed og større Dygtighed, udtaler han Ønsket om, at de maae have Mod, Besindighed, Udholdenhed og større Held til at opnaae en fast og sikker Tilstand for Fædrelandet, end det er faldet i det nuværende Rigsraads Led. Raadet skilles med Bekymring, men tillige med Haab og Tillid til vor gode Ret, til Folket og til Kongen.

Derpaa oplæste Conseilspresidenten et kgl. Rescript, dateret den 21de December, hvorved han bemyndigedes til at stutte Rigsraadets Samling, samt det kgl. Budskab af samme Dato, hvis Indhold vi have meddelt i Gaarsnumret, og erklærede i Henhold til det nævnte Rescript Rigsraadet for sluttet. — Et Leve for Hs. Maj. Kongen, som sluttelig udrabtes af Conf. Medvig, bevaredes af Medlemmerne med et tilfældigt Hurra.

Som Forfatter af den politiske Oversigt i «Illustreret Tidende» maa jeg bringe Hr. Professor Prosch min Tak for hans Angreb, da han neppe staar alene, men snarere er Representant for en hel Classe, som i denne Tid befinder sig i en saa ophidset Stemmning, at den ikke kan forstaae, hvad den læser, som bliver meget vred, naar man siger den mindre behagelige Sandheder, og som finder en Tilfredsstillelse i at give denne Vred Luft i buldrende Protester. Professorens Angreb beror paa en fuldstændig Misforstaaelse, hvilket han ved roligere Eftertanke maaskee selv har erkendt, medens jeg ikke tør have nogen Mening om min Forestilling har været saa klar, at den ikke kunde misforstaaes.

Da jeg ikke kan forudsætte, at ret mange af «Fædrelandets» Læsere kjende den paaanførte Artikel, skal jeg ikke her gaae nærmere ind paa Sagen, men kun henvis til «Illustreret Tidende» af 20de Decbr., hvor jeg i Anledning af de i denne Tid førte Underhandlinger faaer Leilighed til at udvikle de for Had lagte Anskuelse. Endnu

skal jeg kun tilføje, at naar jeg underskriver disse Linier som Forfatter til de politiske Artikler i ovennævnte Tidende, saa skæer det ikke, fordi jeg troer, at mit Navn kan give mine Ord større Vægt, men fordi jeg altid er villig til at bære Ansvar for mine offentlige Udtalelser, og fordi jeg følger den Regel, aldrig at være anonym ligeoverfor en nævngiven Mand, der muligvis kan have indset at fortsætte den paa saa urbar en Maade indledede Discussion.

J. C. Magnus.

Kjøbenhavns Børs den 22. December.

Obligationer:	Gjort til.	Køb.	Salg.
Norske Specieoblig. pr. 100 Sp.	—	(197) 199	Rdl.
Svenske Sedi. pr. Rdl. Rigs.	471	—	471 Rsk.
4 pct. kgl. Oblig. (ext. R.)	—	924 932	Rdl.
4 pct. dito paa Steri, aaaa	884 882	884 889	L. A. R. D.
4 pct. dito dito store	—	—	—
4 pct. dansk-vestind. Oblig.	—	—	Rdl.
Staden Kbhvs Laan	96	—	96
Credit. f. Huselere opa.	—	972 984	—
Do. do. uopsigelse	—	934 954	—
4 pct. kgl. gar. Jernb. Pr.-Obl.	93	92	93
Guldbæns Creditforen.-Oblig.	—	924 94	—
Jydske do. for Landeind.	—	884 894	—
Jydske do. f. Kjøbstadend.	754	754 752	—
Jydske Hypothek-Foren.-Obl.	—	—	—
4 pct. vest- og sønderj. Dtl.	—	904 924	—
3 pct. d.-eng. Obl. (ext. R.) aaaa	—	834 844	L. A. R. D.
Do. do. do. store	—	—	—
4 pct. norske Hypoth.-Bank.	—	96 98	Rdl.
Nationalbank-Actier	138	138 138	—
Privatbank-Actier	118	118 118	—
Privatbank-Actier	—	100 104	—
4 pct. gar. jell. J.-Act. (ext. R.)	—	91 914	L. A. R. D.

PA L. J. HJERTAS forlag har i dag udkommit hos alle bokhandlere i Sverige og Finland, i Kristiania hos Hr. Feilberg & Landmark og i Köpenhamn hos Hr. C. G. Iversen og C. Falkenberg:

FÖRENINGEN

SVERIGE och NORGE,

från historisk och statsrättslig synpunkt betraktad,

af HERMAN LUDVIG RYDIN.

Pris 4 Rdr. 50 ore.

Utdrag ur författarens förord:

Saken är en systematisk framställning af de genom Sveriges och Norges förenings uppkomsta konstitutionella förhållanden har föranlett författaren att af trycket utgifva detta arbete. Som de för föreläggande föreläsningar avrättade kunna rätt fattas utan kändedom om det sätt, hvorpå de de förhållanden, under hvilka de kommit till stånd, har författaren ansett sig böra derät egna en utförligare historisk framställning.

Den mängd sig korsande meningar, som yttrats om förentingens statsrättsliga beskaffenhet och Afven om inuueitelt af de offentliga ålter, som ega samband med ordnandet af de konstitutionella förhållanden emellan de båda rikena, har bestämt författaren att skillem bilagor sammanföra de offentliga handlingar och offentlig meddelande, som äro mindre spridda bland allmänheten, men af vigt för belysning af båda rikenas ställning till förentingens fråga från och med Kieleskriftens afslutande, för att sålunda sätta läsaren i tillfälle att omödelbart kontrollera de uppgifter, på hvilka författaren stöder sina påskudand.

[2012-70]

Bekjendtgørelser

Indrykkes med en Betaling af 5 Sk. for Fæsttilinen.

Digte, lyriske og dramatiske,

Chr. K. F. Molbech.

2 Bind.

Indhold: **Billeder af Jesu Liv** (12 Sange). — **Blandede Digte**. — **Dæmring**.

Kilteknogens Brud. — **Venusherjet**. — **Dante**.

Pris heftet 4 Rdl.; eleg. indb. 5 Rdl.

Forlagsbureauet i Kjøbenhavn.

G. E. C. Gad,

Gyldendalske Boghandling,

C. C. Løse & Delbanco,

Vimmelskafet Nr. 32.

Klareboderne Nr. 3.

Gøttersgade Nr. 11. [9740-4]

Paa Undertegnes Forlag er udkommet:

To Aar blandt Zouaverne,

Erindringer og Oplevelser fra

Felttogene i Italien og Expeditioner i Afrika

i Aarene 1859 og 1860.

af **John Littlejohn**,

Ord.-Officer hos H. M. Kongen af Sverige.

Med Afbildninger og Kort.

Pris, heftet i farvetrykt Omslag, 2 Rdl. 48 Sk., indb. 3 Rdl. 24 Sk.

J. H. Schubothes Boghandel,

Badstuestrede 17.

Industriforeningen.

Foredrag imorgens Aften Kl. 8½. [9757]

Paa den Gyldendalske Boghand-

lings Forlag er idag udkommet:

Sørgetaale

ved **Hans Majestæt**

Kong Frederik VII's

Bisættelse

i Roskilde Domkirke den 19de December 1863.

Pris 16 Sk.

Prædikener,

holdte i Aarene 1859—63,

af Biskop, Dr. **H. Martensen.**

2 Rdl. 16 Sk. Indb. 2 Rdl. 72 Sk. [9758-1]

Paa mit Forlag er idag udkommet:

Hertug Skule.

Tragedie i fem Acter

af

A. Munch.

Pris heftet 1 Rdl., indb. 1 Rdl. 48 Sk.

[9742-3]

G. E. C. Gad,

Vimmelskafet Nr. 32.

I Commission i den Gyldendalske Bog-

handling er udkommet:

Eddasangene.

Forskrift

som Billed til Verdensaandens Historie,

af **V. B. Hjerf.**

Tot Hefte. — 1 Rdl. 32 Sk.

(1ste Hefte udkom 1860 under Tilt: **Valasangen**,

Havangsalen og **Vilamandsalen** etc. og

koster 24 Sk. [9759-1]

Jernbanen

imellem Kjøbenhavn og Lyngby med Sidebane til Klampenborg.

Onsdagen den 23de d. M. og **Indtill videre** ville Togene paa denne Banestrekning afgaa saaledes:

A. Hovedstog.
Fra Kjøbenhavn til Lyngby Kl. 7 1/2 Form., Kl. 1 og 5 Efterm., samt hver Onsdag Kl. 11 Aften.
Fra Lyngby til Kjøbenhavn Kl. 8 1/2 Form., Kl. 2 og 6 Efterm., samt hver Onsdag Kl. 11 1/2 Aften.
Fra Kjøbenhavn til Klampenborg Kl. 10 Form., Kl. 3 Efterm.
Fra Klampenborg til Kjøbenhavn Kl. 11 Form., Kl. 4 Efterm.

Tilbage vil der hver Morgen Kl. 6 Form. afgaa en Vogn befordret med Heste, fra Klampenborg til Hellerup 1 Forbindelse med det Kl. 8 1/2 fra Lyngby til Kjøbenhavn afgaaende Tog.

B. Sidestog.

Fra Kjøbenhavn til Lyngby Kl. 9 og 11 Form., Kl. 2, 4 og 11 Efterm.
Fra Lyngby til Kjøbenhavn Kl. 10 og 12 Form., Kl. 3 og 11 Efterm.
Fra Kjøbenhavn til Klampenborg Kl. 10 Form., 12 Middag og 3 Efterm.
Fra Klampenborg til Kjøbenhavn Kl. 11 Form., 1 Middag og Kl. 4 Efterm.

Directionen for den sjællandske Jernbane, den 15de December 1863. [9732-2]

Sjællandske Jernbane

Directionen tillader sig at henlede Opmærksomheden paa, at der ifølge Krigsministeriets Resolution for Tiden anvendes en betydelig Del af Jernbanens Driftsmateriel til militære Transporter, og at Selskabet derfor ikke er istand til at befordre Reisende. Creaturer og Gode i samme Omfang, som under sædvanlige Forhold og som det i Reglen fordrer paa denne Aarsid. Man skal bestræbe sig for navnlig muligt at flydejlere Behovet, men man erindrer om, at Forpligtelsen til at afse Befordring begrænses af Antallet og Beskaffenheden af det disponible Driftsmateriel.

Directionen for den sjællandske Jernbane, den 21de Decbr. 1863. (9736)

Paa den **Gyldendalske Boghandlings Forlag** er udkommet og i faa alle Boglader:

Signes Historie.

En Fortælling af **Margdalene Thoresen**. 1 Rdl. 64 Sk. — Sm. indb. 2 Rdl. 16 Sk.

Smaa Digte af Chr. Richardt. 5te Oplag. 64 Sk. — Eleg. indb. 1 Rdl. 16 Sk.

Prædikener af N. G. Blædel. 3de Oplag. 2 Rdl. 16 Sk. — Sm. indb. 2 Rdl. 72 Sk.

Tre Juleprædikener

af **Ad. Moned**. — Fra det Franske ved **G. Hefst** 72 Sk. — Sm. indb. 1 Rdl. 24 Sk.

Almentfattelige Naturskildringer.

Udgivne af Dr. ph. **Chr. Fr. Lütken**. 2 Bind med mange Træsnit. 4 Rdl. 16 Sk. — Sm. indb. 5 Rdl. 16 Sk. (9743-2)

Udkommet er:

Jens. Idyl med Sange af **H. P. Holst**. Pris 16 Sk. [9760-1]
C. A. Reitzel.

Paa mit Forlag er udkommet:

Digtninger af Rudolf Schmidt. 1 Rdl. **Karl Schenborg,** Pilestræde 38, Bj. af Sværgedag. [9755-2]

Paa **Kristian Vissings** forlag er udkommet:

Nogle Aar i det hemmelige Polit. En engelsk Opmægelsesbetjent Erindringer. Frit oversat af **Bob.** Trede (sidste) Samling. Indhold.

Den kostbare Hemmelighed. — En dramatisk Fortæller. — De to Enker. — Selvmord eller Nord? — De Forældreløse. — Testamentet. (9751-2) Pris 72 Sk.

Hos **Andr. Fred. Høst**, Gothersgade Nr. 49, og i alle Boglader faaes **Udgieters egne Udgifter:**

Oehlenschlägers Skrifter.

- 1) **Samlede Værker** i 40 Bind. Prægtudgave. (86 Rdl. 48 Sk.) Nedsat Pris 34 Rdl.
- 2) **Digtværker** i 26 Bind. Prægtudgave. (39 Rdl.) Nedsat Pris 16 Rdl.
- 3) **Digtværker** i 18 Bind. Godtjobsudgave (18 Rdl.). Nedsat Pris 9 Rdl.
- 4) **Oehlenschlägers Erindringer**, Prægtudgave i 4 Bind (7 Rdl. 48 Sk.). Nedsat Pris 6 Rdl.
- 5) **Udvalgte Skrifter** i 12 Bind (12 Rdl.). Nedsat Pris 9 Rdl. Deraf særskilt:
a. **Samtlige Tragedier** i 1 Bd. (6 Rdl.). Nedsat Pris 5 Rdl.
b. **Udvalgte Digtværker** i 1 Bd. (6 Rdl.). Nedsat Pris 4 Rdl.
- 6) **Samlede Digte** 15 Bd. Prægtudgaven med lithographerede Tiler (7 Rdl. 48 Sk.). Nedsat Pris 4 Rdl.
- 7) **Samlede Digte** 14 Bind. Godtjobsudgave (5 Rdl.). Nedsat Pris 2 Rdl.

Desuden faaes **Separattryk** af Oehlenschlägers forskellige Arbejder, til dels i flere Udgifter. Af de fleste **Samlinger** ansvares enkelte **Værker** haves ogsaa strax smukt indbundne Exemplarer. (9762)

Paa mit forlag er udkommet:

I Verandaen.

Billeder af Livet i Australien af **Bob.** Indhold:

En Veddelebsdag i Melbourne. — Sophy. — Bladet Selskab. — „Lost in the bush“. — Den gamle Doctor. — Et Spil af Skæbne. Pris 88 Sk.

Kristian Vissing, Gothersgade no 2 (skand. hotel). (9750-2)

Paa mit forlag er udkommet:

Tante Sally's Julegaver

En Fortælling af **Mark Lemon** (Udgiver af „Punch“). Oversat fra Engelsk. Pris 32 Sk.

Kristian Vissing, Gothersgade Nr. 2 (skandinavisk hotel). [9763-1]

Hos undertegnede er udkommet:

Danmarks Kongestammer,

gjennem tusinde Aar. Af **H. P. Selmer.** Pris 40 Sk.

Kristian Vissing, Gothersgade Nr. 2 (skandinavisk hotel). [9764-1]

Udkommet er:

Holberg's Feder Feers paany udgivet af F. L. Liebenberg med Billeder af W. Marslund. 1 Rdl. 36 Sk. — **Holberg's Comedier** i det Bind ved **L. Levin.** Med Portræt i 2 Rdl. — **Dr. Mynstens** mærkelige **Keliseventyr** med 30 Illustrationer. 2 Rdl. 48 Sk. — **Menneskelivet**, en christelig Haandbog for Unge og Gamle af Abildt med et Forord af **Pastor L. A. Waaburg.** 2 Rdl. 48 Sk.

52 Nønstag eller tre Hørns Dagbog med Billeder. 88 Sk. — **I Skumringen** smaa Fortællinger for Børn med Billeder. 60 Sk. — **En lille Drengs Historie**, Fortælling for Børn med Billeder. 48 Sk.

Sangbog for danske Soldater udgivet af **Carl Fløng**. Indb. 16 Sk. [9752-2] **Fr. Walden's Forlagsboghandel.**

Mittendorff & Aagaard, H. Olsen. Fotografisk Anstalt. St. Kjøbmagergade 15. [9475-83]

Det franske Færvæ og Vadskehl, om i c. 30 Aar har været paa Amagerstov Nr. 17, og nu i Store Kongensgade Nr. 46. [8451-96]

Kirschner-Cognac (Cherry-Cordial) af udmærket Kvalitet erholdes forfærdet og til Udseende af **H. C. Feyerhans Vinhandel,** Østergade 14. [4741-2257]

Civil-Ingeniør P. A. Freund, Entreprenør for Jernbane-, Havn- og Opvandrings-Arbejder, Bro-Arbejder, osv. boer i Hvideballe. [9632-22]

I. T. Gøttersborgs galvan-electricke Rheumatismus Kjøder erholdes til de fasteste Fabrikpriser alene hos Isenkammer **Peter Egeholm,** Hjørnet af Sølvgade og Højbroplads. [8464]

Det tyske Livsforsikrings-Selskab i Kjøbenhavn.

Andragender modtages, Planer udlæses etc. hos **J. H. Hedemann,** Frederiksholms Canal Nr. 242, D. [5426-324]

I **Urban-Jürgensen's Sonners** Chronometer og Uhr-Etablissement, **Gøttersgade Nr. 28,** strax ved Kongens Nytorv, forhandles et Udvalg af Ure savel til videnskabelig som til almindelig Brug i det daglige Liv. [54211]

Messing Seilhogere

i 5 Størrelser af fortrinlig Godhed, til muligt billigste Pris, faaes bestilling hos **E. F. Løser,** [5109-351] Compagnistræde 56 (ligef. Badstuestræde)

Fritz Meyer, Høstblikkenslager og Lakerer-Fabrik, Gothersgade Nr. 14, har Udvalg paa Kongens Nytorv Nr. 26 af Lamper efter nyeste Constructioner: Moderater-, Camplin-, Astral-, Comptoir- og Skilke-Lamper; Prosektorlamper i moderne Form og Decoration, samt alle Billedkredse- og Mønstre-Arbejder. [56220]

Hos **C. Møhr, Bog- og Papirhandler,** Christianshavn, Brogaden Nr. 4, forhandles et betydeligt Udvalg af Kobberstik, Staalstik, Lithographier og Konstblade, baade sorte og colorerede, til de billigste Priser. [54254]

C. Fløngs Musik-, Instrument- og Strenginstrument- og Musikalske Leiebibliothek er paa Hjørnet af Kronprindsensgade og Pilestræde Nr. 35 i Stuen. [52121]

L. Slesbys Efterfølger, Vimmelskiftet 46, **udsalger** formidlet Handelsophævelse, **til betydelig nedsatte Priser,** hele sit betydelige Lager af **egte importerede Havana-Cigarer** m. m., deriblandt endel Rester gamle 6 Skillinge Cigarer til 7 Mk. pr. Bdt. [9726-8]

Dépôt af hollandsk Røgtobak fra **Becker & Zoon & Everts** i Amsterdam.

Disse fortrinlige velrenommerede Røgtobakker haves steds paa Lager hos Huset **Agent** **L. Slesbys Efterf.**, Vimmelskiftet 46. [9727-8]

Publicum advares imod de i mangfoldige Udsalgsteder faldbude, med falske eftertrykte Etiketter forsynede Tobakker, som sleitene, og som oftest dyrt, udgives for ægte. [9727-8]

Engelske og amerikanske Symaskiner 30. Rue Rambuteau 30, Paris.

Udvalgte og 3 hændende Ornate

VI anbefale 1 Særdelsed Symaskiner fra Huset Watson & Co, Rue Rambuteau 30 i Paris.

Disse fortreffelige Maskiner ere ved deres Indretning skikkede til ethvert Naale-Arbejde for Skænder, Hattemagere, Skomagere, Linnedsyersker, Syersker, til Forfærdigelse af Silkearbejder, Corsetter, Høier, Mandiller, Confections osv.

Disse Maskiner Sling leverer en fuldkomment uopsløst Stikning paa begge Sider af Stoffet.

System Watson & Wilson fra 250-300 Fr. — **Thomas & Leroy fra 350-400 Frs.** — **Newton for Familier f. 65-85 Frs.**

S. Trier anbefaler sit **Bogtrykkeri,** Gothersgade Nr. 43. [53331]

Kristian Vissing's bog-, papir- og musikhandel, Gothersgade 2 (skandinavisk hotel). [7478-62]

Bon. En Enke med 5 uforsørgede Børn, som vi forrige Aar tog os den Frihed at anbefale til Godgjælden, har dengang ved den indkomne Hjælp sat i en lille Hændel med Melk, Øl og Brød, men det forudsagte Tryk og senere tilstødte Sygdom blandt Børnene samt den trænge Tid for Smadhandelen har foranlediget, at hun ikke uden yderligere Hjælp vil være istand til at vedligeholde den Virksomhed, hvorved hun skal forfatte det Nødvendige for sig og hendes stakkels Børn. I Tilid til, at vi heller ikke denne Gang hele fornaages for hende, anmode vi vore godgjærende Medmennesker om at yde hende Bidrag, som af os med Glæde ville blive modtagne, og for hvilke vi senere ville afregne offentlig Regnskab.

Julius Jørgensen, Hummelg., at Kongensgade 13, 2. Sal. **J. C. Hansen,** Tobakfabriquer, kgl. Kammeranger, gl. Amagerstov Nr. 29. Gothersgade 103, 2. S. Didrichsen, Fuldmejer, Adressecomptoir. Enken anbefales af Bloch Suhr.

Imorgen: Onsdagen den 23. December. Halliggelees Kirke, Aftenudvalget, Filbjer, Kl. 7.

Præveforelesninger i Statsøkonomi. Kl. 12—2 og 2—4. Thorvaldsen Museum Kl. 11—2.

Sprekanten faaes fra Kl. 9—2. Industriforeningen. Foredrag. Kl. 8 1/2. Musikforeningen. Sidste Chæverpræ. Kl. 7 1/2.

Jernbanetog til Korsør Kl. 7, 12 og 7; til Lyngby Kl. 7 1/2, 5 og 11; til Klampenborg Kl. 10 og 3. Løsearrestation ved Frederiksholms Canal Nr. 4, tæte Sal over Gaarden. Kl. 9 1/2. (Overrecept. Berggreen.)

Været (21—22)

Botanisk Have: høst lavet middel Regn-Barometer . . . 27,1,00 27,0,05 27,4,21 mmHg Thermometer . . . +3,5 +1,5 +2,5 0,2600

Ved Telegraph. Hamborg den 21de Decbr. Kl. 8, 36. London. Middagsberetning. Markedet svagt besøgt, engelsk Hvede lavere, fremmed uforandret, men roligere. Byg og Havre vanskelligere at sælge. Tilførselen god. Vestenvind. — Consols aabnede 91 1/2.

Paris. Renten aabnede 66,36. Berlin. Herrebuset vedtog næsten enstemmig det af Armin indbragte Adresseudkast efter en livlig Debat. Et Endringsforslag, der forordte, at man skulde træde tilbage fra Londonprotokollen, blev ikke tilstrækkelig understøttet.

Hamburg. Efter Forlydende sammentræde imorgen Medlemmerne af den holstenske Stændersforsamling. Det hedder, at man paa en Folketingsforhandling i Elmhorn vil proclamere Augustenborgere som Hertug.

Hamburg d. 21de Decbr. Kl. 9, 20. Frankfurt 21de. Imorges aabnede Mødet af Medlemmerne fra de tyske Deputeretkamre. Omrent 900 Deputerede fra alle Tydsklands Egne vare tilstede. Til Formand valgtes Sigismund Müller og til Viceformand Lerchenfeld og Bennigsen. Følgende Erklæring vedtoges enstemmig:

„En tilstrækkelig Sikkring af Tydsklands Rettigheder i Schleswig-Holstein hænger paa disse Hertugdømmers Adskillelse fra Danmark. Ved Frederik den Syvendes Død er Forbindelsen løst. Londontraktaten er kommen istand uden Samtykke fra Folkerepresentationerne og de berettigede Agnater. Den er ikke anerkjendt af Forbundet og begrunder ingen Thronfølgeret for Christian den Niende i Hertugdømmene. I Kraft af den utvivlsomme Ret til Prinds Friedrich af Schleswig-Holstein Sønderburg-Augustenburg berettiget til Arvefølgen i Hertugdømmene. At gjøre Prinds Friedrichs Thronfølge glæjndende, er tillige at gjøre Tydsklands Ret til Hertugdømmene glæjndende. Hørf fremgaaer det tydske Folks Forpligtelse til at bringe ethvert nødvendigt Offer for sin krænkede Ære, truede Ret, uundertrykte Frænder og deres retsmæssige Fyrste. Enstemmig i disse Ansøkelser overtage de forsamlede Medlemmer af Tydske Landrepræsentationer den Forpligtelse med alle lovlige Midler at virke for:

1) At Hertug Friedrichs Ret bliver anerkjendt, hvor og forsaavidt dette ikke allerede er sket, samt at hans Anekjendelse hidføres gennem Forbundet.

2) At der, uden Hensyn til Fremmedes Indsigelse, skaffes denne Ret Gyldighed; at Hertugdømmernes Adskillelse fra Danmark fuldbyrdes, og at deres Selvsændighed og uadskillelige Forbindelse strax oprettes.

De forpligte sig fremdeles til at understøtte de tydske Regeringer, som ærlig og med kraftig Daad optræder for Hertugdømmernes fulde Ret, men med alle forfatningsmæssige Midler at bekæmpe de Regeringer, som præstige Tydsklands Ære og Ret i denne Sag.

Fremdeles besluttedes Dannelsen af et Udvalg paa 36 Medlemmer, som blev bemyndiget til at nedsætte et Forretningsudvalg og efter Omstændighederne at indkalde de Deputerede til et nyt Møde.

Hamburg d. 22de Decbr. Kl. 10, 28. Frankfurt 21de. De Deputeredes Forsamling har fremdeles inden Discussionen vedtaget følgende Forslag: Med ærligt Hensyn til det schleswig-holsteinske Anliggende holder Forsamlingen det for sin Pligt behødvendigt at udale sig for den tydske Nations velbegrundede og under de tilstedeværende Omstændigheder ikke længer afviselige Ret til en fælles Folkerepresentation i eet Parlament, og for Nødvendigheden af ærlig Opriethelse af et saadant.

Paris 21de. Keiseren har modtaget Senatets Adresseadepulation. Hans Svar var meget fredeligt. Han ytrede, at en Krig i Europa vilde være en Børgerkrig.

Færdigt fra Trykstedet Kl. 7.

Ædrelandet

forsider 1-4/2 1864 samt 6/2 1864 og 9/2 1864 + 6/2 ekstra

Gives til spillerne på Svanevang som stemnings- og informationsformidlet
under romningen af Dannevirke.

Fædrelandet.

1864.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 16 Mk. pr. Quartal, 6 Mk. pr. Mæned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rd. pr. Quartal frit i Huset. Hver Sægne-Aften udgaar et Nummer.

Fædrelandets Comptoir, Næstved-
gade Nr. 28 i Rindhuus, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
elser, Bestilling og andet hær
Søndags Formiddag Kl. 10-3. Red-
aktionslokalene staae åbent fra
Kl. 11-2.

Bekjendtgørelser
Indrykkes mod en Betaling af 5 Sk. for
Påklæbningen. Høje og Overenskommet med
Aftenbladet i Stockholm, Dag-
bladet i Christiania og Norddeut-
sche Allgemeine Zeitung i Ge-
teborg kunne de ogsaa blive indførte i
dette med en ligende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Mandagen den 1. Februar.

Nr. 26.

Henvisning.

Udkommet er:
Om den Grundtvigske Fræstefrihed
af Dr. H. N. Clausen.

G. E. C. Gad,
Vindmøllest. Nr. 32.

Kalligraphiske Blade af G. Rosenkilde.
Indhold: Alle Slags Bogtaver, Sammenskrift,
Engelsk Skrift, et Digt af J. L. Heberg.
Skriverindlæst. [Se Bekjendtgørelser.]

Det danske Eligevæsen.

Vor Himmel sønner brat; jeg kan vel tænke,
Det er de store, vilde Fugles Skar.
Der hist fra Syd igjennem Luftens fare
Og ved vor Grændseklip sig hjemligt bænke.

De Orne to med Fatter og med Frænke,
Med Høg og Grib og andre Udyr svare,
Oplægge lumske Raad om, til en Snare
For Levens Fod at smedde paa en Lænke.

Bag Gjerdet Leven staaer ved mørkløse Soer;
Den viser Tænder, hvæsser sine Kløer,
Dens Øine lue som to klare Kjøler.

Den hytter sig vel nok, den gode Løve!
Som for den ogsaa nu vil staae sin Prøve,
Omværnet, som den er, af stærke Hjerter.
Christian Winther.

Igaar Eftermiddags har den Øverstkom-
manderende for den i Holsten indrykkede preus-
siske og østerrigske Troppeskytze, Feltmarschal
Wrangel, underrettet den Øverstkomman-
dende over den danske active Armee, General
de Meza, om, at han havde Ordre til at be-
sætte Slesvig, og at han som Følge heraf op-
fordrede ham til at rømme Hertugdømmet.
General de Meza har selvfølgelig besvaret
denne Opfordring med et ubetinget Afslag.

Igaar Aften afholdtes under hans Majestæts
Forsæde et Geheimtatsraad i Palæet i Amølle-
gade, hvorefter Kongen samt Conseilpræsiden-
ten Kl. 11 afreiste til København, for derfra med
Dampskibet »Freya« at begive sig til Armeen.
Paa Banegaarden havde samlet sig en betydelig
Menneskemasse, som hilste Kongen med lange
vedholdende, begejstrede Hurraer.

Den østerrigske og den preussiske Gesandt,
Hr. Brenner og Balan, have Igaar Aften
forladt Hovedstaden og ere over Korsør med
Dampskibet »Jylland«, der blev stillet til deres
Disposition, afgæst til Eckernförde.

Efter hvad vi før, og forbindelsen mellem
de to Dele af Rendsborg afbrudt Igaar Efter-
middags, og Forsøgningen maa saaledes foreløbig
anses for standstødt.

Til ovenstående Meddelelser, der ere tagne
af »Berl. Tidss.« Morgennummer, kunne vi føje
den, at ogsaa »Telegraphorbladet« med Ham-
burg Inst. er bleven afbrudt, saa at vi ikke i
de første Dage kunne vente andre Meddelelser
sydfra end dem, vi faae fra Hæren.

De Igaar fra Hamborg ankomne Telegraph-
efterretninger, der alle ere ældre end oven-
stående Meddelelser, ere i Sammenligning med
dem af meget underordnet Interesse. Prinds
Friedrich Carl og Prinds Albrecht besøgte i
Lørdags Wrangel i hans Hovedkvarter Bor-
deholm, eller vare vel snarere kaldte dertil.
Kronprindsen af Preussen kom Igaar Formiddag
til Nørstoft med sine Adjutanter. Igaar Middags
stode de østerrigske Forposter endnu 2 Mil fra
Rendsborg, men i Lørdags Eftermiddag er
Kronprindsen af Preussen som Igaar Formiddag
er Kjøbenhavn blevet reconnoiteret af Officerer og
Fetrouiller. Man ventte i Rendsborg til imor-
gen 18,000 Mand preussiske Gardetropper og
ved Ugens Slutning endnu 18,000 østerrigske
Garde-tropper, hvilke 36,000 Mand betegnes
som Reserver. — Igaar Eftermiddag Kl. 8 ryk-
kede endelig en preussisk Batallion og et preus-
sisk Batteri ind i Rendsborg og kort efter dem
kom Feltmarschal Wrangel kjørende i en privat

Vogn for der at møde de 2 Ordonnansofficerer,
han havde sendt til General de Meza i Slesvig
med sin ovennævnte Opfordring. Efter at have
faaet det medbragte Svar reiste Generalen igjen.
Han har forlagt sit Hovedkvarter fra Rendsborg
til Emckendorf.

Idag har Krigsministeriet modtaget følgende
Telegraphdepeche fra Generalleutenant de Meza,
dateret Slesvig Kl. 10, 50 M.:

«En Melding fra Eckernförde udsiger, at
Fjenden paa flere Steder er gaaet over
Grændsen.»

Krigen er altsaa udbrudt. De
første Skud ere sandynligvis alt faldne Igaar, i alt
Fald ere de det dog. Saadan, som vore Sægers
sædvanlige Stilling var, er denne Udvikling, hvor store
end dens Fæder, Ulykker og Offre kunne blive,
dog vistnok den taalrigste. Men, Medborgere!
det gjælder nu i Tilfald til Gud og vor gode Sag
med roligt Mod at imødesætte Begivenheder-
nes Gang, og ligesaa lidt at hengive os til
et illusorisk Haab om, at enhver heldig Fægt-
ning vil medføre en gunstig Fred, som at
lade vort Haab nedslaae og taabe Besindelsen ved
ethvert muligt Uheld. Det Valgspil, som H.
M. Kongen, folge »B. T.« har valgt: Med
Gud for Ære og Ret kan Folket med Glæde
gjøre til sit.

I det i Aften afholdte Statsraadsmede har
Hs. Maj. underskrevet et saabent Brev, hvorved
Rigsraadsvalget udskrives til Folk-
thinget den 5te og til Landstinget den 29de
Marts. Samtidig udtædtes en foreløbig Lov
om Forkortelse af Fristerne for Valglisternes
Tilvebringelse.

Hs. Maj. Kongen har under 27de d. M.
allernædigst approberet nedenstående Betingel-
ser for Antagelsen af Udlændinge i den kgl.
danske Armee:

a) Ansøgning indgives forsynet med Paa-
tegning fra Gesandten for den Vedkommendes
Hjemland om, at Intet er til Hindrer for hans
medlidelige Indtræden i dansk Krigstjeneste.
Andragendet maa derhos være ledsaget af Be-
visligheder angaaende tidligere Livsstilling og
hæderlig Vandel. Den Søgende modtages i Kjø-
benhavn.

b) De, der ikke have tjent som Befalings-
mænd i deres Hjemlands Hær, indtræde som
Menige paa de almindelige Lønningsvilkår og
gjennemgaae en Rekruttskole, forinden de afgaae
til den active Armee.

c) De, der have tjent som Befalingsmænd,
indtræde som de yngste i samme Grad i den
danske Hær og nyde den for Graden fastsatte
Lønning m. m.

d) Enhver, der paa denne Maade indtræder
i Hæren, maa forpligte sig til at tjene i det
mindste i eet Aar.

e) De fremmede Privillig betragtes, saa-
længe deres Tjeneste varer, med Hensyn til
Avancement som staaende i overcomplet Nummer
og kunne vente at avancere efter de almindelige
gljædende Regler.

(Fra vor Correspondent ved Danne-
virke.) Den 29de Januar. Det har i længere
Tid været et Ønske hos mig under den an-
værende Forvirring i Holsten at see mig lidt om
derne. Da et saadant Ønske ikke kan reali-
seres, naar man bærer Uniform, var jeg nød-
saget til for at faae Ønsket opfyldt Igaar Morgen
at pakke min »Alter ego« i civilt Tøj og lade
ham gaae med Jernbanen til Hamborg; han
kom tilbage i Middags og skal jeg nu, hvis De
har Lykt til at høre hans »Erindringer«, fortælle
dem efter hans Referat til mig, idet jeg forud
nedlægger »sine fæderlige Verwahrung« mod
den uklemt Mistanke, der muligvis kan opstaae
hos Dem om, at jeg og min »Alter ego« ere
samme Person; det bar nemlig umuligt kunnet
være mig, der har været i Hamborg, saadan
der allet ikke gives Permission fra Hæren og
allernædigst til Holsten: altsaa kan jeg ikke have
været dernede; quod erat demonstrandum.

For Bequemmeligheds Skyld vil jeg imid-
lertid lade Hr. Alter ego tale i første Person.

«Allerede i Rendsborg, siger han, »medte
jeg Østerrigere; dog holdt Sachserne endnu Vagt
ved Broen. Jeg havde det Held, at Toget maatte
standse ved hver Station i nogen Tid, saa at
jeg fik Tid til at gaae omkring i Gaderne og
høre Føls Moningsyttringer. Grunden til disse
mange Ophold, der tvang mig til at være en
hel Dag undervæjs fra Slesvig til Hamborg, var
den Masse Extratog, der befordrede Østerrigere
Nordpaa. Overalt fandt jeg os Danske udskeides
for Tyranner; men ikke desto mindre vare de
Fleste dog saa velvillige at ville finde sig i, at
Arveprindsen af Augustenborg trak sig tilbage
til Gården for at plante Kael, naar »Schleswig-
holsteiner« maatte blive stillet i samme Forhold
til Kongeriget, som Norge til Sverige: det var
Alt, hvad de forlangte.

I Waggonen kom jeg til at sidde sammen
med flere ivrig politiserende Herrer, af hvilke
En bestemt holdt paa Præsidenten, de Andre
paa Personalunionen. Mit Blod kogte ved at
høre denne Ene, der gav sig tilkjende som
fæd i Odense (Sen af en Apotheker) og opdra-
gen i Haderslev, rakte Danmark og alt Dansk
ned; han var nu Kosmopolit, sagde han, og
»commis voyageur« for et engelsk Hus; han kom
lige fra Kjøbenhavn, hvor hans Moderemaal, det
danske Sprog, havde skaffet ham mange Ordre,
som man der under de nuværende Forhold ikke
ville give en tydsk Handelsreisende. I Wag-
gonen var det mig imidlertid umuligt at kræve
ham til Regnskab for hans Laudsforræderi, det
ville have været at prægise mig selv til Søn-
derdriving af de gale Menneker, men paa en
Station fulgte jeg efter ham ind paa et afslødes
Sted, som skal være uævent, og gav mig til-
kjende for ham som Dansk. Om det var af
Befjælpelse herover, eller fordi han gled ud med
Foden, at han faldt, skal jeg ikke kunne sige,
thi at der skulde kunne tænkes en tredje Grund,
nemlig den, at mine Knøer have havt en om-
tøtte tætte med hans Næseben, det maa jeg,
der er bekjendt for min blide og godmodige
Charakter, afvise som en skammelig Insinuation.
Hans Redeværelse maa imidlertid have været noget
længere, thi da Toget lidt efter afgik, havde han
endnu ikke forladt det uævent Locale, og hans
Reiseelsk, som han havde ladet blive liggende
inde i Waggonen, overledes paa Endestationen
til Conducteurs Værelset.

Neumønter Banegaard var decoreret paa
det Prægtigste med tydske og schleswighol-
steinske Flag, der omgav et Transparent, hvor-
paa man læste: »Hoch lebe Herzog Friedrich
VIII., Hoch!!!« Et saadant Hoch med 3 Ud-
ræstetegn efter kan dog virkelig ikke Andet end
naesten tvinge Folk til at juble. — Overalt
medte jeg Østerrigere, smukke, brune Folk,
godt ekkvirede; Rytterne havde fortreflelige
Heste. Paa Gaden i Altona kom et Infanteri-
regiment marcherende; Folkene havde Gama-
cher, blå Benklæder, hvide Frakker af en over-
ordentlig Kortheit (de lignede i den Henseende
vare Postilloners) og Kepler paa Hovedet; over
Kepler med ad Skuldrene og Ryggen havde hver
Mand et hvidt eller blått, frydset Tæppe hen-
gængende læst, i Stedet for at man ellers seeser det
opruddet paa Tornysteren: dette Overkast gav
dem en paafallende Lighed med en Flok gamle
Kjærlinger, der havde kastet Skærterne op over
Hovedet paa Grund af Regnveir. Alle mulige
Hovedbedekninger saaes hos Infanteriet, endog
Tyrolerhaten med Fjer. Et prægtigt Skue af-
gave en Tropp Dragoner i kridhvite Kapper;
Officererne saae alle saa smagfuld bredskuldrede
ud, hvilket forundte mig noget; min Forun-
dning tabte sig imidlertid, da jeg opdagede, at
Skulderbredden ikke skyldtes Vorberre, men Hr.
selv, der alle havde Epauletter under Kapperne;
det kunde dem forresten godt: bredskuldrede
pr. Plud, smalle om Livet, hvidkappede med
Guldbænder og med Fjer i Huen saae de dog
uærmere ud til at skulle foretage en militær
Promenade end at skulle liv med vore Dage-
rødsere. Ogsaa krappe Uniformer saae
jeg, men det var Preussere, der havde dem
paa, det var det Zithernske Husarregiment.

Glæde over Stormagtsproppernes Ankomst

vare Holstenerne og Hamborgerne ikke; d-
mente, at de kun kom for at sælge dem til de
Danske ligestaaende i 1851; Hamborgerne vare ap-
petit vrede over, at »Hamburgs Holstentrecht«
var bleven krænkert ved Troppernes Indmarche
uden forudgaaet Senatstilladelse. Denne »Holsten-
recht« spillede i det Hele en meget vigtig Rolle:
paa alle offentlige Steder hørte man begavede
Talere udbrede sig over dens Krænkelser og
ønske Himlens Forbandelse over Bismarck og
Reichberg; »nie haben es wohl Menschen so
weit gebracht, sich die Verachtung und den
tödtlichen Abscheu einer ganzen Nation aus
allen Schichten der Bevölkerung in dem Grade
zu verdienen, als es diesen beiden Herren Ge-
lungen ist, hørte jeg en ældre Herr i Covent-
garden declamere for en Snees Østerrigere,
som han maatte tractere med Øl og Tobak,
for at faae dem til at høre paa sin Philippika.

At Meningen i Hamborg og Holsten virke-
lig er at forsøge paa at bringe de preussiske
og østerrigske Soldater til at gjøre fælles Sag
med Revolutionen mod deres egne Fæder,
fremgik af mangfoldige Kjendetsag. Jeg fik
saaledes fat i en Sang, der i umadelige Masser
uddroges til Preussere, i hvilken det hedder:

Wir kennen Preussen, kennen seine Farben,
Sein tapferes Heer, den tapferen Soldat;
Doch kennen wir auch die, die uns verdröben
Das gute Recht durch Lüge und Verrath!

Das sind die Diplomaten!

Verflucht sein ihre Thaten!

Das Schwert hinaus! Tod der Verräther!

Nur so allein wird Schleswig-Holstein frei!

og længere nede:

Denkt ihr daran, als einst voll Muth und Stärke
Dem Tod ins Auge startete Euer Blick,
Zum Sturme ging es auf die Dannewerke,
Der Sieg war Euer, doch es hiess — zurück!

Das riefen Diplomaten aus.

der staaer med tydelige Ord:

Ihr dürft nicht helfen unser Recht zerstoren,
Ihr dürft nicht zurück nach den Verräthern eich
og

»Wohlan! so eilet denn zu Kampf und Siegen!
Und brecht auch Eure Ketten kühn entzwei!
Soldaten! wagt! umschl Schleswig-Holstein frei!

Fæder-Meiers Blad »Die Nassel«, der ogsaa
har aftrykt ovenstående Digt, indeholder i sit
Tirsdagsnummer en saakaldt »Soldatentid til
Volkskon«, der endnu stærkere præker Myt-
teri blandt Soldaterne, men tillige gjør det paa
en saa komisk, uvidende og umilitærisk Maade,
at den umulig kan gjøre nogen anden Skade,
end at læseren faaer Omdt i Siden af Latter.
Den begynder saaledes:

»Soldaten, Soldaten im ganzen deutschen Land,
Wir müssen marschiren wohl an des Meeres Strand,
Wir müssen verlassen die Heimat und die Brut:
Lebt wohl dann all' ihr Lieben, und weinet nicht
so laul!

At Forfatteren, Hr. Dr. Carl Hertzogs Kund-
skaber ud Geographien ikke ere synderlig be-
vendte, vil man see af følgende Linier:
»Den kleinen Belt, den grossen, passiren auch
den Sund,

Zu schingen den Dänen auf seinem eignen Grund« —
Hjelpe hvilken Udtalelse det er øiensynligt, at
Forfatteren tænker sig Kjøbenhavn liggende
»hinsiden sundet« over i Skane. Man faaer at
vide, at

»Für Schleswig-Holstein sterben, das ist wohl
grosso Ehr!

Für Deutschland es erwerben, ist aber zahm! mehr.»

At dees for en Idee er nu ogsaa virkelig saa
simpelt, det er gaaet af Mode, nu snakker man
for den, det er meget mere værdt.

Naar Forfatteren siger:

»Wir wollen keine Schergen der Junkernherrschaft
sein,

Wir lösen unsere Ehre in Schleswig-Holstein ein,
Wir schreiben keine Noten und auch kein Protokoll,

Wir laden die Musketen bis an die Mündung voll,
saa maa denne Omgang med Musketen i den
Grad hænges til Salvmord, at jeg ikke tror,

den brave Mand finder mange Efterlignere mel-
lem de preussiske og østerrigske Soldater, der
dog altid fortaas at lade en Basse. Derfor er
Sagen heller ikke saa overordentlig farlig, som den
seer ud til, naar man truer alle Officerer med
dette til Mændingen lade Gæver:

Fædrelandet.

1864.

Fædrelandets Comptoir, Mellem-
gades Nr. 23 i Sidehuset, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
tgelser, Bestillinger osv. saubst hver
Søndag Formiddag Kl. 10-2. Mod-
tagelsestidspunktet staaer saubst fra
Kl. 11-2.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Quartal, 5 Mk. pr. Maaned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rd.;
pr. Quartal frit i Husst. Hver Sæson-Aften udgaar et Numer.

'Bekjendtgjærelser
Indrykkes med en Betaling af 5 Sk. for
Pettitionen. Hver Sæson Overenskommet med
'Aftenbladet' i Stockholm, 'Dag-
bladet' i Christiania og 'Middels-
øsk' i Ålborg. Tidningens i Ge-
teborg kunne de ogsaa blive indførte i
disse med en ligende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Tirsdagen den 2. Februar.

Nr. 27

Henvisning.

Paa mit Forlag er udkommet:
Tidsskrift for Historien 1864.
Iste Heft.
Subskription modtages i alle Bogkøber og paa samtlige
Postcomptoirer. G. E. C. Gad, Vimmelskaffet Nr. 32.
[See Bekjendtgjærelser.]

Udlandet i Octbr.-Decbr. 1863.
Bidrag til en orienterende Oversigt.

II.

Blant de større europæiske Stater havde Na-
poleon Congressplan fundet den gunstigste Mod-
tagelse i Italien og i Spanien. De italiens-
ke Forhold indre Udvikling vedbliver at være
tilfredsstillende, og Sammensætningen af de
tidligere uensartede Dele til et velordnet Hele
synes at ville lykkes hurtigere end man havde
ventet. I materiel Henseende spores store Frem-
skridt: nye Jernbanestrekninger aabnes, og store
Summer anvendes til Aulæg af Landeveje, navn-
lig i Syditalien, den Del af det nye Kongerige,
som er længst tilbage, og hvis forstyrrede indre
Forhold endnu gøre særgegn Foranstaltninger
nødvendige. Regeringsret, denne Landsdels
gamle Plæge, er endnu ikke fuldkomment under-
trykt, skjønt enkelte Bænder dels ere sprængte
(Caruso), dels frivillig have underkastet sig de
italienske Myndigheder; men saarløse Urofsit-
terne finde Tilhold hos den forvildede Befol-
ning, hos adskillige Medlemmer af Geistligheden,
og hos selve den romerske Curie, hvis Medskyld
i Banditternes Forbrydelser ligger klar for Al-
verden, vil en ordnet Tilstand kun vanskelig
være at naa. Regeringen søger med Kraft at
rædde Bod paa denne sociale Ulykke; en interi-
minsk Lov af 16de Aug. 1863 senare er for-
længt for nogle Maaned, sætter General Pal-
lacchini i Stand til at træde op med stor Stræng-
hed, og, hvad bedre er, Staten søger ved et
bedre Undervisningsvæsen og ved mindre Skol-
ens Upretielse i Syden at ramme Ondet i sin
Rod.

Al største Betydning for Kongeriget Italien
er Stillingen til Frankrig og til Rom. Vel er
Italien endnu ikke kommet i Besiddelse af sin
Hovedstad, og Frankmændene synes ikke heller
saarbart at ville rumme den, men paa den an-
den Side er det indbyrdes Forhold imellem Ita-
lienerne i Paris, Turin og Rom blevet noget for-
andret. Banditternes aabenlyse Understøttelse
fra Rom — Antonelli fornyer f. Ek. Hævdingen
mod pavelige Pæster — tilveiebragte omider
en noget større Samvirken mellem Frankrig
og Italien til Haveriets Undertrykkelse. Den beryg-
tede General Bosco udvistes fra Rom, og flere
følgende Hændinger udløvedes af Frankmæn-

dene til de italienske Myndigheder. Denne ven-
ligere Stemmning synes at have opvakt Antonelli
Forbitrelse; han traag Italiens Consul hans
Exequatur, hvilket bevægede den italienske Re-
gering til som Gjengjæld at fratage 42 pavelige
Consuler deres Exequatur og at tilbagekalde Ge-
neralconsulen i Rom. Til samme Tid herskede
der Splid mellem den franske Øverstbefehlende i
Rom, General Montebello, og Pavens Krigsmini-
ster Merode, fordi denne ikke vilde tillade
den franske General at befale over de pavelige
Gendarmere. Keiser Napoleon gav sin General
Medhold, og tilkendegav desuden Carlen sit
Misvild ved at sende en mere italiensk indet
Gesandt til Turin, og ved aldeles ikke at omtale
Forholdet til Rom i sin sidste Throntale. Disse
Samarbejder have dog intet forandret i Ho-
vedsagen, som er Frankmændenes Forbivær
eller Bortgang fra Rom; hverimod har den pave-
lige Regering ved Indførelsen af adskillige
Smaareformer, og ved at love sin Deltagelse i
den europæiske Congress gjort Forsøg paa at
omtemme Keiser Napoleon, saa at denne rimel-
vis lader sine Tropper forblive i Rom indtil
videre.

17de Novbr. traadte Kamrene sammen i
Turin. Regeringens strenge Opførsel i Syd-
italien bragtes under Omtale, men billigedes af
Forsamlingen; desuden har senere beskæftiget sig
med mange vigtige Lovforslag, saaledes om Op-
hævelse af geistlige Eiendomme, Ordener og
Congregationer, hvilke Loves Grundtanke er at
udvide de bestemmelse, som hidtil kun gjaldte
særlig for Sardinias Omraade, til hele Italien.
Om de udenlandske Forhold have Kamrene ikke
hidtil forhandlet; en Handelspagt er bleven sluttet
med Rusland og med Frankrig og England; den al-
mindelige Medfølelse for Polakkerne deltes ikke blot
af det italienske Folk, men Regeringen billigede
ogsaa ganske den af Keiser Napoleon foreslaaede
kraftige Opførsel, og ved at slutte sig ubetinget
til Congressindbydelsen og til Frankrigs Po-
litik traadte de italienske Statsmænd til Gjengjæld,
at Frankrig ingen Hindring vil lægge i Veien,
naar Tiden kommer, for det italienske Befri-
delskræftes Fuldstændelse. Forventningen om Krig
til Foræret for Venetiens Skyld er temmelig al-
mindelig, i det mindste udtaltes det blandt
Handlingspartiet herskende Hæse — Garibaldi
og flere af hans Venner have nedlagt deres
Mandater som Deputerede, paa samme Tid som
Kossuth og Klapka have udstedt et nyt Oprab
— og Regeringens storartede Hæstinger om et
forrestaaende Angreb paa Østerrig.

En anden af Keiser Napoleons betydeligere
Forbudne i Congressspørgsmaalene er Spanien,
som allerede i Midten af November svarede be-

kræftende paa Indbydelsen; ogsaa i Henseende
til begge Landes indre og ydre Forhold finder
for Øblikket en vis Overensstemmelse Sted.
I Spanien, som i Frankrig, ere nye Valg fore-
tagne til de lovgivende Forsamlinger, og begge
Rigers Regeringer have gjort en rigelig Brug
af deres Indflydelse, for at forkalde sig et feljligt
Floral i Kamrene. For det spanske Ministerium
Miraflors's Vedkommende havde Embedsstandens
og Geistlighedens Bestræbelser, som endog saa
overgik hvad der i den Retning er præsteret i
Frankrig og i Preussen, i Forbindelse med at
Progressisterne abholdt sig fra Stemmegivningen,
skaffet det clericalie Part en afgjort Sejr; dog
har dette Forsøg paa at undertrykke Opposi-
tionen havt den modsatte Virkning, idet O'Don-
nell med sine Tilhængere, understøttet af For-
samlingens øvrige oppositionelle Elementer, ikke
længere end at Cortes vare aabnede (4de Novbr.)
angreb Ministeriet, og da dets Medlemmer ere
indryddes splidagtige, have Modstanderne alle-
re vundet enkelte Fordelle, hvortil kommer, at
Stemningen i Landets større Stæder synes Op-
positionen gunstig, idet Progressisterne have
sejret ved Valgene til Provindsraadene.

Et Sidestykke til Frankrigs mexicanske For-
legenheder findes ogsaa i Spanien. I Aaret
1861 havde den tidligere spanske Del af Øen
San Domingo, fornemmelig tilskyndet hertil af
Generalerne Santana og Serrano, atter under-
kastet sig Modlandet; men den gjensprottede
Forbindelse er ikke bleven af lang Varighed;
thi af Misforstaaelse med den borgerlige, mili-
tære og kirkelege Organisation, hvis mangelfulde
Tilstand endog indrømmes af selve den spanske
Regering, indbrød i August 1863 en Negerop-
stand, som Spanien endnu ikke er bleven Herre
over. Kampen føres med en Række af hele
Forbitrelse. Inaugurationen, hvis Antal anslaaes
til 14,000, og som hemmelig understøttes fra
Nordamerika, have ikke kunnet underkendes af
den tilstedeværende Styrke, men det spanske
Hærsudmaal paa Øen maa, ligesom Frank-
mændenes i Mexico, haandhæves hjemmefra,
hvilket kræver baade Tid og Bekoslninger.

Slettest Modtagelse havde det franske Con-
gressforslag fundet i England, hvis Regering,
altid af Mistro til Keiser Napoleon, bestemt
afsløst at gaa ind paa Planen; thi ellers lade
de engelske Statsmænd, som bekjendt, yderst
nødig Leiligheden gaa fra sig til at spille en
mægtende Rolle baade i de Alligenders, hvor
man søger Englands gode Tjenester, og der,
hvor det møder uaklaret. Man erindre blot det
engelske Diplomates Bestræbelser i det dansk-
tydske Spørgsmaal, og dets Austrægelser for
at ordne det græske Kongespørgsmaal, hvil-

ket omalder synes at skulle lykkes for Grev
Russell. Det jonske Parlament, hvis Samlykke
endnu udkrævedes til Øernes Tilslutning til Græ-
kenland, aabnede under stor Folkejubel 1ste
Octbr., og faa Dage efter vedtoges Foreningen
med Tak til Skytemagterne. Parlamentets Be-
slutning, som skulde bekræftes af de tre Mag-
ter, mødte Betænkeligheder, navnlig hvad Hæll-
ningen af Corfus Fæstningsværker angik, hvilke
Jonskerne ønskede bevarede; dette synes dog
ikke at skulle lykkes dem. 14de Novbr. opgav
England sit Protectorat (af 15de Novbr. 1816),
og stikkede Øerne en stedsvarende Neutralitet;
men Fæstningsværkerne skulle sløifes. Noget
forinden (31te Octbr.) var Kong Georg kommen
til Athen, og den nye Konges Bestræbelser gaae
ud paa at tilveiebringe Orden og Ro, hvilket
langtfra er nogen let Sag. Et nyt Ministerium
(Bulgaria) er dannet, og enkelte nyttige For-
anstaltninger ere truffne, men det demoraliserede
Folk, den udspliderede Hær, de ødelagte Fi-
nanser, og den af Partidonskabere ledede Na-
tionalforsamling ville vistnok i lang Tid gøre
Opgavens Gennemførelse besværlig for den
unge Konge og hans Raadgivere.

Englands Lyd til Indblanding og Mægling
har derimod ikke været sporet i den nord-
amerikanske Borgertvist, naagst baade Frank-
rigs tidligere og Sydstaternes diplomatiske Son-
debud i London have opfordret hertil. — Kri-
gen mellem Unionen og Separatistene, som allerede
har været et Par Aar, er i det forløbne Aar
sisteste Maaned fortsat med den gamle Hef-
sighed, i det Hele taget til Fordel for Nord-
den. Krigens Hovedskueplads, som tidligere
var Egeusens Nord og Syd for Rappahannock,
imellem Stridsmagternes tvende Hovedstæder,
Washington og Richmond, var ved Efteraarets
Begyndelse forlagt til Nabostaten Tennessees
østligste Enemærker, hvis Gjenerobring paa dette
Tidspunkt var bleven et Livsspørgsmaal for
Syden paa Grund af den Forsyning, Sydrop-
terne kunde vente herfra. Unionens general
Rosecrantz stod her i Slutningen af September
i en temmelig ugunstig Stilling ved Staden
Chattanooga, i hvis Nærhed, ved Chickamauga,
han 19de-21de Septbr. var bleven angreben af
den fra Lees og Longstreets Potomach-er
forstærkede General Bragg, og under stort Tab
paa begge Sider trængt hen mod Chattanooga,
afskåret fra de øvrige Uniongeneraler Meade
og Burnside. Sydens Bestræbelser gik nu ud
paa at tilintetgjøre Rosecrantz, der lævrigt blot
etter alteses i Chattanooga af General Thomas,
og i Overbetalingen af den fra Vicksburg Erub-
ring bekjendte General Grant, og at forbinde
Unionshæren i Virginien fra at gjensprotte den

Venedig.
Af Adalbert de Beaumont.

VI.

Lad os nu fortsætte vore Udflygt, og ladt vi
igen passere forbi Paladset Foscari, komme vi ind
i en Canaletto, overordenlig malerisk med to Klokke-
tårne, det ene til kirken del Carmine, det andet
til Friari, og hin hellige Guds Moder med Baldakin,
der er anbragt paa det smukke Palads Rezonzo
Mar. Det er ved Enden af denne, i Nærheden af
Buen del Nombro eller della Donna Onesia, ved
Indgangen til della via di Ca'Centurini, i San Thu-
masos Sog, at det luse Hus ligger, hvor i Aaret 1707
det berømte Digter Goldoni, det italienske Theaters
Foryer, saar Lyset. Republikken Venedig begik
den store Feil, at lade ham døde paa fremmed Jurd-
ning, pensioneret og overvældet med Æresbevis-
ninger af Kongen af Frankrig. Aldrig, det maa
man sige, have Venetianerne forstaaet at skatte
dette Forskiftes Forjenselse; deri havde de været
heft forfællelige fra Athenens, som med Roser be-
kræftede Aristophanes, naar han forlod Theatret,
sejls, naar han havde lugtet dem med sine
møt blønde Satirer. Det indre af denne Gaard,
med dens Trappe og det grønne Vindue, er en af
de smukkeste Typer paa en borgerlig venetiansk
Bolg.

Ved hvert Skridt, som man gjør i Venedig,
er man sikker paa at træffe paa noget Historisk,
at komme forbi nogle staae Camæer, en lille Gaard,
en Portaal eller Have, der giver Konversation eller

Oldgrusken Leilighed til interessant Studier.
See denne Dør, saa smukt udsmykket, er det ikke
et Værk af en duelig Kunstner? Og disse Bronce-
hæmmer, der fremskille enten Neptun, staaende paa
sine to flaveste, eller Venus, der vil sige Venedig,
paa sin Muslingeskal, der stiger frem af Holgerens
Skjød; ere de ikke bleven udført i Vittorias eller
Sansovinos Atelier? Bank nu paa denne Port, og
Du vil komme ind i Gaarden til Van Axel's Palads,
mærkeligt ved dets store, maleriske Trappe, paa
hvis Gelender man seer de udklaarede Hoveder af
Husets Elere. Længere borte sees den berømte
Riccardos Marco Polo's Bolig; derpaa i Gaden San
Cancianato, paa det Sted man endnu kaldte Bal-
grando, seer man endnu en Del af Tiziano Ve-
nellius Hus, som Dogen Barbarigo, da han saau
ham ældes, gav Bolig i sit smukke Palads ved den
store Canal.

Til den fortrak altid Venedig for Opholdet ved
de fremmede Hofter. Philip den 2den, Leo den
10de og Paul den 3die gjorde sig al Umæge for
at bevæge ham til at komme til dem; men kun
komme aldrig bestemme sig deril. Det vilde være
vanskeligt, at finde et mere poetisk Sted end det,
hvor Tiziano ligger. Fra den hvide man
Udsigt over alle de grønne Laguner med Øerne
San Cristoforo, San Michele, Murano, San Fran-
cesco, og horizontal begrændedes af de jylliske
Alpers blå Kjæde. Den lille Trappe til denne ny-
delige Bolig besteges ofte af en anden genial
Mand, der kom der, for at udflyde de Paarlæ-
gunde, der betvivlede hans Hus. Hans Trappe,

sagde han hommodigt, blev opfyldt af Mængdens
Fødder, som, for at høre og beundre ham, gjorde
ham forstyrret i hovedet. Denne Mand var Arcinio.
Længere borte ved Santa Maria del Orto kommer
man forbi Jacopo Robustis Hus, ogsaa kaldet Tin-
toretto. Det er let at kjende paa den Helgen med
Turban, som er udsat i en Niche ved Siden
af Døren. Af et fredeligt og velvilligt Sindelag
fandt Tintoretto sin største Fornøjelse i at tale om
Konsten med sine Venner og i at musikere. Han
spillede fortrinligt paa Luth, paa Guitar og paa
forskjellige Instrumenter af egen Opfindelse; han
acompanierede sin Datter Marietta, der sang ud-
mærket. Hun var Elev af den berømte napoli-
ske Teorist Zaccchino, og spillede smukt paa
cymbel.

Til disse musikalske Aftenunderholdninger kom
ogsaa Maleren da Ponte, en meget dygtig Musiker,
og endelig Músairo Giuseppe Zerbino, Directeur for
St. Marcus's herlige Capel.

Man maa ogsaa kaste et Blik paa det Hus,
som Alberto Alessandro Vittoria, der havde udræ-
delt den gyldne Trappe og de smukkeste Sale i
Dogernes Palads. Det ligger paa Calle della Pila,
og denne smagfulde Konsters Buste over Døren
viser den Fremmede, hvor hans Hus var. Han
var en stor Elsker af Blomster, ligesom ogsaa af
Kobberstik, Tonglunger og Modaller, hans Cabinet
var et sandt Museum, der stod aubst for unge
Mænd, der søgte Bælgning. Hvor mange berømte
Bølger, mærkelige Paladser og kostbare Gallerier
have vi endnu ikke tilbage at see. Lad os nu

anføre Giorgio Barbarelli's, ogsaa kaldet Giorgione's
Hus; det staaer paa Campo San Silvestro. Dets
Pagade var beklækket med nu udslettede Fresco-
malerier, der fremskillede Grupper af Børn, Spille-
mænd, Sængere og Phantasiskabninger. Der paa
en anden Side er Paladset Marino Faliero, der
ligger ligoverfor Campo Sanoli Apostoli, og ende-
lig Maurerens gamle Bygning Othello's Hus, ved
Siden af Kirken del Carmine. Ved at gennem-
strefte alle disse Gader, kommer man over i den
del Paradiso, ovenover hvilken der er en spids
Portique, hvor den hellige Guds Moder, kjædet som
en Dronning fra Middeldalderen, skjuler en knæ-
lende Munk under sin Kaaba. Ivermange an-
somme Porto, prydede med pragtfulde Væben-
skjolde, med Skulpturarbejde, snævt plumbt, sæt
i en opblost Stil, hvor mange smagfulde Buehvæl-
vinger, maleriske og maleriske Trapper, Bue-
gange og Solbrækket, hvor Øiet forlader sig i et
hommelighedsfuldt Halvmærke. Ved hvert Skridt
finder Maleren et Maleri, hvor Farvernes Skjøn-
hed forener sig med Formens Skjønhed, saa at der
dannes et Hele, hvortil man ikke lader Næse. For
ret at see og rei at opfatte Venedigs Markværdig-
heder, maa man gjennemstrefte byen i alle Ret-
ninger, hellere tilføds end i Gondoler; man maa
trænge ind i dens Gaarde, i Husene. De helvæde
nøles med at se Museo, og de forlade byen,
uden at have den lille Stille i dem; de vilde
derfor, vi have talt saa vidtløftigt derom;
Venedigs andre Mjødumme ere beskrevet i alle

Fædrelandet.

1864.

«Fædrelandet» Comptoir, Medbestyrelse
plads Nr. 11 i Sidehuset, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
gørelser, Bestillinger osv. åbent hver
Søndag Formiddag Kl. 10—2. Med-
bestyrelseslokalitet åbent lørdag
Kl. 11—2.

Abonnementpris i København 15 Mk. pr. Kvartal, 5 Mk. pr. Måned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor København 3 Rdl.
pr. Kvartal frit i Huset. Hver Søndag-Aften udgæver et Nummer.

Bekjendtgørelser
Indrykkes med en Betaling af 5 Sk. for
Fæstetiden. Højeften Overenskomst med
«Aftenbladet» i Stockholm, «Sve-
dskt» i Christiania og «Handels-
och Sjöfarts-Tidningen» i Go-
teborg kunne de ogsaa blive indrykt i
disse med en ligende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Onsdagen den 3. Februar.

Nr. 28.

Reis Jer af Leiet, i Gøthernes Løve!
Nu er det Tid.
Eren vil skildes, hvis længer i Løve
Hjemme fra Strid.
Timen er kommen, da Tæringen kastes,
Om i første Jer ædle Natur,
Om i skal røre Jer frit, eller bastes
Fægt i «Erobrernes» Bur.

Reis Jer af Leiet og spring over Høden!
Ørenes Skrig
Nedder, at braskende fæl af Reden,
Segende Lig.
Skal som et stinkende Aandsel de finde
Aerens Odel og Kampens Arr,
Vedrarsle Grem som tørrede Pinde,
Tomme for Blod og Hærv?

Reis Jer af Leiet og spring over Strømmen!
Løvet er sat.
Nu eller aldrig opklæres af Dremmen
Tidernes Nat.
Stjernen, som lystre for Fædrenes hvide,
Vorder en Sol, eller slukkes i Blod;
Sønnerne samles i Seir, eller bøde
Kne for den Seirendes Fod.

Tøv ikke længer, og frit ei forsigtig
Vest eller Øst!
Veien er lige og Retningen rigtig;
Gaa ikkun trost!
Fremad, hvor Faren og Nøden er fælles!
Fremad, hvor Hædernes Krone skal naaes!
Fremad, hvor Fjendernes Skare ei tælles,
Men, hvor den slaaes!

Ingen kan leve af Fortidens Minder;
Død maa der til.
Benamndret Størded kun blænder og binder
Kæfternes Spil.
Fremad af se og mod Maalet at stræbe,
Aldrig for Møje og Hindringer ræd,
Løvsang at heste af Fremtidens Læbe —
Saa den ved Fædrenes Sæd.

Gøthernes Løve, jeg seer Eder springe
Ned over Land,
Gnistrende Øie og knæende Bringe,
Flyvende Man!
Vel maa i haste, thi vel maa i vide,
Hærdt Eder ramte Historiens Dom,
Om Eder Broder med dødsstungel Side
Sank, for til Slægtens i kom.

Carl Ploug.

— Igaar Aften indløb følgende Indberetning
fra Overcommandanten til Krigsministeriet, dat.
2den Febr. Kl. 5, 12de Eftermiddag:

«Fjenden begyndte et Angreb paa Mysunde
i Formiddag Kl. 10.
Kl. 4 trak han sig tilbage.
Mysunde er brændt.
3de Regiment og 18de Regiments 1ste
Batalion have deltaget i Kampen.
Capitain Schow død. Premierlieutenant
Moulengracht haardt saaret. Capitain Arentz,
Lieutenanterne Binhme og Lommer saarede.»

Saa glædeligt det end er, at vore Tropper
med Hæder have bestaaet dette første Sammen-
stød og kastet den overmodige Fjende tilbage,
saar troe vi dog at burde advare mod den An-
tagelse, at dette Angreb paa Mysunde-Værkerne
har været alvorlig ment, eller er foretaget i den
bestemte Hensigt at tage disse. Det har saaben-
bart været en stor Recognoscering af at komme
til sikker Kundskab om Skandernes Bellighe-
hed og Styrke og derpaa at bygge Planer til et
alvorligere Foretagende. Wrangel har jo
den Vane, som vi kjende fra Slaget ved Sie-
wig, at lade sine Recognosceringer udspinde sig
til langvarige Træfninger. Man kan altsaa me-
get snart vente Angrebet fornyet enten paa
samme Sted, hvis Fjenden har noget Haab om der
at kunne trænge igjennem, eller paa andre min-
der stærkt befæstede Punkter af Løien, eller
maaskee snarest paa hele denne, saaledes at
hans Styrke dog fornemmelig rettes paa at til-
trænge sig Overgang over Silen, da han synes
at have en ubetvæget Agtelse for selve Danne-
virkestillings Centrum. Hvis det forholder sig,
som det fortælles, at Wrangel har Ordre til at
afgjøre Sagen, inden det engelske Parla-
ment Aabning den 4de, maatte man vente Hovedan-
grebet idag eller imorgen. Gud give vort tappe
Hær Lykke og Sejr!

At Morgenbladens private Telegrammer til-
føje vi, at der igaar samtidig med Forsøget ved
Mysunde fægtedes lidt mellem Forposterne ved
Breckendorf, samt at Eckernførde skil i Man-
dags efter en Forpostfægtning ved Gettorf, hvor
attende Regiment fik nogle Saarede, blev røm-
met af Vore og besat af Fjenden. Den igaar
omtalte Meddelelse fra Marineministeriet, der

ikke naaede os, inden Bladet kom i Pressen,
lød fuldstændig saaledes:

«Fra Chefen for Skrucecorvetten «Thor»,
Capitainlieutenant Hedemann, der tilligemed
Fæstærkonnerten «Esbens Snare», Capitain-
lieutenant Kraft, var stationeret paa Eckern-
førde Fjord, er der indløbet Rapport om, at
fjendelige Tropper igaar (Mandag) Formiddags
omtrent Kl. 11 viste sig paa Fjordens sydlige
Side. De blev strax beskudte fra «Esbens
Snare». Begge Skibe blev pludselig angrebne
af Artilleriet, først fra Høiderne i St. Sønden for
Løien og strax efter fra 4 eller 5 forskellige
Artilleriadelinger, der blev opkjørte paa Fjord-
ens sydlige Side. I Henhold til de herfra givne
Ordre trak Skibene sig under stadig Fægtning
og besvarende Ilden saa godt som mælig ud af
Fjorden.

Igen af Besætningen blev truffen. Cor-
vetten «Thor» fik et Par Skud i Skroget, et
igjennem Skrostenen og flere igjennem Reins-
ningen, hvorved Storstangen beskadigedes.»

Idag melder Overcommandanten Kl. 11, 20^{de}
Formiddag, at Intet Angreb er skeet. Ca-
pitain Ahrentz er ikke saaret, men Capitain
Schow — der mistede sin ene Arm i Slaget
ved Kolding — siges død. 1ste Batalion af
18de Regiment har lidt ikke ubetydelig i Fægt-
ningen.

Den angribende Styrke igaar anslæses til
9000 Mand. Efter det første Angreb lod Fjen-
den sine Døde ligge, men under et nyt Angreb
optog han dem. Deres Antal er vistnok meget
betydeligt. 18de Regiments 1ste Batalion (Ma-
jor E. Lundby), som var paa Forpost, træng-
tes stærkt af den overlegne Fjende og skal have
mistet mellem 150 og 200 Mand Døde og Saarede.

— Det igaar Folkethinget orelagte Lovudkast
om Krigsskat i Finanssaaret 1864—65 er
af følgende Indhold. Af hver Td. Ager og Eng
Hk. udredes 3 Rdl. 24 Sk., af hver Td. Skovskjold
Hk. 1 Rdl. 60 Sk.; dog undtages herfra det
Kjøbenhavn samt Øerne Rome og Lst paa hvil-
ende Hartkorn. Steder paa Landet med 2 Skpr.
Hk. og derunder ere fritagne for Krigsskatten,
Steder med over 2, men ikke over 4 Skpr., be-
talte halv Krigsskat. Jordtødder, som have samme
Besidder, sammenlægges til Skattens Beregning.
Huse med under 1 Td. Hk. ere fritagne for
Besidderens (ikke tillige Elernes) Andel af Krigs-
skatten, naar Besidderne i Løbet af det Halv-

aar, der gæser forud for en af Skatteterminderne,
i kortere eller længere Tid have været indkaldte
til militær Tjeneste. Af Konge- og Kirkeløn-
der, forsaaet af ikke udgjøre Embedsindtæg-
ter, svares 1 pr. Td. tiendeydende Hk.: 2 Sk.,
naar Tienden for bestandig er overdraget Yderne
mod en fast og uforanderlig Pengesgift; 1 Sk.
i alle andre Tilfælde, 2 af det matriklerede
Tiendehk.: 18 Sk. pr. Td. Kongsleende, 14 Sk.
pr. Td. Kirketleende. Paa Bornholm erlægges
kun det Halve af disse Beløb. Skatten udredes
med Halvdelen 1 Apr., Halvdelen 1 Octbr. 1864;
den opkræves i Forbindelse med Landskatten.
Arvefæstere ere berettigede til i Arvefæstef-
giften 1ste Apr. 1864 til 31te Marts 1865 at
likvidere 1/2 af, hvad Arvefæstefgiften i det
foregaaende Aar har udgjort, men have lovrigt
at udrede hele den bortarvefæstede Elendoms
Krigsskat. Er Jord paa anden Måde af Elerne
overdraget Andre til Brug, da udredes Brugerne,
naar Jorden er overdraget som Livsrente eller
paa saa langt Aaremaal, som dermed sættes i
Classe, 3, men naar den er overdraget ham
paa kortere Aaremaal eller paa Opagelse, kun
1/2 af Krigsskatten, og Eleren hele den øvrige
Del (3/2). — Kjøbenhavn svarer i Krigsskat
540,000 Rdl., som indbetales af Kommunen,
der til Beløbet Tilvelebringelse benytmendes til
at forhøje Indkomstsikeren med indtil 3 pCt. (3/2).
— Samtlige øvrige Kjøbstæder svare 390,000 Rdl.,
som af Indenrigsministeriet fordeles mellem
disse, 1/2 efter Folketallet, 1/2 efter Assurance-
summen, 1/2 efter Gjennemsnittet af Kjøbstæder-
nes ordinære Indtægter i de sidste 4 Aar. Det
paa hver enkelt Kjøbstad faldende Beløb tilvele-
bringes ved Ligning paa Formue og Læglig-
hed. En Kjøbstadindbygger er berettiget til
i sin Andel af Kjøbstads-Krigsskatten at fra-
drage, hvad han efter 2 1/2 Maatte have erlagt
i Krigsskat af sit under Kjøbstaden hørende
Hartkorn (3/2). — I samtlige Landcommuner,
derunder Frederiksberg, Nørre-Sundby, Løstør,
og Silkeborg, udredes enhver Beboer en Krigs-
kat, lig 3 pCt. af den Indtægt, han antages i
det foregaaende Finansaar at have haft af an-
dre Indtægtskilder end Jordbrug og Tiender, der
ikke ere Embedsindtægt. Fritagne ere Folk med
under 300 Rdl. Indtægt, de med 300—600 Rdl.
svare 1 pCt., de med 600—900 Rdl. svare 2
pCt. Ansættelsen foretages af vedkommende
Sogneforstandere eller Communalpræsiden-
tation efter Regler, som ville blive foreskrevne
af Indenrigsministeriet, væsenlig i Overensstem-
melse med de for Indkomstsikeren i Kjøbenhavn
gjældende Regler. Kommunen, som indbetaler
Skatten, opkræver den hos de enkelte Beboere

Venedig.

Af Adalbert de Beaumont.

VII.

De mekhaniske Fædre i San Lazzaro, omtrent
treindstyve i Tallet, styres af en Biarkop in par-
tibus, deres Abbed, som udnævnes af dem og be-
kræftes af Paven. Den nuværende Indehaver af
denne hvide Post er Mr. Georg Hurmez, en ung
Prelat, men udmærket dygtig. Han har syv Assis-
tenter, en Secrelair og en Vicar.
Fædrenes Beskæftigelse dele sig i en opdra-
gende Virksomhed, videnskabelige Arbejder, Tryk-
keri Sager og Klosterets Forretninger. Pressens
Frembringelser dannes af af Monighedens Hoved-
indtægter og Gøne til at dække Anataltens Udgif-
ter, ligesom ogsaa Bekostningerne ved Opdragsen
af en fem og tyve til tredive Elever, der blive op-
tagne der som Novicer eller Seminarister.

Naar man trænger ind i denne fredelige og
enormt bolig, kommer man igjennem en lille
Klosterhave, prydet med Buengene, hvor de smuk-
ke blomster vokse. Brede Trapper føre op til
Corridorer, hvis Rethed, Ildhed og de talrige
Vinduer, der gaar ud til det pragtfulde Landskab,
gives En Lyst til at ombytte det omvængende Høje-
liv med dette Tilflugtssteds Hvile, i Ly for de
Stærke, hvis Udbrud man kan see og høre, uden
at miste noget af den Skyldfrihed, som er Sjæls-
Lykke.

Bibliotheket, som vi først besøgte, er delt i
to Afdelinger, den væstlige Hal, den østlige, er

næsten et Museum. Ved Siden af Skabene, i hvilke
der er videnskabelige Bøger og Literaturvær-
kerne, nogle meget sjældne og kostbare, som El-
zeviers, Aldinerne*) og andre, seer man
en birmansk Papirus med Pali**)—Skriftten, som
er fuldkomment bevareret, et Stykke Sten fra Bjerg
Sinat med samaritanske Skriftten, en ægyptisk
Mumie, skænket af Armenieren Boghos-Bey, som
jeg har kjendt i Cairo, Mehmet-Ali-Pachas Første-
minister. Efter de Indskrifter, som ere maalede
paa Ilaeren, synes denne Mumie at have været en
fortem Person. Et Net med farvede Perlemasker
omhyller den helt. Naar man her seer dette an-
tike Arbejde, gjør man strax en Sammenligning,
der virkelig er en aræologisk Helværing. Disse
Portier, der maaskee ere en tre tusind Aar gamle,
synes at udgaa fra Fabrikken Murano, ganske nær
ved Venedig; og i Byen selv kender man, med
disse smaa Glasperler, Næt og Skær, som ganske
ligte disse i Form og Farve. Venedig, som paa-
tog sig at bringe Asiens Handelsvarer til Europa,
opsegte paa selve Stedet den orientalske Civil-
isations industrielle Hemmeligheder, og nu byder
den igjen disse Gjenstande til de Lande, hvor de
ere opfundne.

Man finder i Bibliotheket samlet femten hun-
drede arabiske Haandskrifter, for Størstedelen
utrykte. Nogle have stor Værdi. Vi vilde blandt
Andre nævne:

*) Kisevler, hollandsk Bogtrykkerfamilie, Aldus, vense-
nisk Bogtrykker. O. A.

**) Pali-Sproget, imellem Sanskrit og Prakrit. O. A.

Det Evangelium, som har tilhørt en armenisk
Dronning, ved Navn Melike; det er omtrent tusind
Aar gammelt;

Den vidunderlige Historie om Alexander den
Store, et armenisk Manuscript fra det trettedve
Aarhundrede, prydet med mærkelige Malerier;

De tre Evangelier in folio, meget kostbare
ved deres Miniaturbilleder og deres Elde, da de
stamme fra det syvende Aarhundrede;

Eusebius's Kronike, Philon og mange Andre,
som vi her ikke ville nævne.

Dog maa vi ikke glemme den smukke ar-
meniske Bibel in quarto, skreven og malet i det
ellevte og tolvte Aarhundrede til Kongen af Arme-
nien. Man kan ikke gjøre sig noget Begreb om
den fuldkomne Farvernes Harmoni og den uforg-
længelige Konst, hvormed disse Miniaturbilleder ere
maalede, der vise, til hvilken Høide den østerlandske
Skrivkonst var naaet. Udmærkelseren er behand-
let til en Fuldkomnethed, som ingen europæisk
Konst har kunnet opnaa, selv da naar de due-
tligste Malere have padaet sig det. I Tegningerne
i denne Bibel finder man fuldstændig den assy-
riske Typus, og intet er mere originalt end denne
armeniske Skrift, der bestaar af Tigre, Ræve,
Fluer, Katte, Fugle og Fiske, saaledes som man
ser i Linierne, der begynde Capitelne. Det er
det samme kulfæse (gammel-arabiske) Skriftkon-
system, som vi saa ofte finde i Haandskrifterne,
der indgaverede Vaser og Skulpturbuddor fra
den første arabiske Epoke. Der er ikke sene Dyr,
men ogsaa Menneskefigurer, som underliden ud-

gjøre Malerierne, antage Form af Bogslaver, paa
en saa forføjet Maade, at man, selv for ikke lang
Tid siden, ikke tænkte paa den store Skjal at
søge arabiske Skriftten. Ogsaa i Middellødsen
have vi efterlyst denne Maade at skrive paa.
Denne smukke armeniske Bibel blev kjøbt i Con-
stantinopel i Aaret 1784 for tre Hundrede og halv-
treindstyve Piastre*) og sendt til Klosteret, som
omhyggelig opbevarer den.

Fra Bibliotheket kom vi ind i Forelesnings-
salene. Det er interessant der, i de forskellige
Livsaldere, at betragte alle disse ligo saa an-
druelige som smukke orientalske Physiognomier. Der er
tre Classer, som ligge i en uafsondet Floi. I den
første undervises Drengene fra deres Ankomst til
Syttensaaralderen i Elementarvidenskabene. Den
anden Classe, hvor Noviciater begynder, optager
kun de unge Mennesker, som udnævnes fra den
første Afdeling, der vil sige dem, som have aflagt
Prove paa deres Dygtighed. Der fortsætte de,
første Ordensens Dragt som Novicer, deres Studier
i to Aar; der undervises i Latin, Italiensk, Fransk,
Historik og de mathematiske-naturvidenskabelige
Fag. Den tredje Classe bestaar af de Novicer,
som efter mange Examinier og Prøver ønskes for
duelige til at blive Præster. De fortælle omhu i
sæx Aar deres Opdragelse, og lære Græsk, de øster-
landske Sprog, Philosophi og Theologi. Saa blive
de ordinerede og antage Titlen Pater. Fra dette
Øjeblik udvælges Enhver af dem, bestandig med et

*) Tryk, A 4, 48 Sk.

O. A.

«Fædrelandet» Comploit, Heltre-
plade Nr. 91 i Sidehuset, er til
Exposition, Modtagelse af Bekjend-
gjørelser, Bestillinger osv. åbent hver
Søndags Formiddag Kl. 10—2. Med-
delelseslokalitet staaer åbent fra
Kl. 11—2.

Fædrelandet.

1864.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Kvartal, 5 Mk. pr. Maaned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rd.
pr. Kvartal frit i Huset. Hver Søgne-Aften udgaar et Numer.

Bekjendtgjørelser
Indrykkes med en Betaling af 6 Sk. for
Fæstningen. Høje 2en Overenskommet med
«Aftenbladet» i Stockholm, «Dag-
bladet» i Christiania og «Hanslands-
och Hålfors-Tidningen» i Ge-
teborg kunne da ogsaa blive indrykte i
dette med en lignende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Torsdagen den 4. Februar.

Nr. 29.

Henviisning.

den 11de er:
Danmarks Hædervor af Erica.
Indvigningen tilfaldet af Udoemman-
deredes Efterfølgere.
G. E. C. Gad,
Vimmelskiftet Nr. 32.
[Se Bekjendtgjørelser.]

Til Qvinden.

Magt seent til Ro, Du alt ved Morgenrøden
Med Naalen sysler eller Strikkepinde
Og lader Traaden og den uldne Trinde
I Haanden glide let og ufortøden.

Din Iver rober sig ved Kindens Gloden.
Vel er Du kjæk; men medens Timer svinde,
Af Tanker snør sig dog i Hjertet inde
En Kjæde tidt, hvis sidste Led er — Døden.

Sorg ei for Den, der ædel og foroven
For Æren sig i Færens Maistrøm sænke;
Du veed, den er det bedste Træ i Skoven.

O, lad et Sorgen komme meer tilfælde!
Husk paa, det Første, som de kjække gjorde,
Var jo, at Sorgens Iro i Luft de sprængte.
Christian Winther.

— Overcommanden har igaar Aften (3de
Febr.) Kl. 11 40 Min. indberettet til Krigsmini-
steriet:

En østerrigsk Brigade, bestaaende af alle
Vaaben, rykkede i Eftermiddag fra Brecken-
dorf mod Centrums venstre Fløj, og kastede
vore Forposter her tilbage saaledes, at disse i
Aften staae noget tilbagetrukkne.

Denne mægtige Meddelelse suppleres saale-
des af Morgenbladets Correspondent, at øster-
rigske Artilleri- og Infantericolonner Kl. 3¹/₂ ryk-
kede frem mod Hadeby og angreb Skanderne
ved Bustrup, hvor der udviklede sig en hidsig
Trafning, som varede til Mørket, og siden synes
gjenoptagen, men alter at være ophørt. Øster-
rigerne gjorde 3 Angreb, som endte med,
at deres Forposter indtog vore Forposters tid-
ligere Stilling ved Vedelvang og Kongehol.
Af vore Tropper har et større Antal end i for-
gaars været i Liden, nemlig 2den Battalion af
1ste Regiment, samt 9de, 11te og 7de Infan-
teriregiment og 11te Batteri. Efter «Dagbladet»
Correspondent har Tabet af Soldater og Office-
rer ikke været ubetydeligt, og skal en Kanon
have maattet jages tilbage ved Sels; derimod ere
enkelte Fanger gjorte. Kongen, der var tagen

ud til Mysunde, kom tilbage inden Fægtin-
gens Ophør, og lagte Slutningen af den fra
Bustrup Værkerne.

Kampen igaar har altsaa været en større
Reconnoiscering ligesom i forgaars, der debuder
et nærførestaaende Hovedangreb, og da der idag
indtil Kl. 1 aldeles ingen Meddelelser ere komne
fra Overcommanden, er der megen Sandsynlighed
for, at Hovedangrebet foregaar idag
eller i morgen; thi Fjenden, som altsaa staaer
tæt foran vor Hærs Stillinger, kan nemlig paa
denne Aarstid holde sig ret længe i den naabne
og lidet bebyggede Egn, han nu har lade.

Den udtalte Formodning har idag ikke stad-
fæstet sig, thi den sidste Melding fra Overcomman-
den lyder saaledes: Den 4de Febr. Kl. 10, 30
M. En Bevægelse hos Fjenden indat, som tydede
paa Skandsarbejder foran Hadeby-Bæmningen.
Hans Afdelinger vise sig paa hele Linien, navn-
lig paa Kongshol og paa den sydlige Gren af
Volden, Vest for Hadeby-Noer; der er vexlet
en Del Kanonkugler, men nogle alvorligt Angreb
synes hidtil ikke pantænkt. Et heiler fra Mys-
unde er hidtil indberettet, at Fjenden fore-
tog noget Angreb. Heraf følger da, at de
i Byen idag circulerende onde Rygter ere
aldeles usande. Det er en hist forsva-
rig Letindighed, at sætte sandheden i Omieb-
uden af Hjemmel, og forsaavidt vi kunne op-
søre deres Ophavsmænd, vilde vi aldeles ikke
betænke os paa at angive disse.

— Et Telegram til os fra Slesvig Kl. 1,
45 M. lyder: Prindsprætendenten er i Nærvæ-
relse af preussiske Tropper proclameret paa
Torvet i Eckernförde. Løsen er jaget bort.

— Fra Forfatteren til Brevet fra Slesvig i
vort Nummer 15 have vi senere modtaget Føl-
gende:

Mellemslesvig sidst i Januar. Af mit
sidste Brev har De, Hr. Redacteur, ndeldt det
Halve, men jeg er endda glad ved at have faaet
Resten optaget med et forholdsvis lille Spørgs-
maalsstegn. Dette lille Spørgsmaalsstegn har jeg
indtil nu have udslettet, ikke for min egen, men
for Sagens Skyld — forsaavidt der overhovedet
kan udrettes Noget. Jeg opfordrede Enhver,
som med Kjendskab til Forholdene dristede sig
til at benytte Sandheden af hvad jeg skrev, til
at komme frem; saavidt jeg veed, er ingen

endnu kommen frem, men jeg anser det for
rettet ikke at vente paa en Benægtelse, som
sikkert vil udbetale: Regeringen har foruden
meget Mere, spildt 3¹/₂ Uge; jeg vil i min mi-
kroskopiske Virksomhed ikke spilde 4 Time.

Hvilke Udtryk ere farvede, høiesterede Re-
daction? At Stemningen i den større Halvdel
af Slesvig inden 8—14 Dage vil være oprørsk?
Det er ufarvede, naminkede Udtryk, de ere san-
delig ikke farvede. Siden mit sidste Brev er
der forebød 8—14 Dage, og jeg maa altsaa
anset godtgjøre Nødvendigheden af at bruge
hine Udtryk, fordi de ere de sande. Vi, der
have levet herovre i 20—30 Aar, behøve ikke
en Utalighed af Beviser; vi kunne med største
Sikkerhed lise Stemningen ud af Partiledernes
Holdning, Miner, Udtryk, Lader osv. Men det
er desværre ikke tilstrækkeligt for Kongeriget
Mænd, at vi fortælle, hvad vi have læst. Jeg
gav Dem i mit sidste Brev eet Tegm for alle;
nu vil jeg skal ndføre dette videre og tilføje
andre. Undskyld et lille Bidrag udenfor Orde-
nen: i dette Øieblik, da jeg staaer og skriver
dette, meddeles mig fra aldeles paalidelig Kilde,
at den kgl. danske Postbestyrelse hoist godmo-
digt befordrer Breve gennem slesvigiske Com-
ptoirer «An die hohe herzogliche Regierung in
Kiel». Indlagte i Convolutter med Paaskrift til
Postcomptoir i Kiel.

Jeg kommer altsaa først til de Værneplig-
lige. Eller rettest: til de Indkaldte Forstærk-
ningsmænd; thi af de Soldater, som indkaldtes
for Nysaar, ere, saavidt vides, de Fleste medte;
de Fleste — Nogle gaar endnu blomme, hvilket
vi vilde betone, om det maatte kunne gjøre In-
tryk paa Een eller Anden. Af Forstærknings-
mændene have alle Districters Mandskab endnu
ikke forladt Hjemmet, ikke fordi de ere be-
skæftigede med Forberedelser til Afreisen, men
fordi der overalt, hvor det er muligt, agiteres
og opbides og med Sikkerhed stilles i Udsigt,
at Tydskerne inden få Dage vilde være her,
og loves, at der skal blive sørgeligt rigtig godt
for Kone og Børn, og trues med alle de Onder,
med hvilke Partiet er øvet i at true, for at
sætte sin Villie igjennem. Ikke nok, at Agita-
tionen endnu holder Mange hjemme, eller sender
dem til Holsten, men man udtaler uden Sky, at
man ikke har (sinde) at reise. Partiet begynder
med at bringe Uroen i Luften, ved at fore-
holde de Indkaldte, at de ikke kunne komme
til Kjøbenhavn for de Marchepenge, de sk; —
det var uventelig fra alle Synspunkter en ube-
grubelig Foranstaltning, at kalde de øvede For-
stærkningsmænd til Kjøbenhavn — saa slog man
paa, at der gik jo baade Den og Den hjemme
endnu, og ham blev der jo ikke gjort Noget,

og frivillig var det da ikke værdt at gaar fra
Kone og Børn; efterhaanden som man i de
forleone 3¹/₂ Uge er bleven stærkere og dri-
stigere, rykker der uden Videro frem med Pre-
sidenten, Landets Rethligheder, Hæmmand,
sine Egne osv., kort sagt, hele Strømmen af
de bekjendte Stikord, som gennem Aartier have
vundet Kraft og dannet det Væv, i hvilket Tra-
dene spindes med Terrorismen som Skyttel. De
nærløbede Blinde og uforbederlige Vantro
ville mod Alt dette indvende, at der forholds-
vis ikke er udeblevet meget Forstærkningsmand-
skab. Dem skulle vi meddele til Overveelse,
at der i Haderslev, Aabenraa, Sønderborg, Nord-
borg og Løgumkloster Amter og en Del af Tøn-
der Amt selvfølgelig ikke findes mange Deser-
teurer, og at Desertionerne fra den større Del
af Flensborg, Gottorp, Hyften og Husum Amter
efter Forholdenes Natur, da Districterne ere be-
satte af den danske Hær, formentlig ikke kunne
gaar for sig i noget stort Omfang — nægtel
man længe lod Døren til Holsten staae åben
paa vidt Gab, bl. A. ogsaa til Athenytelse for
Afsendinge fra Oprøret i Holsten. Der bliver
saaledes især Brudstød og en Del af Tøn-
der Amt tilbage, men der er det netop ogsaa, at
denne Ytring af Partiets Virksomhed concen-
treres. For nu at komme tilbage til Udgangs-
punktet, gjør jeg det ligefremme Spørgsmaal:
er det Oprør eller er det ikke Oprør at forlade
de Værnepligtige til at svigte Faaen? —
Oder næst vil jeg her indskyde Svar paa et Con-
traspørgsmaal, som maatte kunne gjøres til min
Fremstilling i dens Hæhede. Hvorfor, vilte Mange
spørge, gjøre de stedlige Myndigheder da slet
intet, naar det virkelig staaer saa galt til det-
ovre? Der findes ganske vist baade over- og
underordnede Embedsmænd, som kunde optræde
paa en rigtigere og kraftigere Maade, og det
med Held, thi blot en lille Haandarskrivning
til de Bearbejdede, om ikke en Advarsel
til de Bearbejdede, vilde forbringe Me-
get. Men man maa, naar man vil være retfær-
dig, ikke bedømme dem for strengt. Det er
desværre ubekjendt, at den lokale slesvigiske
Embedsstand for Størstedelen er vel agtet af
den velsindede Del af Befolkningen og for en
stor Del godt respeceret af Partiet; men uden-
for Slesvig, indtil i Tydskland, især i Konge-
riget Danmark, ere de, som bekjendt, mindre
velegtede. Vilde nu en Enkelt eller nogle få
tage alvorlig fat, medens der andstedes ikke
skuer de kjære Schleswig-Holstenere Noget, vilde
han for sit eget Vedkommende nok gjøre Ondt
være. Og det er jo netop Kauden; havde vi,
ogsaa tidligere, men især siden Nysaar, haft en
Regering, som havde anvist Embedsstanden

Venedig.

Af Adelbert de Beaumont.

VIII.

(Sidste Artikel.)

Nu ere vi ved Lido, — denne O, som er bleven
allor meget besat af den nyere Tid Digtere.
Denne Landtunge, hvor der voxer nogle Træer, har
ingen anden Fortjeneste, end at være et naturligt
Dige for den venetianske Ogruppe. Det er paa
Lido, paa disse sandede Bredder, at Venetianerne
i Aarlundreder evede sig i Bueskydning og senere
med Håndvaaben. Nu er det kun i September Maan-
ned, man finder Folk samlet der. Paa denne Tid
af Aaret er det Brug hver Mandag at holde et
Slags Gilde der.

Lord Byron havde sin Hippodrom paa denne
øde Strand; han havde der sine Stalde; det er paa
disse lidenkabelige liden langs Havets Bredder, at
Beppo, den venetianske Fortælling, er bleven und-
fængt, ligesom ogsaa Oden til Venedig.

For at se Havet i dets Skjønne maa man
komme til dette Sted, paa den Tid, naar Solen
dunker ned i Bolgerne, der synes at skumme op
ved dens brændende Hæring. I Juli Maaned bade
Natter segte vi Kjøling i de friske Bølger der, idet
vi svømmede ud til bylden. Hvor dellig ligger Ve-
nedig sig ikke ud fra denne Ø om Natten, naar
Skyggerne ategne sig phantastisk og svindende
hori i den ulæstente Horizont. Den træder mørk
frem paa den lyse Himmel, og fra Paladser og
Gædelser glimre de utallige Lys; den ligger disse

Sammenhængninger af byblyoniske Bygninger, som
vi kjende fra Martens's Kobberstik, og som Poetrie,
Grotternes, Høiternes og Boernes Gæster, disse Byg-
mestere, der saa godt kjende Jordens Dybder og
Havets Huler, bygge op for Oiet, der er helt for-
virret ved Maanens hemmelighedsfulde, zitterende Lys.

Fra Lido roe vi hen til Øen San Michele, som
fordum var Opholdsstedet for nogle berømte Mænd,
men nu Begravelsesstedet for fornemme Lig. Det er
Venedigs «Campo Santo», de Dødes Mark. Man
kan intet bedre Billede faae af Venetianerne, end
ved deres Begravelsesakkorde. Ali, hvad der kan
gjøre et alvorligt Indtryk, er banlyst. Man sætter
ikke, som hos os, en latterlig Stolt i at indfinde
en storartet Pragt, som ved saadan Leilighed jo rig-
tig nok maa synes smagløs. En Simplehed, der er
lige for Alle, er hovedsagelig fremtrædende ved
disse sidste og sørgelige Tilbedelser. Ingen Be-
hængning med Sørglepper eller pragtfulde Lig-
vogne, ingen Musik eller Lys. Det er om Natten,
fulgt af en Præst, i en hemmelighedsfuld Båd, at
man sætter Ligkisten. For at føre den lige over til
San Michele-Kirken, og derpaa til den nærliggende
Grav, som er aabnet for al modlige Den.

I Aaret 1486 byggede Benedictinerne paa
dette Sted en mærkelig Kirke og et Kloster, som
nu (vener Capucinerne til Tilflugtstødet. Døden frem-
træder ogsaa her uden Pragt, og alle de Fliser,
som dækket uero end et berømt Navn, udmærke
sig kun ved deres Indskrifter. Der er især et af
disse Navne, som jeg vilde oplyse, nemlig den
ulykkelige Leopold Koborn, hvis bekjendte søn-
dige Død har omgivet hans Berømmelse med en
rørende Glorie.

Imidlertid de Reisenotiser, som ere blevene mig
betroede efter en anden ung Malers Død, der lige-
ledes blev bortføret i en tidlig Alder, finder jeg
en Side, dateret fra Øen San-Michele, den 10de
Marts 1840: «Imidlertid disse navnløse Grave har
jeg søgt Din, o Leopold! Den findes endnu ganske
hvid og ganske ny. Det er altsaa der, at Du hvil-
er, o Digter! Det er saaledes, at Du er sunken
om, efterat have skrevet Din skønneste Sang!
Havde Du indtil Dit sidste Ord, og var Din Sen-
delse her paa Jorden fuldført? Uden Tvivl læng-
tes Du Aand, efterat have grebet det Skjønne,
efter at hemdro Himmelen! boende frygtede Du
uden Tvivl ikke at miste den Glæde at høre Bifal-
dets Jubel. Ved at see disse to Mesterværker,
Dine sidste Arbejder, maa man da ikke gribes af
den dybe Sørgmodighed, som opfyldte Din Aand i
og da Du, otte Dage før den sidste Dag, efterat
Du med glød Sind havde danset, imod Dine Sæd-
vaaner, og som for at vise, at Du uden Fortrydelse
fordet Jorden, bad den, som sad ved Pianoet, om
at spille Mozarts Requiem for Dig, vilde Du, ikke
sandt, at Du skulde døe? Og denne smukke Mu-
sik, som trængte ind i Dit Hjerte, den har for-
frisket det, som Nægen forfrisker den brændende,
ulærdede Jordbund. Farvel, o Maler, o Digter!
Farvell! Jeg flyr fra dette Hvilested, thi jeg
føler, at min Sjæl vil indstrømme her. O! hvis jeg
havde Dit Geni, maakeo havde jeg da ogsaa Dit
Mod! Farvell! Jeg har fundet en Viol paa Din

Grav, en tidligere blomstrende Viol end de andre!
Et Sindbillede paa Sorg og Ydmyghed, ene dens
Digt formædte den i Du Atom, udannet uden Tvivl
af den sørgmodige og ydmyge Aand, som var fuld
af Kraft og Geni, og hvis jordiske Hyster dækkos af
disse Blomster, naar jeg indander Dig, giv mig
Kraft til at erindre sønnegen Hæder, at jeg kan
døe rolig og tilfreds!

Det var i en af Paladset Pisania store Sale i
San Stefano, at Leopold Robert arbejdede med sin
Broder Aurele. Det er ogsaa der, at den Ulyk-
kelige bragte sit sørgelige Forsæt til Udførelse. En
haabes Kjærlighed, som ikke blev og ikke kunde
blive delt, en overdreven Vagt, han lagde paa sin
Styghed, han, der var begavet med en saa over-
ordentlig stærk Følelse for det Skjønne, og deril
den Vanskelighed, han havde ved, med tunge og klod-
sede Hænder, at danne Frembringelser, der stode
i Forhold til hans Aands Skabninger, alt Dette
havde frembragt Livsløse hos ham. Nogle Fæ-
menier af et Brev fra hans Broder fortæller dette
Drama paa en glædelig Maade.

... Det sidste Brev, han fik fra Florens,
var fra den Dame af en fornem Familie, til hvilken
den ulykkelige Kunstner bar en sørgelig og ærbe-
dig Kjærlighed. Han dræbte sig selv tolv Dage
senere (d. 20de Marts 1835). Dette Brev mod
dette ham den Pian, man havde, at reise til Rom,
og lykønskede ham med Hensyn til den budlige
Udførelse af hans Maleri «Piskeriet», som man
enokede en Beskrivelse af. Dette Brev blev brændt
ligesom de andre med en Bø, der tydede paa en

«Fædrelandets» Comptoir, Mathes-
gaden Nr. 21 i Sidehuset, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
tgjærelser, Bestillingen osv. åbent hver
Søndag Formiddag Kl. 10-2. Mod-
tagelsestakket skal åbent fra
Kl. 11-2.

Fædrelandet.

1864.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Kvartal, 5 Mk. pr. Maaned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rd.
pr. Kvartal frit i Huset. Hver Sægne-Aften udsæer et Numer.

Bekjendtgjærelser
Indrykkes mod en Betaling af 5 Sk. for
Fællelsen. Ifølge en Overenskomst med
«Aftenbladet» i Stockholm, «Dags-
bladet» i Christiania og «Hanslands-
och Sjofarvs-Tidningen» i Ge-
teborg kunne de ogsaa blive indførte i
disse mod en ligende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Lørdagen den 6. Februar.

Nr. 3f.

Henviisning.

Bøger indkøbes smukt og billigt.
[Se Bekjendtgjærelser.]

Billige Visitkort. [Se Bekjendtgjærelser.]

— Siden Imorges er Ryen sat i den smert-
teligste Bevægelse og **lybete Flarm** ved den
forfærdelige Efterretning, som Krigsministeriet
har modtaget i Nat:

Ifølge Overcommandoens Beslut-
ning har Armeen igaar Aften Kl. 9 1/2 for-
ladt Dannevirke og er i god Orden
gaaet tilbage til Flensborg.

**Slesvig er altsaa ladet åbent
for Fjenden uden Sverdslag!** Mon
nogen af Dhr. Generaler, der have været med
om den tagne Beslutning, har haft nogen Fore-
stilling om de politiske Virkninger af denne?
Mon en Beslutning, der maatte prisgive Fæ-
drelandets hele Fremtid, burde været tagen,
inden den yderste Nødvendighed bød det?

Vil man sige, at det er sandsynligt, at
Overmagten tilslid vilde have trængt Hæren
til at gaa tilbage, saa vilde vi svare: ja. Men
at gaa tilbage, efterat eet eller flere Angreb
vare afslaaede, eller at vore Fjender havde er-
lagt thyre Offre ved vore Kugler, ved Kilmæt
og ved Sygdomme, efterat Kanontordenen havde
rystet Europa og ført vort lille forladte Land
vort lille hellemødige Folk om paa Alles
Læber, efterat den medfølgende Bevægelse havde
udbredt sig ikke blot til vore nære Frændefolk,
men til ethvert Folk, der har kæmpet eller
kæmper for at bevare eller vinde Frihed og
Selvstændighed — det havde været en helt anden
Sag. Det havde været et stort Tilbagetog selv
med hullede Rækker og tabte Kanoner; men
dette er vanværende, vanværende for Hæren
og for Folket og Landet.

Den samme Stilling, men dengang aldeles
uforberedt, dengang neppe nok tilstrækkelig un-
dersøgt og kjendt af vore Tropper, hvor den
Mænd, hvis Tab vi i dette Øieblik maae begrunde
hittilre og nogensinde, hvor Frederik Læssøe
med 9000 Mand vovede at trods 27,000 Preus-
sere og Hannoveranere, og efterat have kæmpet
med dem i 8 Timer, «i god Orden» trak sig
bort fra Valpladsen; den samme Stilling, nu
forberedt i 2 Aar, nu udsæet med Skander
og disse spækkede med store Fæstningskanoner
(Positionsskytte), nu sikret paa Fløiene ved Over-
svømmelser og Iening, ved Mysunder og Fæ-
deriksstads Befæstninger, og nu besat med
henimod 60,000 Combattanter, der i en fuld
Maaned have yderligere kunnet berede Alt til
deres Fjendes Modtagelse — denne Stilling har
Generalleutenant de Meza og hans Stabschef
Oberst Kauffmann opgivet uden Sverdslag, over-
ladt uden Offre til en fjendtlig Hær, der i det aller-
helste kan være 100,000 Mand; denne Stilling
have de ikke engang agtet det værdt at for-
svare — som et af de mange Rygte Imorges
sagde — i 6 Timer, uendelige da i 6 Dage, som
et Ord, der var lagt Overgeneralen i Almindel-
hed var baaret over hele Landet, angav at være
hans Hensigt!

Dette er aldeles ubegribeligt, og en af de
saa Forklaringsgrunde, man paa egen Haand kan
finde, nemlig at de Commanderende kunne have
trængt og udmattet Soldaterne, først ved at
sammenpresse dem i daarlige Kvartaler, for
nogen Fjende var nær, siden, efterat Fjenden
nærmere sig, ved at holde dem under Gæver
Dag og Nat — den er i hvert Fald ufyldes-
gjørende, thi General de Meza og hans Stabs-
chef og de fleste af de andre Commanderende
have jo medbragt hele forrige Krigs Erfaring,

og vilde altsaa have lagt en utilgivelig Udgy-
tighed og Mangel paa Omløbs for Dagen, der-
som de havde udmattet Hæren for Slaget, saa
at den ikke kunde slaaes. Men derpaa tyder i
hvert Fald heller ingen af Beretningerne fra
Hæren; med Liv og Lyt have Tropperne ladet
sig føre i liden i de to Fægtninger, som have
fandt Sted.

Derfor har man søgt en anden Forklaring,
og mistænksom, som man er og har den ful-
døste Ret til at være mod vor Regerings di-
plomatiske Foretagender, har man sat den
tagne Beslutning i Forbindelse med Kongens
og Consilspræsidentens Ophold ved Hæren, og
troet, at den tydede paa indgaaende Aftaler og
var Forløber for en skændig Fred. Herimod
taler den Omstændighed, at Kongen og Con-
silspræsidenten igaar befandt sig i Sønderborg,
og dernæst, at den Førstnævnte som constitu-
etional Konge ikke har budet blande sig i den
militære Commando; at den Sidstnævnte skulde
have gjort det, er ganske utroligt. Det troe vi
lertid at turde tilføie, at under Kong Fre-
derik den Syvendes Regering vilde et
Tilbagetog af den Art været moralsk
umuligt.

Ansaret for den tagne Beslutning synes
saaledes alene at maatte falde paa Generalerne
og deres Stabschefer. Det er dem, der maae
framlægge sig den Anklage, som hele Nationen
reiser imod dem for Mangel paa Sehtilid og
Mod, for ikke at sige, hvad enhver varmblødet
Mænd idag siger: for Feighed og Forræderi!
Kunne de det ikke, eller ikke i lige Grad, saa
maa de sættes under Anklage og gives til Pris
for den Vanære og Ulykke, de have ført over
deres Folk, uden alle personlige Hensyn. For-
leielig vil det være **Krigsministerens absolute Pligt**
at affordre dem Forklaring, og efter dens Be-
skaffenhed at fjerne dem fra deres Commandoer,
der maatte have forjætt det. Hæren kan ingen
Tilid have til disse Mænd; ærlig dansk og ægte
national, som den er, med den indvirkende Lyt
og bedste Vilje til at kæmpe for Fædrelandet, har
den Ret til hverken at see **reactionære Hæser**, eller
feige Krigsere mellem sine Føder; ved at beholde
Nogen, paa hvem en Skygge maatte komme til
at hvile, i overordnede Poster, vil man kun
fremkalde Modløshed eller Mytteri. Og Folket
har ikke mindre Ret til at fordræ, at Omsorgen
for dets Ære og Ret betros til Personer, som
agte begge Dele hiere end deres eget Liv eller
deres sygelige Indbildninger.

Altsaa: Først Forklaring og dernæst Fjer-
nelse af dem, der have forjætt det. Og
derpaa, saumart Leilighed gives, fremad igjen
nuder bedre Føder, for at vinde Slesvig tilbage,
eller i det mindste afvæske med Blod den sorte
Plet, som Aftenen den 6te Februar har sat paa
Danmarks blanke Skjold!

Proclamation til Hæren.

Soldater! Det er ikke alene ved Tap-
perhed paa Kamppladsen, men ogsaa ved at
bære med Taalmod Mangel paa Hvil, kulde,
allehaande Savn og Anstrengelser, at en
Soldat lægger for Dagen Troakab mod Kongen,
Kjærlighed til Fædrelandet. Det blev kun givet
faa af Eder i Kamp mod en overlegen Fjende
at vise, at i et ere væsentligste siden Frede-
ricia og Isted; alle have i derimod haft rig
Leilighed til at give glimrende Prøver paa Nøi-
somhed og Utholdenhed, forenet med freidigt
Mod, under langvarige og store Besværligheder.

Soldater! Modtager herfor Eders Kou-
ges Tak! Dannevirke er opgivet. I Fjendens
Vold ere de Kanoner, der skulde have lænnet
hans Hornmod. Åbent ligger Landet for Fjen-
den. Dybt føler jeg med Eder, hvad vi havde
tabt. Men, mine Væner! Jeg har kun

denne ene Armee til Landets Forsvar, og Eders
krigsdyndige Føder have formet, at jeg elæn-
ger vilde have nogen Armee, dersom i ei nu
trak Eder tilbage. Derfor toge de Beslutningen
at vlge.

Soldater! Jeg staar ene i Verden med
mit Folk. Hvilf har ingen Magt erklæret i
Gjærningen at anse os bl. Jeg stoler paa Eder
og paa min Flaade. Rede ere i til at udgyde
Eders Blod; men vi ere faa mod Mange, og
derfor maa det dyrt betales. Den almægtige
Gud give, at Havnens Time snart maa slaae
for al den Vold og Uret, der tilføies mig og
mit Folk.

Sønderborg, den 6te Februar 1864.

Christian R.

D. G. Monrad.

— En Depeche til «B. T.» melder, at 1ste
Division alt har sikret Dybbøllstillingen — den
maa altsaa have forladt Silen igaar Middags —
og at 3die Division Kl. 11 var kommen til
Flensborg.

— I Underhusets Gaarsmøde meddelte Lord
Palmerston, at Østerrig og Preussen havde
erklæret, at hvis deres Forlangender bleve op-
fyldte, vilde de opretholde Thronfølgeoven og
Danmarks Integritet i Henhold til Tractaten af
1852. Han tilføiede, at Forbundsagen ikke
havde nogenomhelst Ret at discutere om, hvem
der skal være Hertug i Holsten.

I Overhuset sagde Grev Russell, at Re-
geringen havde erholdt et tvetydigt Svar fra
Preussen og Østerrig om deres fremtidige Hen-
sister med Hensyn til Tractaten af 1852. Der
var vel ikke givet Danmark noget Løfte eller
Haab om materiel Undersøttelse, men man
kunde ikke vide, hvad Fremtiden vilde føre
med sig.

(B. T.)

— Af de igaar Middags ankomne Blade
faaer man Efterretninger om de Bestræbelser,
som Englands Diplomati endnu til det Sidste
har gjort for at formaae dels Tydslands Stor-
magter til at opgive Angrebet, dels Frankrig og
Rusland til at optræde herimod; men Alt er
slaaet fejl. Grev Russells sidste Forslag var
blot at give Danmark Tid til at indkalde Rigs-
radet og tilbagekalde November-Forfatningen;
men Tydsland ansaae en saadan Beslutning for
umulig, og det vilde da ikke give Danmark Lei-
lighed til at ruste yderligere eller til at faae
Hjælp andenstedsfra, og afviste derfor ethvert
Tilbud. «Nord. allg. Zeitung» erklærer meget
stolt, at skjønt de alvorligste Forsiklinger troe
fra England, vil Ingen dog troe, at Tydsland
vil afgive blot en Haarsbred fra sine refterdige
Føringer, og mener, at England vilde have
gjort Danmark en virkelig Tjeneste, ved i Kjø-
benhavn at udale sig energisk for Londonpro-
tokollens Forpligtelser. «Idag er en saadan Ind-
skridning for alide: nu kunne vi kun modtage
Sikkerhed for disse Forpligtelser af Danmark
selv. Og naar vi tidligere betegnede Personal-
Unionen som en saadan Sikkerhed, saa er man-
skev ogsaa denne for alide, naar Begivenhe-
derne skride fremad.» Her er altsaa en lign-
frem Erklæring om at ville erobre Sønderjylland.
Efter de tydske Blades Mening var det Bismarcks
Hensigt kun at fremvinge en Personal Union,
fordi et saaledes stillet Schleswig-Holstein
til den maatte falde til et Enheds-Tydsland eller
Nordtydsland, medens et uafhængigt Schleswig-
Holstein vilde blive en vi Hindring for Tyds-
lands Sammenstemning.

Havde Russell Bestræbelser slaaet fejl i
Tydsland, saa have de det ikke mindre i Pe-
tersborg og Paris. Rusland, som har nok at
passere med sine egne Sager, har rentud afslaaet
en Overenskomst til at beskytte Danmarks
Integritet. Frankrig, som er misforstaaet med
Englands Afslag paa Congressplanen, tilraaer nu
England: «Hjælp selv». En Krig mellem Eng-
land og Tydsland vilde opvække almindelig
Uro i Paris, fordi England da maatte opbyde
i sin Magt for at svække de to Stater, som
ere Frankrigs Medbellere paa Fastlandet. Men
saavidt det endnu ikke kommet i England.
Vistnok udtaler «Morn. Post» de mest truende
Erklæringer mod Tydsland, beretter om stor-

artede Rustninger, og minder om de preussiske
Troppers liosome Rømming af Nørrejylland i
1848. Men dels nævner disse Rustninger i
andre Blade, saaledes af «Observer», der liges-
ledes benogter alle Rygterne om Uenighed i
Ministeriet, dels paataaer det, at **Dronning**,
som længe ikke har taget Del i Politiken, nu
pludselig har kastet sig ind deri, virker med
Iver for Oplydelsen af sin afdede Gemals (Ko-
burgers) Planer med Schleswig-Holstein, og
truer med at **opgive sin Magt** hellere end at
taale blot eet engelsk Skibs Afsendelse til Dan-
marks Hjælp. Vistnok tilføies der, at Dronning-
en i sin **Svigerdatter** har fundet en «idenskabelig»
Modstand, som ellers kun kunde ventes
hos sydlige Naturs, og at Prindsen af Wales
ligesledes er dansksindet. Det bliver dog her,
som altid Parlamentet, der afgjør Sagen, og
skal man dømme om dets Stemning efter de
offentlige Taler, som i den sidste Tid ere holdte,
da er den os ikke vigtere gunstig. En enkelt
Taler har endog ligefrem tilraadt en Deling ved
Kongeaen og Kongeriget Forening med Sverig.
Parlamentets Forhandlinger i Aabningsmødet
synes ogsaa farveløse og lidetbetydende. Et
heller Bladene tage sig synderlig af os mere,
ja «Times» finder det bedst at overlade Dan-
mark til sin Skæbne, og at haabe paa den
endelige Virkning af Englands Formaning til
de tydske Høfter. Derimod maae saavel «Eco-
nomist» som «Spectator», at det kunde blive
en Æressag for England at hjælpe Danmark.

Betegnende er det forøvrigt, at Tydskerne
ere langt mere bange for Frankrigs Tilbagehol-
denhed, der ogsaa angives som Grund til Sve-
rigs nærværende Holdning; de vide, at Napoleon
ikke vil lade Tydsland en Landsby uden til-
svarende «Compensation», og de fremsætte, maa-
skev overensstemmende med Sandheden, For-
handlinger mellem Napoleon og Lord Cowley
saaledes, at den Første havde spurgt ligefrem,
om England var beredt paa at støtte sine For-
slag med en Hær og Flaade: før vilde Frankrig
ikke opgive sin passive Holdning. Da Lord
Cowley ikke kunde give bestemt Erklæring her-
om, faldt det Bole bort.

— Preussisk Armeebefaling. Den
Overstkommanderende over de preussiske Tro-
pper, Prinds Friedrich Carl, har den 28de
Jan. fra Plen udstedt følgende Armeebefaling,
som vi gjengive i «Dagbladet» Oversættelse:

«Soldater af mit Corps! Da Kongen betroede
mig Commandoen over Eder, befalede han mig i
hans Navn at udtale for Eder, at han ventede, at
i under alle Omstændigheder vilde gjøre Eders
Pligt. Da i paa Marchen herhen betraadte frem-
mede Stæder og Landsbyer, vare Beboerne, som
ikke kjendte Eder, først bange for Eder, men Eders
vindende Beskedenhed og Venlighed forskaffede
Eder ikke blot en god Bevartning, men borsikrede
ogsaa, at i som Væner skilles fra de Stæder, hvor
i vare komne hen som uvelkomne Gæster. Dello
er den Maade, hvorpaa man gjør det preussiske
Navn Ære. Opfør Eder bestindig saaledes, ogsaa
i det Land, som i skulle befrie. Den preussiske
Vandbærer — lad dette være Eder sagt — be-
staar i at seire, men ogsaa i at tilgive den Be-
sejrede som en Broder. Dello er christelig, og
en god Christen kan ikke være nogen slet Soldat.
Det preussiske Navn har allerede en god Klang
hos de Danske. Det er smukt, naar endog vore
Fjender agte os. Soldater! Om saa Dage vil det
vise sig, om vi skulde luvse Krig eller Fred. Skulde
den anden danske Krig begynde, saa vilde i stede
paa forskuandede Stillingen, paa brede Plader af
Vand og Is. Men saa meget desto herligere vil
Eders Uforfærdelighed og Iver vise sig. Vi vil
vide at overvinde enhver Hindring, og Ingen skal
standse os længere, end det seumter sig. Helge
hine Hindringer ikke den Fjende, som er vant
til at lye for vore Begjæringer? Velan d! Lad
os opsege denne Fjende! Lad os modsette os hans
Tilbagetog! Lad os adpille hans Rækker! Efter
disse Resultater vil i ikke lade Fjendens komme
til Andet, men rastes forfølgning, for at tilintet-
gjøre ham, forinden han undviger til sine Øer. I
ville derved faae nogle haarde Marcher, men der-
efter den velforjættede Hvil og gode Kvartaler, Ære
og Belønninger og den gode Bevidsthed om at have
opfyldt Eders Pligt. For første Gang efter 60 Aars

Ekstraummer af Dagbladet.

Lørdagen, den 6. Februar.

Kjøbenhavn, den 6. Februar.

Vi have en Efterretning at bringe, den sørgelige og bitreste, som kunde komme.

Det er ikke Budskabet om en hård Kamp, ikke om et Nederlag. Det er om et Tilbagetog uden Sværdslag.

Katten mellem Fredag og Lørdag omtrent Kl. 2 har den danske Armee efter Overkommandoen Ordre **uden Kamp** trukket sig tilbage fra hele Dannevirkestillingen, og Hæren maa antages idag at være paa Marschen over Hensborg til Dybbøl og Als. Materiellet er blevet tilbage i Stillingen.

Efterretningen herom indtræf hertil omtrent ved Midnat, saa sent, at der ikke kunde være Tale om fra Krigsministeriets Side at gøre Meddelelser.

Vi kunne ikke forklare dette sørgelige Tilbagetog fra en Stilling, der med 50,000 Mand skulde kunne forsvares i 14 Uger og nu ikke er holdt i 14 Dage. Efter et langt Slag, efter en forvildet Kamp mod Overmagten, vilde der ikke være andet at gøre end vlge. Men uden et Forsøg paa Forsvar! Og det efterat have gjort Modstand ved Wijnunde og Dustrup, hvor de tabte Liv og det udøste Blod nu ere opoffrede til Ingen Nytte.

Det var ikke saaledes, at Folket og Hæren ventede, at Overgeneralen — thi paa ham falder Ansæret — vilde opfynde Bølsproget: „med Gud for Hæren og Kærl!“

Der er Stemningen ubefrikelig tung; siden Sternfjæddagen i 1819 har ikke et saadant Tryk hvilet paa Altes Sind, og dog laae ikke dengang Danmarks hele Fremtid i Bøstkaalen. Hvad Hæren maa sige ved at skulle forlade det stærke Dannevirke, dens Støtthed, Symbolet paa vort Fædrelands Uafhængighed af fremmed Vold, kan hver den forstaa, i hvis Bryst et dansk Hjerte baner.

Forsvaret af den sørgelige Gaade maa snart komme. Kan der anføres forsvarelige Grunde for en Afmærd, der synes at kaste en mørk Skygge over Danmarks Vir, nu vel! saa maa vi med Fatsning bære ogsaa denne Skæbne. Men er det Forsagthed, er det diplomatiste Pensyn eller noget endnu Værre, som her har raadet, da vil Hærens Dag blive tung.

Det er sikkert: med dette Tilbagetog er en hver Udøgt om Andres Vistand tilende. Ingen vil hjælpe den, der saa lidet har kunnet hjælpe sig selv.

Den officielle Meddelelse fra Krigsministeriet om Tilbagetøget lyder saaledes:

Følge Telegram af Ste. Feir. Kl. 9. 50 M. Alen er, efter Overkommandoen Befaling, Armeen marscheret til Hensborg.

De Troppesdelinger, som idag skulde være afsaaede herfra til Slesvig, have faaet Kontraordre. En større Afdeling af Forsærkningsfolk drog Kl. 12 syngende og jublende igjennem Byen til Jernbanen; Folkene vidste endnu ikke, at de vare blems overfødte.

«Fædrelandets» Comptoir, Hæder-
plads Nr. 91 i Sidehuset, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
givelser, Bestillinger osv. åbent hver
Søndags Formiddag Kl. 10-2. Red-
aktionscomptoir staaer åbent fra
Kl. 11-2.

Fædrelandet.

1864.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 15 Mk. pr. Kvartal, 5 Mk. pr. Maaned; enkelte Nr. 6"Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rdl.
pr. Kvartal frit i Huset. Hver Sægne-Afsen ndgaar et Numer.

Webjendtzjersker
Indrykkes mod en Betaling af 5 Sk. for
Peltitlen. Høje en Overenskomst med
«Aftenbladet» i Stockholm, «Dag-
bladet» i Christiania og «Landets-
och Hjärtas-Tidningen» i Ge-
teborg kunne de ogsaa blive indførte i
dise med en ligende Betaling for hvert
Blad.

25de Aarg.

Tirsdagen den 9. Februar.

Nr. 33.

Tilbageetog fra Dannevirke.

Hvad heter hist i fause Rækker
Paa hviden Sne i sorten Nat?
Er det en Flok hvem Mørket dækker
Til Angreb paa en Fjende brat?
Ak nei! Det er en Hær, som viger
I Natteaggen kold og klan;
Uret af Alle bort den sniger,
I Mørket skjuler den sin Skam.

Saa gaar den vel fra sunkne Værker,
Fra rygende Ruiner Grus?
Saa viger den, fordi den mærker
At styrte vil dens sikke Ius?
Ak nei! End kneiser urørt Volden,
Som skændet Skaren Skærm og Ly,
End slæner hver Skandale ind og holden.
Mens dens Forsvarere maa flye.

At ogsaa dette skulde ramme!
At Danmarks gamle Adelskjold
Besmittes skulde med det Samme
Vi drog fra Dannevirkes Vold!
Det var vor stolte Drom at drage
Med Åren frelst fra Slæns Bred,
Men nu er Åren ladt tilbage,
Skjænt Heren er i Sikkerhed.

Det var en Drom! Men Eet vi sige,
Et Ord, som Ingen røkke kan;
At den, der sig vilde vige,
Det var ei ham, vor Menigmand!
Ei hans er Skandelen og Skammen,
Hun holdt det Ord, vi af haa fik,
Da ved Mysund og Bustrupdammen
Med Jubel han i Døden gik.

Men hvo det var, som monne gve
Him Modshedsens slette Raad,
Tungt vil en Gang det Regnskab blive,
Som Folket kræver for hans Raad.
Først var Big kun med kileens Grunde,
Eet glimtes ei, mens Tiden gaar;
Da Danmark slog en Hjertervunde,
Du gav vort Mod et Livsaar.

Hvi lod i Folket fageri dromme
Om Danmarks stolte Grundbevæg,
Naar sli en Kalk det skulde lønne
Som den, i har det Læber rødt?
Hvi har i ikke sagt dets Sænder,
Hvi handlede i med lukt Visir,
Naar dog i vidste at dets Skandser
Var ei af Jord, men af Papir?

P. H.

— Naar man spørger, hvorfor Tilbageetog
fra Dannevirke har tilføjet Nationen saa haardt
et Slag og gennemtrængt den med biler Smerte
og høflig Vrede lige ned til dens nederste Lag,
saa kan der paaalles to Hovedaarsager.

Den ene er den, at hele vor militære
Indsiget og Dygtighed har lidt en stor
Ydmygelse, meget større end den, Maritus
Limeskilstro led den 2den April 1849 i Eckern-
fords Fjord. Vi troede i vor teenage Krig at
have høstet megen Hæder og megen Erfaring;
vi troede os nu i Besiddelse af en ikke ganske
almindelig praktisk og theoretisk militair Dyg-
tighed. Noiere beset, var Hæderen fra Krigen
ikke saa stor, som den i det første Øjeblik saa-
ud, fordi de fleste Fægtninger vare smaa, og
fordi de to store Slag, ved Fredericia og Isted,
kun bleve halvt vundne, medens det, der utviv-
somt førtes bedst, uagtet Armeen da var ganske
uøvet, nemlig Slaget ved Slesvig, endte med
Tilbagegang for Overmagten. Erfaringen var
vistnok ikke ringe, men den fik efter Krigen
ikke Lov til at gøre sig gjældende. Mange
Førere havde vist sig mindre durige eller helt
uduelige; de bleve ikke desmindre slænde og
spærrede Veien for de yngre og bedre Kræfter.
En ny Organisation, der var absolut nødvendig,
udsattes fra Aar til Aar og er endnu ikke til-
velebragt. Paa den anden Side gjorde Theorien
sig ofte ensidig gjældende; Heiskolens Skole-
kundskab bevarede sin utilbergtige Forret fremfor
den praktiske Dygtighed; Leilighederne til at
erhverve en uvidet Erfaring og Indsiget i de
store Krige paa Krim og i Italien forsmædes
næsten ganske. Endelig tilvelebragte en Com-
mission, hvori nogle af de bedste Kræfter, vi
havde samledes, i 1857 en Fæstningsplan; men
uagtet Uveiret fra Tyskland og alt var begyndt
at trække op igjen, blev Penge og Omhu dog
først anvendt paa de Kjøbenhavnske Søfæster.
Det var først i 1861, at der under de da truen-
de Krigsudsigter blev taget fat paa den af Com-
missionen foreslaaede Befæstning af Dannevirke-
højen. Naar nu en militair Forfatter i «B. T.»
for i alle vil kaste Skylden for, at denne ikke
har været lufdtør for denne Vinter, paa Rigs-
raadets Sparomhed, saa troe vi, at han gjør
dette Uret. Krigsbestyrelsen har selv Ansvar
for, at der ikke blev begyndt før, og at der ikke

er blevet anvendt Mere; thi den har haade i
1861 og i dette Efteraar havt overordnede
Penge midler til Raadighed. Stillingen burde og
kunde været istand inden Frosten ved Juletid
Indtrædte; den Beregning, at Fjenden først
ville komme til Fornæret, var efter Kong Fre-
deriks Død og dens Virkninger høist usikker.
Der er i sin Tid — ogsaa i nærværende Blad
— blevet fremsat forskellige ikke uvæsentlige
indvendinger mod Dannevirkes nye Befæstning,
og er navnlig blevet bemærket, at vor Hær ikke
var talrig nok til at holde Stillingen ret længe,
medens den ved Liniens Gjennembrud altid vilde
være udsat for store Tab. Disse indvendinger
ere bleve meget bestemt og myndig afviste
og have ikke fundet videre Understøttelse. Naar
man har villet sætte Dannevirkes Befæstning i
Forbindelse med Forventningen om svensk-norsk
Hjælp, saa glemmer man, at man, ligesaa lidt
da Planen lagdes, som da den paa begyndtes ud-
ført i 1861, havde nogen Udsigt til denne;
Forhaabningen herom opstod først i alvige
Sommer, og den var ophørt igjen midt i No-
vember. Da Udsigterne til Krig rykkede nær-
mere, blev en Del af Hæren sammendraget i
disse Egne, og hvor mange Folk man vilde
kunne raade over, naar Krigen brød ud, vidste
man forud, med na man maatte forudsætte, at
Fjenden altid vilde komme med overlegen Styrke.
I 2-3 Maaneder før nogen Fjende kom, har
det Spørgsmaal altsaa stadig ligget for, om og
hvorledes Stillingen kunde og burde benyttes.
Der har været overvæltende god Tid til at tage
alle Forholdsregler og til at alhjælpe alle
Mangler, inden saavidt Frosten i Januar lagde
Hindringer i Veien for Jordarbejder. Hvis
man nu, da den tyske Hær, der skulde
besætte Slesvig i Slutningen af Januar, begynde
at sænke i Holsten, var kommen til den Over-
tydning, at de formedelst Frosten manglende
Jordarbejder, en af samme Grund mindre fuld-
stændig Oversømmelse af hele Flod og en Del
— forevigt jo gennemskaaen — is paa Slen
og Dammen foran Bustrup gjorde Stil-
lingen saa usikker, at den i hvert Fald ikke
kunde forsvares af de talt 45,000 Stridsmænd,
vi kunde besætte den med — hvorfor tog man
da ikke sine Forholdsregler, inden Fjenden gik
over Elderen, hvorfor demonstrerede man da ikke

Skandalerne, forte alt det andensteds brugbare
Materiel bort, besatte Værkerne blot med For-
poster, og trak Hæren tilbage i en sikker,
mindre udsat Stilling, enten den bag
Dannevirke, hvori Læsser leverede, Slaget
23de April 1864, eller den ved Bau eller den ved
Hybbøl? Det havde været en stor Skuffelse for
Alle — ganske vist; men der havde dog ingen
Skam været i, at man forlod en Stilling, som
man efter modent Overlæg fandt altfor farlig.
Hvad Menig, hvad sandt Sænde har der derimod
været i at blive staaende, i at udmatte Trop-
perne Dag og Nat ved at holde idelig Vagt, i
at lade, som det var fuldt Alvor at holde Stil-
lingen, i at levere blodige Fægtninger uden Re-
sultat, i — som det fortælles af en Brevskriver
til «Dagbladet» — Dagen før man gik bort
at indlade Vesterhavets ødelæggende Vande over
Marskegnene Syd for Hønsrum, naar man dog
ville opgive Stillingen uden Sværdslag? Selv
om de i Krigsraadets Protokol nedlagte Grunde
i og for sig maatte være aldrig saa vægtige og
slænde, saa undskyldte de ikke Overcommun-
doen; thi disse Grunde maa enten faktisk have
foreligget, eller have knækket klarlig forudsees,
ikke blot i Dage, men i Uger og Maaneder.
Hvorledes disse Grunde end monne lyde, ligger
fra Først til Sidst Mangel paa Overblik og Over-
læg for Dagen. Hvad der end nu kan oplyses
af velviljige og sagkyndige Pennen, saa maa
Tilfiden til vor militære Indsiget og Dygtighed
ved hvad der er foregaaet have faaet et dybt
Saar, som kun glimrende Bedrifter ville kunne
læge.

Den anden Hovedaarsag til det uaaadelige
og ouchalelige Indtryk, Begivenheden har gjort
paa Nationen, ligger deri, at den uventet og
pludselig har tilintetgjort en Forestilling, der
hang sammen med dens Væsen fra gammel
Tid, men i hvilken den dog især i de sidste
tyve Aar har levet sig slettede ind, at det nu
er enhver varmtblodende dansk Mand og Kvinde,
som om der med en Tang var revet et Stykke
ud af deres Hjerter. Nationale Forestillinger
kunne ligesom private færre sig fra Virkelig-
hedens Grundlag og blive til Fardomme og In-
dbyldninger; men ligefuldt ere de Magter, lig-
fuldt ligger der en Styrke i dem, som kan
overvinde store Vanskeligheder og skabe nye

Luftsejlsads.

Af H. Bierzy, meddelt af J. C. Tuxen.

(Den, der interessere sig for Luftsejlsadsen i
dens nærværende Tilstand og for dens Udvikling
siden de første Forsøg antilides i Frankrig i
Aaret 1783 af Brodrene Montgolfier, vil i det sidst
udkomne Dobbeltbladet af «Dansk Maanedsskrift»
fordrinde om denne Gjenstand en Artikel, som er
Gjengivelse af et Foredrag, jeg i alvige Novem-
ber Maaned holdt i «Arbejderforeningen.» I Slut-
ningen af dette Foredrag findes i korthed anført
de Forsøg, der nu for Tiden antilles i Frankrig
og gaar ud paa at bygge et Luftskib, som kan
bevæges igjennem Luften i en hvilken som helst Ret-
ning, uafhængig af Vind og Vær, og det er til-
føjet, at denne Opgave alligevel ikke endnu paa
nogen Maade kan betragtes som løst, at vi paa
Videkabens og Industriens nærværende Standpunkt
ikke vilde være istand til at løse den, men at det
dog kan er tekniske Vanskeligheder, som stille
sig i Veien for dens Løsning, saa at denne ikke
ligevel kunde henregnes til Umulighedernes Kato-
gori. Da hine Foredrag blev holdt, saavelstøttede
sædere, da det blev nedskrevet og udgivet til Tryk-
ken, havde jeg kun et temmelig overfladisk kjend-
skab til de franske Forsøg, der antilles under
den bekjendte Videnskabsmand Balbiete Ledelse.
Først efterat Artiklen var trykt, modtog jeg «Revue
des Deux Mondes» for 15de November og foran-
fandt i denne en Artikel om Luftsejlsads af H.
Bierzy, der har hørt et langt bedre kjendskab

til de nye Forsøg end jeg, men iøvrigt kommer
til nepot det samme Resultat. Artiklen er delt i
to Afsnit, af hvilke det første omhandler Luftsejls-
adsen i Almindelighed og har nogen Lighed med
min Artikel i «Maanedsskriftet», medens det sidste
behandler de nye Forsøg. Da dette, som det fore-
kommer mig, velskrevne, sande og interessante Af-
snit saaledes kan betragtes som en Forudsættelse af
min Artikel om Luftsejlsadsen, tager jeg ikke i Be-
tænkning at benytte en mig af «Fædrelandets» Læ-
sere velvillig indrømmet Plads til at meddele det
her.

J. C. T.

At have sig op i Atmosfæren, uden at læses
af en Ballon (der ikke egner sig til Luftsejlsads, da
denjder altfor stor Modstand imod Luften), at
stige op og ned, bevæge sig i en hvilken som helst
Retning, kæmpe imod vinden, gennemskære Luften
med Kanonkuglens Hvirvel, dette er det Maal,
samt de nye Luftskippere have forsat sig at
naa. «Ballonen», siger man, «er en Hindring for
Selvledet i Luften; den er at betragte som en
Bæie, eller i det Høieste som en Tommerflade». At
anbringe en Maskine ved et Ballon vilde være
det samme som at forbinde Bevægeligheden med
det ubevægelige, eller at udsænde Seilene paa et
Skib, som ligger i Blænsker. Prøv at blinde en Ørn
til en Ballon, og den fange Luftens Kræfter vil
blive en Bold for Vinden, vil stræbe at trække sin
Kugle med sig, men vil blive forslæbt af denne
og forjættede søge at kæmpe sig frem imod det
svageste Luftlag. Luftballonen er bleven en

Hindring, eller, rettere sagt, et falsk Udgangspunkt,
en urigtig Grundvold, ved hvis Benyttelse de fleste
Efterforskere komme ind i et fejl Spor. Luft-
ballonen er, som Ordet angiver, et Legeme, der
svæver eller flyder i Luften, som en udsat Bæie
vilde flyde paa Søen. I dens Sted ville vi skabe
et Luftskib, et rigtigt Skib til at seile med
igjennem Luften, til at høves op og bevæges ved
en til Industriel Kraft.

Enhver kjender Skruen; i Vindmøllen, i
Sneglepumpen, i Skrueskibenes Propeller virker
nepot Skruen, denne magtige Drivfæder, der gjæn-
nemtrænger Luften og Vandet paa samme Maade,
samt den trænger ind i Træ, ved at tilhængende
den Vædske eller Luft, som modsætter sig dens
fremskridende Bevægelse. Vandet er uensyngt
til bevægelse, og Luften er det i endnu
højere Grad; dog vilde skruens Flader, naar der
kun gives den en tilstrækkelig hurtig Omdrejning,
nok hurtigt finde et Støttemærke, en Modstandskraft,
ligesaa vel som i de massive Legemer. Drivskruen
har været kjendt allerede i Oldtiden. Archimedes-
skruen er en Drivskruer, der, ligesaa vel som Løf-
te-skrue, vilde kunne bevæge Verden, naar der kun
kunde tilvelebringes et Støttemærke, som ydede til-
strækkelig Modstand. Allerede i Aaret 1762 fore-
tog Bernoulli at anvende den til Fremdriving af
Skibe, en for tidlig udviklet Tanke, der først et
Aarhundrede eller skulde bære Frugt. Omfremt paa
saaime Tid brugte Euler Sneglepumpen eller det
horizontale Vandhjul, der ligeledes er en Skruer, i
Anvendelse; dog er det næppe mere end tredve

Aar siden, at denne Maskine er bleven almindelig
udbredt. Det er let at forklare sig Grunden til,
at vor Tids Teknikere foretrakke Drivskruen for
Skovhjulene og andre lignende Apparater, thi man
har erkjendt, at ingen af disse anvendte Kræfter
paa hensigtsmæssigere Maade end Skruen. Denne
er, med andre Ord, det Bevægelsesmiddel, som
frembringer det største Arbejde af den udviklede
kraft og fremkalder det mindste Tab ved omvinding
og anden Modstand i Maskinens indre Dele.

Mange vilde uden Tvivl erindre et Legeme,
Luftskruen (le spirafère), som i sin Tid vaklede
Opgivet og bestod af to smaa korslagte Møllevinger,
hvis Axel blev sat i en hurtig dreielende Bevægelse
ved Hjælp af en Snor, imbragt i et løst Hånd-
fang. Vingerne bleve lagte horisontalt med Axlen
over et udsat kors i Håndfaget, Snoren vik-
ledes om Axlen, og ved et rask Hæk i Snoren sæt-
tes Vingerne i Bevægelse, saaledes at de dreiede
sig meget hurtigt rundt. Modens man beholdt Skaf-
let i Haanden, havde Vingerne, Luftskruen med
Axlen, sig lige i Veiret, og holdt sig der som længe,
de dreiede rundt i men efterhaanden døde Kraften
helt, og Apparatet faldt ned. Naar man nu isæ-
ndtfor korte Vinger tager nogle med tilstrækkelig
Spredning, og naar man, istedetfor at meddele den
Bevægelse i et kort Øjeblik, vedlæber at holde den
i Virksomhed, idet man læder en Pumpmaskine,
som snævrer Vingerne rundt, fulge op med dem i
Luften: da har man det Luftskib, den Helio-
copère, som Dhrr. de Ponton d'Amécourt og de la
Londelle nylig have fremsat som en uaf-
løst

Fædrelandet

23 december 1864

Kan lægges frem i spillokalet, når spillerne kommer tilbage til Svanevang i anden akt. Giver stemning og kan give inputs til rollespillet.

Print avisen ud tosidet og bind den ind med tape eller lignende.

Fædrelandet.

1864.

Abonnementpris i Kjøbenhavn 2 Rdl. 48 Sk. pr. Kvartal, 80 Sk. pr. Maaned; enkelte Nr. 6 Sk.; udenfor Kjøbenhavn 3 Rdl. pr. Kvartal frit i Huset. Hver Søndag-Aften udgaar et Nummer.

«Fædrelandet» Comptoir, Hædervæ-
gaden Nr. 21 i Sidehuset, er til
Expedition, Modtagelse af Bekjend-
tgjævelser, Bestillinger osv. åbent hver
Søndag Formiddag Kl. 10-2. Mod-
tagelse af Brevbreve åbent fra
Kl. 11-3.

Bekjendtgjævelser
Indrykkes mod en Betaling af 1/8 Sk. for
Fællebladet. I alle de Overenskommet med
Aftenbladet. i Stockholm, «Aft-
enbladet» i Christiania og «Hans-
dels- og Hjøfarts-Tidning»
i Göteborg kunne de ogsaa blive
indfærdt i disse med en ligesaa Betal-
ing for hvert Blad.

23de Aarg.

Fredegden den 23. December.

Nr. 300.

Enkelte Numere af «Fædrelandet»
færdt i C. G. Iversens Boghandel, Store
Kjøbmagergade 28.

Henviisning.

Da mit Forlag er udkommet:
Reisebilleder af Carl Andersen.
C. E. C. Gad, Vimelekalder Nr. 27.
(Se Bekjendtgjævelser.)

Udkommet er:
**Prædikener paa Kirkeens Aars-
og Fæstetage af N. G. Haged,**
complet, af Maria Stuart i Skot-
land, af Bjornstjerne Bjornson.
— Nye Digte af Christian H. Haged.
— Isländske Folke-
sagn og Eventyr. Paa Dansk ved
Carl Andersen. Ny Samling.

Cydelandske Boghandel.
(Se Bekjendtgjævelser.)

Idag er udkommet:
Lars og Nicte af A. Rosenkilde.
C. C. Lase & Deibance.
(Se Bekjendtgjævelser.)

Hos C. A. Reitzel er udkommet:
Hvem er Skyld i Krigen?
Et historisk Tillæg til «Chr. S.»
(Se Bekjendtgjævelser.)

Paa C. A. Reitzels Forlag er udkommet:
Fortællinger om Haldor af C. Hauch.
— Efterladte Eventyr og For-
tællinger af H. M. Ingemann.
— Breve fra Holland af Henr.
Scharling.
(Se Bekjendtgjævelser.)

Udkommet er og faar i enhver Boghandel:
**Stærke og Sunde Næse- og Øre-
retninger af Hans Hæger hos Odin.**
(Se Bekjendtgjævelser.)

**Til Jule- og Nyeårs-
Gaver.**
Vedindehold i 20 Bde.
Kort over Europa 1 4 Bde.
Kort over Danmark 1 4 Bde.
Kort over Danmark 1 4 Bde.
Chr. Steen & Son.
(Se Bekjendtgjævelser.)

Paa vort Forlag er udkommet:
Arvkræven
(enkelte Aftryk af Fortællinger og Skildringer)
af M. Goldschmidt.
Chr. Steen & Son.
(Se Bekjendtgjævelser.)

**Etableret for galvanoplasti-
ske Arbejder i Bredgade 21.**
(Se Bekjendtgjævelser.)

— Telegraphen har igaar ikke bragt Et-
terretninger af større Betydning. Den berolige
«Provincial-Corresp.» siger, at den definitive Af-
gjørelse af Hertugdømmernes Skæbne forberedes
af Preussen og Østerrig. Endnu har ingen
Provelse af Arvekrævens fundet Sted, men Preus-
sen lader foreløbig sine Kronjurister udsende
et Skjen over dem, der dog ikke skal betragtes
som en definitiv Afgjørelse, men kun tjene
til Regeringens Væddespil. — Et Tel. fra Mün-
chen til «K. Z.» anmelder bayersk-politiske
Arvekræver til Hertugdømmernes. — Geheimsaad
Brættelup er ankommen til Berlin. — De
kurhessiske Stænder have besluttet at sætte Mi-
nisteriet under Tillæg for Forfatningsbrud.
(Efter B. T.)

— I General-Lottichs saa Sted er Gaardejer
Jens Jørgensen til Bjerregaard valgt til
Medlem af Rigsdagens Landsting.

— Dr. Redacteur! Da jeg forleden læste
i Bladene, at en gammel anset Mand havde
skrevet et Skrift «Om at rydde Kongen af
Vejen», blev jeg yderst forskrækket og tænkte:
Hvordan! Er det nu kommet saavidt med Os,
at gamle Etatsraader udselve hofræderiske Op-
raab? Men da jeg altid helst vil se med egne
Øjne, skrev jeg til min Doghandler efter Etats-
raad Liebenbergs Hæfte. Omder fik jeg
den, og det fik da snart op for mig, at det
ikke er Hr. Etatsraaden, som omgaves med
alige mørke Planer, men at det efter Etatsraa-
dens Paastand er adskillige andre Personer og
Corporationer her i Landet. Blandt disse næv-
nes nu ogsaa «Fædrelandet» i det mindste
anfører Forfatteren (S. 5) følgende Oplysning:
«Bl. A. bringer «Fædrelandet» for af-
vigte 19de Novbr. en skarp Artikel
«Enten-Eller» om, at Kongen hverken
har Ret som Arvekrøge eller som Valg-
konge, men er en Usurpator af Thro-
nen, mod hvem Folket har Ret til at
bruge Magten — og denne Artikel
bliver ikke gjort til Gjenstand for Til-
tale. I Skolerne lase Lærere og Læ-
rerinder i lignende Retning for Bør-
nene osv.»

Jeg skal ikke negte, at jeg blev forbauset
ved at læse disse Ord, thi jeg har altid været
en yderst loyal Mand, men jeg har ikke fundet
det stridende mod min undersnallige Trokab
at læse «Fædrelandet», og jeg havde i sin Tid
læst den omhandlede Artikel af 19de Novbr.,
uden at den havde stadt mig. Men nu havde
jeg jo Etatsraadens Ord for, at den var af he-
lofræderisk indhold. Hvilket indeholder hans

Paastand Ullige den efter min Mening helst
fornermelige Instination imod den hele Justiti-
minister, at denne skulde have udladt efter
sin Pligt at gøre den «til Gjenstand for Til-
tale». Efter maatte jeg ønske at see med egne
Øjne for at fæse Gaaden løst, men da jeg en-
delig fik fat i Nr. 271 af «Fædrelandet», kunde
jeg neppe troe mine egne Øjne. Jeg vil nu
bøde Enhver, som har læst den mindste Lid
til Etatsraad Liebenbergs Ord, om selv at læse
Sylket «Enten-Eller» nøjagtig igennem og da
sige sig selv, om der er noget som helst Sandt i
Etatsraadens Paastand.

Artiklen bedder, som Etatsraaden ganske
rigtigt har anført, «Enten-Eller», og den begyn-
der med de Ord: «Enten er H. M. Kong
Christian den Niende Arvekrøge eller
Valgkonge. Een af Delene maaned-
vendig være Tilfældet». Dette synes
mig, maatte allerede for Enhver, der ikke læser
som Fanden læser Bibelen, være nok, til at en
saa colossal Forsnakning, som den, Hr. Lie-
benberg har gjort sig skyldig i, maatte kunne
undgaaes. Thi heraf er det jo dog saa klart
som Solen, at Forfatteren i «Fædrelandet» ud-
trykke sig og paa det Allerkræftigste udelukker
et Tredie. Og ganske rigtig, hele Artiklen
gauer ud paa at vise, at H. M. Majestet nødvendig
maa være een af Delene, og da han nu efter
Forfatterens Mening (hvormed der jo kan dispu-
teres, men som Forfatteren i sit Feld har Ret
til paa en sømmelig Maade at fremsætte) ikke
er Arvekrøge, saa er han altsaa Valgkonge.
Argumentationen er ganske simpel og fører paa
den alerskyldigste Maade til Brugen af det
Ord, som har gjort Hr. L. saa confus: Kongen
kan ikke være baade Arvekrøge og Valgkonge,
da den ene Adkomst gjør den anden over-
flødig og betydningsløs, men han maa være
en af Delene, thi han maa paa den ene eller
den anden Maade have Ret til Thronen. Havde
han ingen Ret, saa vilde han være «Konge»,
fordi han i sin Besiddelse af Magten, «men en
saaan Hæver kaldes en Usurpator, og derfor
vil dog formodentlig Reactionen ikke rednere
Hs. Maj. eller hans Hus». Behøver der nu
mere end Hæsteforstand til at indsee, at det
ikke er «Fædrelandet» (rettere: Indsenderen
«71 i «Fædrelandet»), som vil gøre Kongen til Usur-
pator? Dette Ord er jo netop brugt af Ind-
senderen for at vise det tæbelige eller for-
ærdeligt Resultat, som vilde udkomme, dersom
Kongen ikke var (hvad Indsenderen i «Fædre-
landet» gjengivende paastaaer, han er) enten Arve-
krøge eller Valgkonge, er altsaa her brugt
end og alene, fordi Indsenderen anser et saa-

dant Resultat for Nonsens eller en Forbry-
delse.

Dette har Hr. Liebenberg (en forhenværende
Højesteretsadvokat) ikke kunnet begribe. Han
har i sin angustede Mistanke om mod «de
Nationalliberaler» læst Noget imellem Linjerne,
som ikke stod der, og som ingen uden han
kunde falde paa at lade der. Eller han har i
sin do. Iver for Reactionen skrevet noget Andet,
end han vilde skrive, altsaa enten ikke kunnet
læse eller ikke kunnet skrive; et Tredie gives
lige; thi det Tredie vilde være (hvad jeg paa
ingen mulig Maade kan antage), at han maatte
være en Legner og Bedrager, som man maatte
foragte. Jeg troer, at Enhver, som har en
Smule sund Forstand, kan begribe, at jeg her-
med ikke udtaler nogen Fornærmelse. Men jeg
troer ogsaa, at det maa være klart, at Hr. Lie-
benberg (fordi han enten ikke kan læse eller
ikke kan skrive) paa en uforsvarlig Maade har
forurettet og fornærmet «Fædrelandet» og dets
Læsere, og frakrevet sig Ret til at blive troet
paa sit Ord; jeg troer, at Regeringen paa ham
lister omnium kan anvende Finansministerens
Ord: «Gud bevare mig for mine Venner!»

Deres erbedige
En loyal Mand fra Landet.

— (At et Brev fra Mellemstelevig, d.
16de Decbr.). — Jeg haaber, det vil ikke
være længe, inden de bedre Tider kommer. Nig-
tignok fortæller Krigen endnu her, men de
Allerede ere døde i flere Partier. Schleswig-
holstenens ere til visse Tider meget forsørgte
og modfaldne, de søge endog leilighedsvis at
købe Samtale med en Mand som mig, men
kunne da paa ingen Maade tale at høre, at
jeg paa det Bestemteste fastholder, at vi for
Øblikket ere østerrigske og preussiske.

Vi ere ved godt Mod, uagtet vi se Gen-
darmene bevæbened indtil Tænderne, ja end-
ogsaa gøre Brug af deres fornyllt modtagne
Revolvere. For en halv Snes Dage siden var
Dands i en Kro i Feldt; ved saadan Leilighed
kan det ikke undgaaes, at der synges danske
Nationalaenge. Disse sknede for stærkt i
Hjemmetsdækkernes Øren og Gendarmene maatte
til at jage Sangerne paa Døren. De fandt sig
ogsaa der, men var strax efter inde i Huset
igen ad en anden Dør; Trængselen blev større
og større, saa Gendarmen blev bange og yltede:
Her skulde F— være alene. Han red bort efter
Forstærkning, kom tilbage forstærket, og nu gik
det for sig med Udviang af Kronen, hvorved
det ikke maatte paa Ugemorsend. En af Gen-
darmene skød her to skarpe Skud paa Befolk-
ningen, dog uden at træffe Nogen. Man sva-

Vor sølles Ven.

af
Charles Dickens.

Ostende Capitel.

Hvori en uskyldig Bortførelse finder
Sted.

Likkens Ynding og Ødelikkets Orm, eller med
mindre skærende Ord, den forgyldte Skarager, Nicodemus
Doffin, Esquire, var bleven saa hjemme i sin i
høi Maade aristokratiske Familiehøi, som han sæd-
synligvis nogensinde vilde blive. Det kunde ikke
undgaaes hans Opmerksomhed, at den, ligesom en
i høi Maade aristokratiske Familie, var meget for-
stor for hans Fornødenheder og alvæde en unan-
delig Mængde Synliggjæster, men han fandt sig i
at betragte denne Mængde ved sin Eiendoms og
sin Slags vedværende Arvsrigtig, og fandt sig saa-
meget doale bedre der, som Mrs. Doffin var fuld-
kommen Tilfreds og Miss Bella henrykt.

Denne unge Dame var ueguelig en Enhver-
veise for Doffin'erne. Hun var allor smuk til at
hun ikke overalt skulde være tiltrækkende, og be-
sæd en allor hurtig Fælle, til at hun ikke
skulde vise sig nye Løbsbane værdig. Om den
forbedrede hendes Hjerter, var en Smagsag, hvorom
der kunde reises Tvil, men med Hensyn til en
anden Smagsag, dens Forbedring af hendes Ydre
og Væsen, kunde der ingenomstillet Tvil være.
Og derved kom det snart saa vidt, at Miss
Bella begyndte at rejse paa Mrs. Doffin, samt at
Miss Bella endvidere begyndte at se sig Høi til-

mode og ligesom ansvarlig, naar hun saa Mrs.
Doffin gøre noget Galt, skjønt ikke fordi et saa
kjærligt Sind og en saa sund Natur kunde gjøre
noget saa særdeles Galt, endog blandt de store
Videnskabsbegjærigheder, der vare enige om,
at Doffin'erne vare «fortyillende simple» (hvilket
visseligen ikke var Tilfældet med dem, naar de
udtrykte sig saaledes), men fordi hun, naar hun
smulede paa den selskabelige Is, hvorpaa alle
Podsapperleite Born med gentle Sjæle, som skulde
frelese, her kunne løse paa Skæler i Kredse eller
lange Rækker, uundgaaelig rø Miss Bella over-
ende (saaledes blev den unge Dame tilmode) og
var Skyld i, at hun led af stor Forlegenhed i Paasyn
af de mere erfarne Konstanter, som doltte i
disse Isøvelser.

I den Alder, hvori Miss Bella var, var det
ikke at forlange, at hun skulde undersøge sig selv
syndtelig noie angaaende det fæstlige eller Varige
ved hendes Stilling i Mr. Doffins Hus, og da hun
aldrig havde været sparsom med sine klager over
alt gamle Hjem, medens hun intet andet havde
havt at sammenligne det med, var det ingen ny
Udømmelighed og Foragt af hende, at hun hei-
ligen foretrak sit nye for det.

«Den Rokosmih er et uvurderligt Menneke»,
sagde Mr. Doffin, da hun havde været der to, tre
Maaned, «men jeg kan ikke ret blive klog paa
ham.»

Da Bella holder ikke kunde det, fandt hun
dette Emne ganske underholdende.

Morgen, Middag og Aften løber han stærke

Omsond for mine Sager», sagde Mr. Doffin, «end
halvundrede andre Menneker om en kunde eller
vilde, og dog har han saa sin egen Maade, at det
er ligesom han lægger en Slagboom tværs over Veien
og pludselig standser mig. naar jeg næsten gaar
Arm i Arm med ham.»

«Tor jeg spørge, hvorledes, Sir?» spurgte Bella.
«Jo seer De vel, lille Ven», sagde Mr. Doffin,
«han vil ikke træffe Andre her, end Dem. Naar
vi haar Fremmede, saa jeg gjerne, at han indtog
sin sædvanlige Plads ved Bordet, ligesom vi selv;
men nei, det vil han ikke.»

«Hvordan kan sig for god dertil?», sagde Miss
Bella med et haanligt Kasi med Hovedet, «vilde
jeg lade ham have sin Villie.»

«Det er ikke det, lille Ven», svarede Mr.
Doffin, «det er bare betænkt sig. «Han holder sig
ikke for god dertil.»

«Maake holder han sig ikke god nok der-
gik», mente Bella. «Hvis saa er, maa han selv
holde vide det.»

«Nei, lille Ven, det er heller ikke det. Nei»,
gjengit Mr. Doffin, rystende paa Hovedet, da han
igen havde betænkt sig. «Rokosmih er nok bo-
skeden, men ikke god nok dertil anseer han sig
ikke for.»

«Ja, hvad anseer han sig da for?» spurgte
Bella.

«Jeg vil være en Skjelm, om jeg veed det!»,
sagde Mr. Doffin. «Færd synes det, som om det
kun var Lightwood, han ikke vilde træffe sammen

med, men nu synes det at være Enhver, und-
tagen Dem.»

«Haha!» tænkte Miss Bella. «Ja saa! Naar
saa det er det!» Thi Mr. Mortimer Lightwood
havde spist der to eller tre Gange, og hun havde
truffet ham andelside, og han havde vist hende
en vis Opmarksomhed. «Temmelig stolt af en
Secretair og Faders Logerende, at gjøre mig til
Gjenstand for sin Skinsgød!»

At Faders Datter kunde tænke saa haanlig
om Faders Logerende, var sært; men det var
særlig Nodsigelser i den forskruede Pige's Sjæl,
den dobbelt forskruede Pige, forskruet først af
Armod og derpaa af Rigdom. Men det maa være
denne Fortællings Sag, at lade dem selv op-
klare sig.

«Lidt vel meget, synes mig», tænkte Miss
Bella haanlig, «al Faders Logerende gjør Krav
paa mig og holder passende Personer bort! Lidt
vel meget, i Sandhed, at en stiel og tal Secretair
og Faders Logerende skal ligesaa sig de Løllig-
heder, som Mr. og Mrs. Doffin altsaa for mig!»

Og dog var det ikke saa grumme længe siden,
at Bella var bleven sat i en troilig Sindstilstand af
den Opdagelse, at denne samme Secretair og Lo-
gerende syntes at kunne godt lide hende. Ja,
men da havde den i høi Maade aristokratiske
Bølg og Mrs. Doffin Nodsigelser endda ikke
begyndt deres Virksomhed!

Trods alt tillysendende Tilbageholdne Væsen,
var denne Secretair og Logerende efter Miss Bellas
Formening en helst paatrængende Person. Stedse

rede med Stenkat. Endel Folk droges i For-
hør, hvorat Nogle fik 3 Dages Vand og Brød;
efter Sligende hændte Bønderne dem hjem fra
Arresten med Vogn. Forbittelsen er stor.

Ved de allerede Troppers Hjemreise blev
vi svært borte. Vi maatte fuldkomment sænke
det Navn, vore Hjemmetydelser have givet dem,
thi «Befrættede» befriede os for Alt, hvad de
kunde faa fat paa. — Daaværrer gaar det kun
daarlig med Kirkesagene, vi blive hjemme. —
Vor Danahed befæstet, styrkes og evens daglig,
og Gud skee Tak! Ingen falder fra eller lader
sig røkke. Med vor Øvrighed er vi langtfra
saaledes tilfredse som med den, der jages bort;
en haanlig Behandling af os hører til Dagens
Orden.

For nogen Tid siden var der et stort Freds-
bøl i Uge Kro. Der var en meget stor Ter-
færvet Lap udmønt som Skilt; denne forvandt
i Mørkligheds og Ingen vidste, hvor den var;
der blev sagt, men allevegne forsvunden, For-
brydelser medliden, Gendarmen kom og der
blev anstillet Underretninger, men uden Resultat.
Nu have de endelig fundet Lappen i Lu-
sunde Stykker, paa et vist Sted. — Saaledes
gaar det, vi leve paa Krigsfod, have godt Mod,
gode Haab, vi vide vi staae paa Forpost, kjende
vore Kammerater, stole paa Gud; det Øvrige
skal nok lykkes. Deres uforstaae —

— Af nye Stikord, som ere fremkomne
under Adresserforhandlingen i det østerrigske
Rigsraads Underhus fremhæver Wienerbladet
«Presse» flere:

«Schmerlings til Overmaal citerede Ord «V
kunne vente» (med Hensyn til Ungarn) er blevet
overbudt af Kinsky's «Saaledes kan det ikke gaae
længere». Bergrer paastod, at «Østerrig drev de
gamle Forretninger under nyt Firma», og Giskra
fremstille som Løsen: «Selvkrædels og Omvend-
else», medens den gamle Steirer Kaiserfeld erklæ-
rede «et forfatningsmæssigt Østerrig eller inter-
mere» (Efterliggende af Halls om Helstaten). Herbi
viste Kredslæbet i Bureaukrati: «mere Skrivet
paa Grund af, at der er store Embedsmænd; flere
Embedsmænd, fordi der er mere Skrivet». Skene
fra Mähren: «Det er Østerrigs Cyliske, at de
Staatens ere saa stierle». Kinsky: «Marokko
har mere Credit end Østerrig». Præsen Greu-
ter fra Tyrol: «Hver Alpeboer fortæller sin
fættige Hylte for dette hvide Hus». Herbat: «Staten
er imet Actieselskab paa bestemte Tid». Ogsaa Mi-
nistrene gav adskillige værdifulde Bidrag. Paa
Opfordring om Hæststyrkens Nedsættelse erklærede
Krigsministeren, lig den Straffereklærede, som be-
kæmpede Bedræftens Afkæftelse: «Lad Norderne
kun gjøre Bygdeliden». Finansministeren Pleier
dedede Modstanderne, fordi «deres største Feil var
at male Alt sort; han selv seer altid Østerrigs
Udsigter i Rosenskræ. Statsministeren Schmerling
udsygter den Sætning: «Det vil vel aldrig komme
saa vidt, at De, mine Herrer af Oppositionen, vilde
blive Ministre, men skete det virkelig, vilde De,
som jeg, lide Deres Venner i Oppositionen».

— I Videnskabsbernes Selskabs Møde
Fredagen den 16de December 1864 foretog
Kassecommissionen Budgettet for Aaret 1865;
dererfor meddelte Hr. Professor Steenstrup
nogle Bidrag til den aandelige Djevleffiske (Ce-
ratopleria vampyrus (Mithc.) Naturhistorie og
Bygning.

Til indeniandske Medlemmer af den phy-
siske Classa blev valgte: Dr. Rinck, Inspec-

teur i Sydgrenland og Overlærer Johnstrup
i Sorø.

— Paa Karl Schenbergs Forlag er udkommet et
lille Evtentyr: «Hver underligt dotgik Prind-
sessen Alvide», paa hvilket vi ønske at henlede
vore Læseres Opmærksomhed. Til dels Anbefaling
kan tjene, dels at det er originalt dansk, medens
saamange andre Børnebøger mere eller mindre have
fremmed Oprindelse, dels den Friskhed, som er
udbrædt over hele Fortællingen. Stilen er nærmest
den fra Grimms Evtentyr bekendte, som falder
Børnene saa naturligt, men indholdet er, om
man tør sige saa, mere menneskelig-sand, og
den moralske Tanke, der ligger paa Bunden af
Evtentyr, er dybere og stærkere udhævet end i
disse. Medens hos Grimm næsten altid Dyd og
Skjæbhed, Sjælens og Legemets Fortrin, ere sam-
lede paa een Haand, og i Modsætning herfor Ond-
skab og Uærlighed forende paa en anden, saa ere
her Fortrin og Mangler forende hos een Person
og Prindsessen er ved sin egen Brede Skyld i
sine Ulykker, og kan kun ved Anger og For-
bedring reise sig fra sit Fald. Dette er en Tanke-
gang, for hvilken Børnene Ole tidlig bør anbe-
r, især naar det kan skee saa let og smukt som i
dette Evtentyr.

— Udkommet er:
«Kjærlighedens Liste», dramatisk Digtning,
tilfødt efter Calderon de la Barca, ved Dr. H.
Schou. (Fr. Weidikes Forlag).
«Knapperne», en Fortælling med Billeder
for Børn. (Fr. Weidikes Forlag).
«Jasubarnet Bernones Forbilleder» og
«Som Børnet er, saa er den Vorne», to Ta-
ler af Adolph Monod, fra Fransk ved G. (Oyl-
dendalske Bogh.s Forlag). — «Den Ene og de
Mange» og «Se nu op til Himlen», Prædi-
kener paa Nyaarsdag og Allehelgendsdag 1864 af
J. Johansen, Hospitalspræst i Haderslev. (Sa-
broe i Haderslev og Slince).

«Dansk Læsebog for de første Skole-
aars», udgiven af S. Bertelsen, Skolebestyrer-
inde (Otto B. Wroblewsky's Forlag).

«A guide to the danish language», de-
signed for english students, by Mrs. Maria Boesen
(London, Trübner & Co.).

«Kong Frederik den Syvende», et fol-
keligt Foredrag af Forf. til «Hvad kæmpe vi for?»
(Nielsen & Tilling).

«Danske Sammenlignende Lyslige» [men tem-
melig gamle] «Svar og Indfald», samlede fra
forskjellige Steder. (Fr. Weidikes Forlag).

— Af «Danske Billeder», udgiven af Ni-
cholaussen & Tilling, er en ny Række udkommet,
hvorat flere ere særdeles holdige og overfor deres
tydske Concurrenter ere sande Mestere for Børn-
billeder. Hos samme er udkommet et lithogra-
feret «Julebillede».

— Kobberskærer E. Sonne har udført et
smukt Portrait af D. G. Monrad. (I Comm. hos
C. V. Stinck).

— Paa den Hømpelske Boghandels Forlag
(Odense) er udkommet 6 Hefter af «Billedbog
til Forstanderselse for Børn», efter Bohny.
Melheden, som er bragt til Anvendelse i disse
Billeder, er vistnok brugelig, men af Billederne
selv er det kun enkelte, som kunne kaldes gode;
de fleste ere saavel i Tegning som navnlig i Col-
orering temmelig mangelfulde.

— Af Musikalter er hos C. Plenge udkom-
met følgende: «Tantallie brillante» af Ant.
Rée. — «Sex Sange for en Syngestemme»
af C. V. Mortensen. — To Romaner og

en Janitschar-Galop af Frederikke de
Richeleau.

— Af «Billeder efter danske Malere»,
udgiven af Tegner & Kildendorff, er 10de Heft
udkommet, indeholdende Prindessens: «En
Lindendevirvler, hørt for en Forstellers Begyn-
delse», lithograpferet af Ad. Kildendorff.

— En «Ny Illustreret Tidning» har
begyndt at udkomme i Stockholm, redigeret af
Karl Welterhof. Et Prænummer, som er os
tilstillet, varer godt. Udsyret er smuk, For-
malet som vor «Ill. Tid.», Text og Billeder under-
holdende og afvekslende, om der end i Henseende
til de sidste maaske gjøres Fremskridt, for at Bladet
kan maale sig med sin danske Collega. Præ-
numret indeholder: «Stockholms slott» (med Af-
bildning), «Tre kronor», et Digt; «Pariser Bil-
der» af G. L.; Literatur; Måling og Skulptur;
Teater og Musik; «Carl XIV. Johans staly den 4.
Nov. 1864» (m. Afb.); «Stockholm från Marieberg»
(Afb.); «Ljusbilder från den 4. Nov. 1864» (Afb.);
«Om folkundervisningen för flickor i Frankrike»;
«En politisk demonstration i New York», af Måns
Nåsson; «Fafang Ønsken», et Digt; Anmeldelser;
Bekjendtgørelser.

— Anden Juledag begynder Casino sine
Masseballer.

— En ung fader- og moderas Elev af Prof.
Bissen, som aldeles imet har at leve af, medens
han uddanner sig i sin Kunst, har udført en Me-
dailon i Marmor af Kong Frederik den Syvende,
som har vundet hans Lærs Bifald. Denne har
han faaet tillade sig til at bortsælge i Classeinter-
iet, men uden at turde bekjendtgøre det offentlig.
Vi henlede derfor Opmærksomheden paa dette Ar-
bejde, som er udstillet i Hornemann & Era-
lews Musikhandel. Numeret koster 16 Sk.

— Til det almindelige Hjelpefond har
Redaktionen modtaget følgende Gaver: S. P. 5 Rdl.;
E. N. L., «saameget som skulde været betalt, hvis
Krigskatten i 3 Aar var bleven dobbelt saa stor,
som nu», 25 Rdl.; «Glem ikke de stakkels afske-
dige Underofficiers Familier» 5 Rdl.; G. S. K.
25; M. S. 25 — i Alt 85 Rdl.

— Torsdagen den 22de Decbr. solgtes Gaar-
den paa Hjørnet af Gammeltorv og Nygade Natr.
Nr. 97, til Silke- og Kiedehandler P. V. Sælling
for 63,660 Rdl.

— En Del turinske Studenter vilde stifte et
Universitetsblad, hvori Studenter fra alle Italiens
Høiskoler skulde deltage.

Udlandet.

Den 11te Decbr. har Kongen af Italien
og samtlige Ministre underskrevet den af begge
Kamre vedtagne Lov om Hovedstadens Flytning
og den Forordning, som stadfæstet September-
Aftalen med Frankrig. Man havde ventet en
samtidig Kundgørelse til Folket, der kunde ligesom
afslutte denne Sag, men den er i det
mindste endnu ikke udkommen, skjønt den sagdes
skulde efter Samraad mellem Ministrene
og de forsamlede Partiledere Ratsatz og Ri-
cardo. Derimod skal Kongen samme Dag have
skrevet et langt Brev til Keiser Napoleon. Selve
Flytningen ventes dog først at blive fuldført i
Maj Maaned, i det mindste for Kamrenes Ved-
kommande; Finansministeren har meddelt Sena-
tet, at Samlingen i Turin vilde endnu optage
de første to Maaned af næste Aar. Regerin-
gen vil endnu lade det nuværende Deputeret-
kammer vedtage Loven om Sammensmeltningen

af Forvaltning og Lovgivning, og i April vil der
blive nye Valg. Men omend Flytningen ikke
selv tilhørendebringes saa tidlig, bliver dog i hvert
Fald de to Aars Frist for Frankrigs endelige Dori-
gang fra Rom regnet fra Lovens Datum. Kon-
gen og Prindsen af Carignan vil gaae til Flo-
rens. Hertuginde af Genua, Enke efter Kon-
gens Broder, og Prinde Amadeo blive i Turin,
medens Kronprinde Humbert er forflyttet som
Øverbefalende fra Milano til Neapel. Man har
taget endelig Bestemmelse om de Siotte og Kio-
stre, som skulde benyttes af Kamrene og Mini-
sternerne. Palazzo vecchio skal afgive Plads til
de første, lidt de 500's Sal skal optage Depu-
teretkammeret, og Salle di Dugeno Senatet;
derimod vilde kun 4 Klostre og to andre forhen
geistlige Bygninger blive hændte, hvad der
har vakt store Klager. Naar Flytningen er sket,
vil Lamarmora trække sig tilbage, og man ven-
ter da almindelig, at Ratsatz vil blive hans Ef-
terfølger. Det er nemlig Toskanernes Ricasoli
Anskuelse, at man i den første Tid bør have
Piemontesere til Ministre, for at give Rige-
tens gamle Kjerne Piemont en Sikkerhed for, at
dets Interesser vilde blive værdsatte, og at de Of-
fre, som kræves, ene skæe til hele Landets Bed-
ste. Betegnende er forholdene er det, at Ra-
tatz, der hidtil ansaas for Fuldblods-Piemont-
teser, og som ogsaa stemte mod Savoiens og
Nizzas Afstaaelse, paa sin Side har udtalt, at
kun i Florens vilde Folkerepræsentanterne læs-
rive sig fra Provindshænsynet og stemme alene
som Italiensere. Af de nuværende Ministre vil
Lanza, Pettiti og Sella gaae over i det nye Mi-
nisterium, og Visconti-Venosta vil blive Under-
rigsminister. Begge Kamre have vedtaget de
tre Love, der skulde give Turin Erstatning, nemlig
om en særlig Rente af over 1 Mill. Lire, om
Cassationsretens Tilbageflytning fra Milano, hvor-
hen den blev lagt i 1859, og om Tilladelse til
de store Handels- og Industrielskaber at tage
deres Hovedsæde udenfor Hovedstaden. In-
dividuelle er Deputeretkammerets Udvalg blevet færdig
med sin Underretelse om de ulykkelige
September-Optrin i Turin, og dets Betænkning
friløder de daværende Ministre for enhver Skyld.

En Hovedbestræbelse for den italienske Re-
gering vil det være at faa Ligevægt i Finan-
serne. Allerede er en stor Mængde Soldater
hjemforlovede, for nogen Tid siden angives
deres Tal til 35,000, senere er det endog ble-
ven anslaaet til 100,000, hvilket tidligere an-
gaves at være Sella's bestemte Fordring. Hvis
saa er, da maaske Lamarmora være gaaet over til
de andre Ministres Mening, thi han har nylig
overfor General Bixio foreslået Nødvendigheden
af gjenneembringende Besparelser. England
og Frankrig havde begge tiltraadt en Indskræn-
kning af Hæststyrken; Regeringen lovede at ville
gaae ind derpaa, saafremt Østerrig fulgte Ek-
sempel, og hvis der ikke opstod nye Forviklin-
ger i Europa. Skjønt en af de østerrigske Stats-
mænd havde talt i hele Toner i det østerrigske
Rigsraad; skjønt Krigsministeren Franck har for-
svaret de store Hæudgifter ved at love, at Bæ-
ren i Tilfælde af en muligvis uønsket forestaaende
Krig nok skulde give Erstatning for de gjorte
Udgifter, og skjønt Underrigsministeren Mensdorff
Pontilly har benegtet at ville forsøge enhver-
somhelst Tilnærmelse til Italien — saa vilde
somme Ratsatz og Sella en yderligere Hjem-
delise af Tropper, og Lamarmora har heller ikke
Noget derimod, naar blot Kammerne blive ufor-
mindskede. Medvirkende til de store Hjemfor-

var der Lys i hans Comptoir, naar vi kom hjem
fra Comedien eller Operen, og stedsa stod han
ved Kærligheden, at hjælpe os ud. Og stedsa
var der oven i Kjøbet et tiltræde Strælskræ i
Mrs. Bollins Ansigt og en afskyelig glad Hilsen
til ham, som om det var muligt, for Alvor at bil-
lige, hvad dette Menneske tænkte paa!

«De betror mig aldrig Ærinde til Hjemmet,
Miss Wilfer», sagde Secretairen engang, da han
tilfældigvis traf hende alene i den store Salakab-
sal. «Det vil stedsa være mig en Fornøjelse at
udrette Alt, hvad De maatte have at befale paa den
Kant».

«Hvad mener De, Mr. Rokesmith?» spurgte
Miss Bella, og sønkede smælgende sine Øienlaag:
«Med Hjemmet?» Dermed mener jeg Deres
Faders Hus i Halloway».

Hun redmøde over denne Stikpille, der hen-
kastedes saa behødvig, at Ordene kun syntes at
være et simpelt, i al Oprigtighed givet Svar, og
spurgte noget mere eftertrykkelig og skærp:
«Hvad er det for Ærinde og Befaling, De
taler om?»

«Kun saadanne smaa Erindringsord, som jeg
santager, at De paa en eller anden Maade sender
derhen», svarede Secretairen i samme Tone som
før. «Det vilde glæde mig, om De vilde lade mig
overbringe Dem. Som De veed, kommer og gaar
jeg hver Dag mellem begge Huse».

«Det behøver De ikke at minde mig om, Sir».
Hun var rask paa det mindste overmodige
gufæld med «Faders Legeraude», og da hun

medte hans rolige Blik, erkjendte hun, at hun
havde været det.

«De sende ikke mange — hvad var det nu,
De kaldte det? — Erindringsord til mig», sagde
Bella, skyndende sig at søge Dækning bag Foru-
retelse.

«De forherer sig hyppig hos mig om Dem,
og jeg meddeler dem de ubetydelige Oplysninger,
jeg kan».

«Jeg haaber, at de meddeles sandferdige», ud-
brød Bella.

«Jeg haaber, at De ikke kan tvivle derom, da
det vilde lade stærkt imod dem, hvis De kunde».

«Nei, jeg tvivler ikke derom. Jeg fortjener
denne Bebreidelse, som virkelig er saare grundet.
Jeg beder Dem om Forladelse, Mr. Rokesmith».

«Jeg vilde bede Dem lade det være, hvis det
ikke kiedte Dem saa beundringsværdig smukt»,
svarede han med Varme. «Tilgiv mig; jeg kunde
ikke bare mig til at sige det. Dog, for at komme
tilbage til det, hvormed jeg begyndte, saa vilde
mig at tilføje, at de maaske troe, at jeg omtaler
dem for Dem, overbringer Hilsener og deslige;
men jeg undlader at falde Dem til Bevær, da De
aldrig spørger mig».

«Imorgen, Sir», sagde Bella og saae paa ham,
som om han havde irriteret hende, «sagter jeg at
besøge Dem».

«Er det en», spurgte han lavende, «sagt til
mig eller til dem?»

«Til hvem De behager».

«Til Begge? Skal jeg betragte det som et
Ærinde?»

«Det kan De, hvis De vil, Mr. Rokesmith.
Ærinde eller ikke Ærinde, saa agter jeg at besøge
dem imorgen».

«Saa vil jeg sige dem det».

Han levede et Øieblik ligesom for at give
hende Leilighed til at fortsætte Samtalen, hvis hun
maatte anstke det, men da hun forblev taus, gik
han. To Omstændigheder ved den lille Sammen-
komst feltes af Miss Bella selv, da hun atter var
bleven ene, at være meget paafaldende. Den første
var, at da han forlod hende, havde hun uventelig
hørt en angervigen Nine og en angervigen Følelse
i sit Hjerte. Den anden var, at hun slet ikke
havde tænkt paa at tage hjem, førend hun havde
meddelt ham det som en afgjort Sag.

«Hvad kan jeg, eller hvad kan han mene der-
med?» spurgte hun sig selv. «Han er ikke be-
rettiget til nogenombest Myndighed over mig, og
hvor kommer jeg til at lægge Mærke til ham, naar
jeg ikke bryder mig om ham?»

Da Mrs. Bollin paastod, at Bella skulde gjøre
Touren i Wienerforne, kjørte hun hjem i stor
Stids. Mrs. Wilfer og Miss Lavinia havde anstillet
mange Betragtninger over Sandsynligheden og
Usandsynligheden af, at hun vilde komme i dette
pragfulde Optog, og da de saae Vognen fra det
Vindue, hvor de havde skjult sig for at spalde
efter den, bleve de enige om, at den maatte holde
saa længe som mulig for Deren til Ærgrelse og
Irras for Naboerne, og derpaa begynde de sig til

det sædvanlige Familieværelse for at modtage Miss
Bella med et kiedeligt skin af Ligegyldighed.

Familieværelset saae meget lille og tarveligt
og den nedadgaadende Trappe, ad hvilken man
kom til det, meget smal og broget ud. Det lille
Hus og hele dets Indretning dannede en kummer-
lig Modsmætning til den i helesto Maade aristokra-
tiske Bolig. «Jeg kan neppe forestille mig», tænkte
Bella, «at jeg nogeninde har kunnet udholde at
leve paa dette Sted!»

Skummet Majolet fra Mrs. Wilfers Side og
medfødt Nærværelse fra Lavy's gjorde ikke Sagen
bedre. Bella trængte virkelig til en Smule Hjælp,
men fik ingen.

«Dette», sagde Mrs. Wilfer, fremdydende en
Kind til Kys, der var ligesaa sympathetisk og gjen-
svarende som Bagdelen af en Sko, «er jo en sand
Ære! Du vil formodning finde, at din Søster
Lavy er voxet, Bella».

«Moder», afbrød Miss Lavinia hende, «de
kan ikke sige Noget imod, at Du føler Dig stedsa
og at Bella rigtig fortjener det; men jeg maaske
lig uheldig mig, at Du ikke kommer med saadan
en latterlig Snak om, at jeg er voxet, efter at jeg
er over Voxelalderen».

«Jeg voxede selv», forkynede Mrs. Wilfer barsk,
«efter at jeg var bleven gift».

«Godd, Moder», svarede Lavy, «saa troer jeg,
at Du langt hellere skulde have lidt dermed».

Den opbeholdte Stilen, hvormed den majesta-
tiske Kvinde modtog dette Svar, kunde have sat
en mindre nærvær Modstander i Forlegenhed, men

lovnninger skal ogsaa Rothschild være, idet han kun paa den Betingelse vil forstærke Regeringen med de 124 Mill. Lirer, som behøves til Betaling af Statsgjældens Renter. For at skaffe Besparelser, vil man ogsaa nedlægge et anseeligt nye Embedesamfund, for det uhyre Antal af Pensionister er taget i Brug; alene i Syditalien ere 2000 saadanne tilstede, hvis Underhold naturligvis maa trynge alvorlig paa Finanserne. Regeringen har givet bestemte Løfter i denne Retning. En anden Besparelse søges opnaaet ved en Formindskelse af det Antal Provindser, hvori Lønden nu er inddeelt, fra 59 til 40, hvorved en Mængde Embedsposter ville bortfalde. Klostrenes Inddragelse vil skaffe Regeringen betydelige Summer til Ræddighed, thi alene de florientinske Klostergorder indbringe aarlig næsten 8 Mill. Lirer. Det af Turins Studenter berammede Møde til at drøfte dette Spørgsmaal, er blevet afholdt den 8de under stort Tilbæ. Enstemmig besluttedes det, at andrage paa en Ophevelse af samtlige Klostre, idet det foretoges Udkast kun omfatter de saakaldte Herreklostre, men lader Tigergommune-Ordenerne bestaa. Doggi adskillige, at man ogsaa burde indskrænke Bispernes og Capitlernes Lønninger, men foretoge Præsterne, for at skaffe dem en større Uafhængighed af deres Forsætte. Under uhyre Jubel uddragte Garibaldi Ven Crispien Leve for Kongen, som ved at opgive sin Hjemstavn og den Del af Landet, der havde besejret og nedvirket hans Mødt, havde erhvervet sig et nyt Krav paa Folkets Elskvelighed.

Deputeretkammeret har ogsaa vedtaget at forlænge Løven mod Revene i Syditalien til at gjælde for hele det næste Aar. I den Anledning har Regeringen udbetalt en Betænkning om Lovens Virkninger i Løbet af dette Aar. I de fire første Maanedre blev ikke mindre end 438 dræbte, fangne eller frivillig overgivne i Overhovedets Hænder; fra Maj til October aar 366, hvoraf 109 i Basilicata og 65 i Terra di Lavoro. Men endnu d. 1ste Nov. talte man 519, hvoraf omtrent 100 i den forlængede Egn og 67 i Terra di Lavoro, hvorfra der er en sikker Flugt ind paa pavelig Grund, især igennem Skoven ved Castro. Man har forøvet for kort Tid siden havt store Hæder i Jagten paa Revene. Tranchella er falden og Carulli taget tilfange, hvilke begge vare blotte Revere, som ikke fortjente noget Biformaal. Schiavone, som var langt ferligere end den tidligere dræbte Schiavone, med hvem han ofte blev foretaget, idet d. 2ne fik Skyld for hans Dødsfald, er bleven overlevet, fangen og skudt tilfældig med Kammerater. Hans Elskerinde, en tilfældig Pige af god Familie fra Rionero, ved Nava Filomena, har givet værdifulde Oplysninger om flere andre Revere. Til de farligste Revere anføres ogsaa nu Maestri i Basilicata og Puccio i Terra di Lavoro. Endelig skal der være en Bænder, der anføres af en ung Qvinde, som var gift med en Revere, og som for at bævne hans Fald har begaaet de største Grusomheder. Hun blev angaaet foran til Politiet af en forsmædet Elsker, der for hendes Skyld havde slået sig til Røverhandværket, og dømtes til 30-aarig Fængselsstraf, men hun blev befriet af Fangevogteren, som blev indtaget af hendes Skønhed, og hun driver nu sit blodige Erhverv videre end forhen. En af Grundene, hvorfor dette Uvæsen ingen Ende kan faa, er Mangel paa Samvirken mellem de forskellige Myndigheder, men den vigtigste er dog den Demoralisation, som findes

hos selve Befolkningen. Denne lader dels af Frygt dels af Vinding Revene tilfælde allehaende Oplysninger og al anden Hjælp. Derfor blive ofte Bænderne rige i de Egne, hvor Revene hærge mest, idet disse kun ræve fra de større Godsejere. Saaledes blev efter den ovennævnte Filomena Anviselse Revene Sachitillo tilfældigvis af hans Frille (der tidligere havde levet med Crocco og andre Revere) fundet hos en Lieutenant i Nationalgarden i Napoli. Den franske Canail i Neapel Soulange havde vistnok Ret, i det mindste Uldes, naar han har erklæret, at det neapolitaniske Spørgsmaal hverken var et politisk eller dynastisk, men kun et administrativt og socialt; at de to Parter, som burde tjæres, hverken var den revolutionære Aand eller den autonome Stræben, men Uvidenhed og Usselighed; og at Revertet var en Rensning af Udmædte og Udsultede, som burde bekæmpes med Jernlove og Skoler. Uddelt er det, at man har indseet dette, og nu man især i Neapel er ivrig for at udvikle disse to store Væbner for den fremadskridende Civilisation.

Napels Udvikling er i det Hele taget meget interessant. Den nye Præfekt Vigiani, en Piemonteser, som i 1859 blev Statthalder i Lombardiet, tiltraadte sin Post med et Oprøb, hvori han lovede Forsynlighed mod Mænd af alle Parter og Forgjæmelse for alle tidligere Handlinger af dem, som nu knytte sig loyalt til Thronen, fordi dens Indehaver kun havde den ene Ærgjerrighed at kaldes Fader for alle Italienerne. Han har derved givet Opfordring til at opgive alt tidligere Partihad, hvorunder mange private Stridigheder skjulte sig. Den nye Syndicus Sierro har havt det Held at blive almindelig anerkjendt, hvad der er saare sjældent her, hvor enhver Nagthaver mistænkes og kun vinder Anseelse efter sin Bortgang, saaledes den forrige Præfekt Affitto, saaledes Sierro Forgænger Colonna o. n. Communalrådet Flerial bestaar efter de sidste Valg af Radicaler, men med Tiden vil det nok blive mode rat; idet Syndicus ved sin Aabningsrede har henledt Opmærksomheden paa en Række lodre Forbedringer, Vandværk, Fortøge o. s. fr., hvilke ville give det Andet at tage vare end Politik. Dog har Rådet i Modsætning til de andre store Communer nægtet at forhandle Grundskatten, men Banken har pastaget sig det. Der rører sig ellers et saare friskt Liv i Byen. Siden Bourbonnernes Forfælde er Indbyggertallet steget med 40,000. Byen tegner til at blive en Handelsstad af første Rang, hvilket vil fremmes yderligere, naar Staten vil afstaa den nyttige Krigshavn til Stadens Brug, og naar Jernvejen fra Østkysten føres til Byen over Benevento, hvilket nu er paatænkt, ganske i Overensstemmelse med, hvad der fandt Sted i Oldtiden. Men dette raske Liv har ogsaa ladet Priserne paa Husleie og Levnsmidder stige meget betydelig, og de Meningsændringer har gjort sit der, idet de ikke at undre paa, at Arbejderne nu begynde at kræve højere Løn, og at Skredderne, der overalt have vundet sig som de mest revolutionære af alle Haandværkere (saadane i Paris og i Warszawa, hvor der er en formelig Mangel paa Skreddere, da Flertallet er sendt til Sibirien) have nedlagt Arbejdet, for at tilvinge sig Forhøielse. Til Bedste for Industrien oprettes tekniske Skoler; endvidere er aabnet en Normalskole og 70 Communeskoler, og de alt stiftede Asyler ere nu utilstrækkelige, medens man i Begyndelsen maatte

betale Fattigfolk for at sende deres Børn derhen; saa stærk var Uvillien paa Grund af Præsternes Modstand. Ogsaa de lærde Skoler ere saa overfyldte, at man har maattet afvise nye Elever, og Studenternes Antal tilhænger ligesaa stærkt. Heller ikke Konsterne forsamle: Universitetet smykke med Statier af de berømte italienerne fra Middeldæren, Thomas Aquino, Giordano Bruno, Vico o. n. Staten tænker paa at tilkøbe sig de Huse, som ligge over det gamle Horelannin, for at frelse Udgravningen, og Byen Neapel, som forhen kun kunde ernære 3 af sine 9 Skuespilhus, har nu i Alt 20, som alle staae sig vel. Kun Ret kan man beklage ved det aandelige Liv, som rører sig, at det her som i Rom ikke blot er fjendligt mod Pavedømmet og Kirken, men ogsaa mod Religionen, og at Fritænkeri har faaet stærkt Indpas hos de unge Studenter. Af særlig Interesse i denne Henseende er et Skrift, som i 28,000 Aftryk er udklævet af en B-nedrettelsesnemme, der har tilbragt 20 Aar i Klostret, men nu er gift: det skildrer Klostervets Mysterier og er et frygtelig Sing langmod Institutionen. Saavel en ungelsk som en fransk Oversættelse kan ventes.

Kjøbenhavns Børn den 23 Decbr.

Dansk-engelske 5 pCt Obligationer og sjældneste Jernbanecertificater eller omtrent 1 pCt halere, andre Papirer omrent uforandrede, men smaaere lidt lavere end ige. Omrentingen Hvilg. Vexelkursene og Discount uforandrede.

Hamburg L. S. 2003.

London L. S. 84. 71 Sk.

K. S. 8 — 84 —

Discount af Hamb. Banko 5 — 6 1/2.

do. af Rigmunt Væder 5 — 6 1/2.

do. af 1 Privatbank 5 — 6 1/2.

Obligationer: Gjerdt. Kjøb. Smig.

Norask Specialbond pr. 100 Sp.

Svenske Sæd pr. Rdl. Rigs.

4 pCt. kgl. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

5 pCt. eng. Obl. (excl. R.)

Den 21de dennes kaldte Gud til sig vor lille livsfærdige Jørgen Edvin. Kjøbenhavn den 23de December 1864. Elise Tuxen, J. C. Tuxen. fædt Bernhoff.

J. R. LUND'S
PARISER-ETABLISSEMENT,
Kongens Nytorv Nr. 24,
Ejerskab af Store Kongensgade,
Kjøbenhavn.
Stort Udvalg af elegante og moderne herlige Herreklæder. Modtillinger udføres rettidigt.

Bekjendtgørelser

Indrykkes mod en Betaling af 5 Skilling for Pettitionen.

Nordsjællandske Jernbane. Localtog paa Søndage.

Søndag d. 23de d. M. og indstillet videres hver Søndag ville følgende Localtog afgaae paa Nordbanen:

Fra Kjøbenhavn til Klampenborg Kl. 10 Form., Kl. 1 og 5 1/2 Efterm.
Fra Klampenborg til Kjøbenhavn Kl. 10 1/2 Form., Kl. 2 1/2 og 6 Efterm.

Fra Kjøbenhavn til Lyngby Kl. 3 og Kl. 11 Efterm.
Fra Lyngby til Kjøbenhavn Kl. 3 1/2 og Kl. 11 1/2 Efterm.

Tilfælde vil der afgaae en Vogn, trukken af Heste, fra Hellerup til Klampenborg Kl. 11 1/2 Aften i Forbindelse med det Tog, der staaer Kl. 11 fra Kjøbenhavn.

Directionen for de sjællandske Jernbaner, den 23de December 1864. [10250-8]

Mandagen den 26de d. v. de Togene imellem Kjøbenhavn og Klampenborg og samt Lyngby afgaae til samme Tid som om Søndagen, nemlig:

Fra Kjøbenhavn til Klampenborg Kl. 10 Form., Kl. 1 og 5 1/2 Efterm.
Fra Klampenborg til Kjøbenhavn Kl. 10 1/2 Form., Kl. 2 1/2 og 6 Efterm.

Fra Kjøbenhavn til Lyngby Kl. 3 og Kl. 11 Efterm.
Fra Lyngby til Kjøbenhavn Kl. 3 1/2 og Kl. 11 1/2 Efterm.

Tilfælde vil der afgaae en Heste trukne Vogn afgaae Kl. 11 1/2 Aften fra Hellerup til Klampenborg i Forbindelse med Tog Kl. 11 fra Kjøbenhavn.

Directionen for de sjællandske Jernbaner, Kjøbenhavn den 20de December 1864. [10402]

Paa Underrettedes Forlag er udkommet:
See der Din Moder.
Prædiken over Joh. 19, 27.
Holdt i Kjøbenhavn den 4de Januar 1869
af P. Rob. S. S.
Udgivet af Andreas Steila.
Pris 16 Sk.

Faaes i alle Boghandl. samt hos
C. H. Bielefeldt,
St. Kjøbmagergade 42.
[10398-2]

Paa nyt Forlag er udkommet:
Lars og Mette.
En Læsehistorie af
A. Rosenkilde.
Med Tegninger af A. Plum. 80 Sk.
C. C. Løse & Dehncke,
Gøttingegade Nr. 11.
[10350-2]

gjorde intet Indtryk paa Lavinia, der. Indende sin Moder gjorde sig til Gode med saa megen Styrken, som hun under de forhaandenstående Omstændigheder maatte finde det ønskeligt, uforkynt tilfælde sin Søster.

»Du vil vel ikke ansee Dig for rent beskemmet, Bella, hvis jeg giver Dig et Kys? Nan, hvorledes har Du det, saa Bella? Og hvorledes have Dine Boffin'er det?»

»Stille!« udbrød Mrs. Wilfer. »Til! Jeg taaler ikke denne lillende Tone!»

»Du store Gud! Hvorledes have dine Boffin'er det?«

»Du uforkæmmede Tøs!« sagde Mrs. Wilfer med skælvende Styrkenhed.

»Det er mig lige kjærligt, enten jeg er en Tøs eller en Kæse!« svarede Lavinia koldblodig og stog med Nakken; »det kommer mig ud paa Eet, og jeg vil akkurat ligesaa gjerne være det ene som det Andet; men det veed jeg, at jeg ikke vil roze, efter at jeg er bleven gift.«

»Vil Du ikke? Vil Du ikke?« gentog Mrs. Wilfer holdtlig.

»Nei, jeg vil ikke, Moder. Det skal intet faa mig til.«

Efter at have staaet ud med sine Haandker, blev Mrs. Wilfer ophævet pathetisk. »Men det var at vende, saa taale kun. Et af mine Børn forlader mig for at lye til de Stille og Rige, og et andet af mine Børn foragter mig. Det ene svarer til det Andet.«

»Moder, tog Bella til Orde. »Mr. og Mrs. Boffin ere uenkelige rige, men Du har ikke Ret til at sige, at de ere stolle. Du veed altså godt, at de ikke ere det.«

»Kort sagt, Moder!« sagde Lavinia, løbende uden foregaaende Varsel over til Fjenden, »Du veed altså godt — og veed Du det ikke, er det kun en saa meget desto større Skam for Dig — at Mr. og Mrs. Boffin ere Fuldkommenheden selv.«

»Det synes rigtig nok!« svarede Mrs. Wilfer, modsigende Overløberen med Forekommenhed, »som om det forlanges, at vi skulle troe det, og dette, Lavinia, er Grunden, hvorfor jeg ikke vil vide af en lefverdig Tone at sige. Mrs. Boffin (som hvis Ansigtstræk jeg aldrig kan tale med den Palmig, jeg gjerne vilde herare) og Din Moder slaae ikke paa nogen fortrolig Fod med hinanden. Det kan intet Øvelik antages, at hun og hendes Mand ville omstaa denne Familie som Wilferne, og jeg kan derfor ikke nedlade mig til at omtale dem som Boffin'erne. Nei; thi en saadan Tone — kaldet den Fortrolighed, Lefverdigheid, Lighed, eller hvad Du vil — forudsætter de selskabelige Udvækslinger, som ikke findes Sted. Uger jeg mig forstaaende?»

Uden i mindste Maade at endse denne Forespørgsel, skjød den udladtes med en holdtlig og forenælsk Betoning, henvendte Lavinia sig til sin Søster med den paamindende: »Hvorom Alting er, Bella, saa har Du endnu ikke sagt os, hvorledes Dine, hvad de nu hedde, have det.«

»Jeg ønsker ikke at tale om dem hers,« svarede Bella, undertrykkende sin Harme og bankende

i Gulvet med sin Fod. »De ere altså venlige og gode til at drages ind i saadanne Forhandlinger.«

»Hvorfor lade det saaledes?« spurgte Mrs. Wilfer med vidende Spot. »Hvorfor vælge en undvigende Taleform? Det er høfligt og forbindeligt, men hvorfor gjøre det? Hvorfor ikke uforbeholdent sige, at de ere altså venlige og gode til os? Vi forstaae Hentydningen. Hvorfor bruge Omvæb?»

»Moder,« sagde Bella med en Bænk med sin Fod, »Du kunde gjøre en Halgen afslænde, og det Samme kunde Lavinia.«

»Gjællene Lavinia!« udbrød Mrs. Wilfer i en medliden Tone. »Altid skal det gaae ud over hende. Mit stakkels Barn!« Men med samme Hudsindighed som ved sin forrige Præfald løb Lavinia over til den anden Fjende med den ineglet skærpe Bemærkning: »Du behøver ikke at forsvare mig, Moder; det kan jeg selv gjøre.«

»Det underer mig kun,« tog Mrs. Wilfer atter til Orde, henvendende sine Tilringer til sin ældre Datter som den, der i det Hele taget var mindre farlig, end hendes afdøde umædjarlige yngre, »at Du har havt Tid og Lyst til at læste Dig fra Mr. og Mrs. Boffin og overhovedet har villet besaae os. Det underer mig kun, at vore Høfligheder have havt nogen Vægt overfor Mr. og Mrs. Boffins overordnede Høfligheder. Jeg erkjender, at jeg bør være taknemmelig for at have vundet saa meget i en Kæmpetrid med Mr. og Mrs. Boffin.« (Den gode Dame lagde blidert Eftertryk paa det første Bogsat i Ordet Boffin, som om det var Udtrykket for hendes

væseligste Uvillie mod Besidderne af dette Navn, og hun længt bedre kunde have fundet sig i Doffin, Moffin eller Poffin.)

»Moder,« sagde Bella forbitret, »Du neder mig til at sige, at jeg virkelig fortjender at være kommen hjem, og at jeg aldrig vil komme her mere, undtagen naar den stakkels kjære Fader er her; thi Fader er altså forlovet til at være Misundelse og Had mod mine ædelmodige Venner, og Fader er flindefuld og ødel nok til at erindre den ubetydelige Fordring, jeg efter deres Formening havde paa dem, og den ualmindelig pinlige Billig, hvori jeg uforkjyldt var kommen. Og jeg har altid holdt mere af den stakkels kjære Fader, end af alle i Andre til sammen, og det gjør jeg endnu, og skal jeg slødes gjøre.«

Der brast Bella i Græd, uden at Unde Træst i sin fortjylende Hat og sin pyntelige Paskindning.

»Jeg troer, R. W.,« udbrød Mrs. Wilfer, læftende Øjnene i Værel og tilslænde Luthen, »at var Du tilstede, vilde det være en Prævelse for disse Følelser at høre din Kone og dine Børns Moder blive forkjælet i dit Navn. Men skæbnen har forskædet Dig herfor, R. W., hvormed den end maatte have fundet for godt at bjæmøge hende i et brast Mrs. Wilfer i Græd.

»Jeg hader Boffin'erne!« forskrekkede Miss Lavinia. »Det er mig ligegyldigt, om Nogen ikke kan lide, at de kaldes Boffin'erne. Jeg vil kalde dem Boffin'erne, Boffin'erne, Boffin'erne, Boffin'erne! Og jeg siger, at de smitte spild imellem

Trykt hos Louis Klein.